

တာရာမင်းဝေ

မနော်ဟာရီ
ရဲရင့်ရင်ညို

အပြာရောင်ကမ်းခြေ၏အိပ်မက်

ဆွေမြားအနုပညာ၏အစီအစဉ်

BURMESE
CLASSIC

တကရာမင်းဝေ

မင်းဟိရီ

ရဲရဲရဲရဲ

အပြာရောင်ကြက်ခြေခတ်ကလေး

ကမ်းခြေမြို့သူ

အိပ်မက်တစ်ခုအကြောင်း

BURMESE
CLASSIC

ထုတ်ဝေသူမှ စာဖတ်ပရိသတ်သို့ အမှာ...

တရုတ်ခေတ် ဇော်ဟနီ ဖိုရိုရိုလ် ဤသုံးယောက်ကို စာဖတ်ပရိသတ်သို့ တစ်တွဲတည်း တင်ပြနိုင်ခြင်းအတွက် အထူး ဝမ်းမြောက်မိပါသည်။

ဤသုံးယောက်တွင် တပင်ခေတ် ဝတ္ထုသည် ဘာသာပြန် (သို့) ပြုပြင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ စာရေးသူကိုယ်တိုင်လည်း ၎င်းတို့ လှိုင်းတင်ပြထားသည်။ တရုတ်ခေတ် ဝတ္ထုများသည် ယနေ့ခေတ် စာရေးဆရာများတွင် မည်သူနှင့်မျှ မတူဘဲ တစ်ခု ထူးခြားစွာ တင်ပြနိုင်သည်ဟု ကျွန်တော်တင်သည်။ လုံးချင်းတွင် အရသာတစ်မျိုး ဝတ္ထုတိုက တစ်ပုံပုံခွဲ၍ ရသာတစ်မျိုးစီ ပေးစွမ်းနိုင်ခြင်းသည် စာရေးဆရာ၏ အရည်အချင်းပြစ်သည်။ ယခု ဝတ္ထုတွင် စာရေးဆရာသည် SUBJECT တစ်ခုတည်းကို သူ၏ ရေးသားသော ဝတ္ထုလှည့်ကလေးကို စုစုတင်ပြသောအခါတွင် ကျွန်တော်မှ စာရေးဆရာကို အထူး ကျေနပ်မိပါသည်။

ဇော်ဟနီ၏ ဝတ္ထုကတော့ စကားပြောတိုင်း ဖိုရိုရိုလ် အသုံးအနှုန်း မှာဖြင့် ဝတ္ထုတစ်ပုံလုံးကို ရေးတဲ့တင်ပြထားသည်။ ယခင် ရွှေခေတ်အခါတွင် ရေးသားခဲ့သော ကဗျာ ဝတ္ထုတိုကို ဖတ်ပြီး ယခုရေးဟန်နှင့် ကွာခြားသွားရုံကို တွေ့ရတော့ ဇော်ဟနီ၏ STYLE သည် ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားတွေးတောမိသည်။ ဆက်လက်ပြီး ဇော်ဟနီကို ကျွန်တော် လုံးချင်းတုတ်စာရန်အတွက် စီစဉ်နေဆဲမို့ လုံးချင်းတွင်ရော ဇော်ဟနီ STYLE တစ်မျိုး ပြောင်စုံရေးသော်လည်း အရည်အချင်းရှိသော စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ဖိုရိုရိုလ် စင်တင်နိုင်ပါသည်။

ယခု သံဃာတော်တို့ ဖွဲ့စည်းခဲ့သော အာရုံအတွက် အိမ်သက်သက်
ပြုသော သုခုမသော သံသွက်သွက် သံသေဝါး

ဤသို့ ပုံစံတူသော သံဃာတော်ကို ဖွဲ့စည်းပေးနိုင်သည့်အတွက် ကျွန်တော်
အားရပါသည်။ သက်လက်၍လည်း ထိုသက်ရှိ၍ ကောင်းသော အစီအစဉ်သစ်များကို
စာတတ်ပညာတတ်၍ စင်စစ်အားဖြင့်ဖြစ်ကြောင်း လေးစားစွာ အသိပေးပါသည်။

၃

စောင့်စော
(ဖုတ်စောသူ)

BURMESE
CLASSIC

နာမရောင်

ဗြဟ္မစောကလေး

* Love is a Fallacy, by max Schulman
ကို ပြန်ဆိုပါသည်။

သဘောကျစရာကောင်းတဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်ရှိ
ဘာသာပြန်မိပါတယ်။ 'မင်နီဆိုတာ' တက္ကသိုလ်က
ကျောင်းသားသုံးဦးကို အခြေတည်ပြီး ရေးဖွဲ့ထားတဲ့
လူငယ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပါ။ အချစ်၊ ဟာသ ဝတ္ထုပါ။

ဆီလျော်အောင် ပြန်ဆိုထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာတွေ
အတွက် နားစိမ်းမယ့် စကားလုံးအချို့၊ စာကြောင်း
အချို့ကိုလည်း ချန်လှပ်ပြန်ဆိုခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံပါတယ်။
ဒါပေမယ့် မဆိုစလောက် အရေအတွက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
မူရင်းအာဘော်ကို မထိခိုက်ပါဘူး။ ဖတ်ကြည့်ကြ
စေလိုပါတယ်။

ယုတ္တိနည်းကျ 'နေ'တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ခေါင်းအေး တယ်၊
ထက်မြက်တယ်။ အကွက်မြင်တယ်။ ပိုင်းခြားသိမြင် တတ်တယ်။
ချွန်မြတယ်။ ပြီးတော့ ဝါးနပ်လိမ္မာတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ
အဲဒါတွေအားလုံးနဲ့ ပြည့်စုံတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဦးနှောက်ဟာ
ဒိုင်နိုဆာတစ်လုံးလို စွမ်းအား ကောင်းတယ်။ ဓာတုဗေဒပညာရှင်ရဲ့
ချိန်ခွင်တစ်လက်လို ပြတ်သားတိကျတယ်။ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ရဲ့
ဓားငယ် တစ်လက်လို ထိုးဖောက်နိုင်တယ်။ ကွေးမိပါ့မလား။
ကျွန်တော်ဟာ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အသိဉာဏ် ဒီလောက်ပြည့်ဝဖို့ ဆိုတာ
တစ်ခြားတစ်ယောက်အတွက်ဆို လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဥပမာ...
တက္ကသိုလ်မှာ ကျွန်တော့်နဲ့ တစ်ခန်းထဲနေတဲ့ 'ပတ်တီဘဲလို့'လို့

ရသမြူးအနုပညာ

ကောင်မျိုးကို ပြရမယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ အသက်အတူတူပဲ။
 ဘဝနောက်ခံ အခြေအနေချင်းလည်း တူတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ
 ကောင်ဟာ နွားသိုးတစ်ကောင်လို တုံးတယ်။ ပေါင်းသင်း
 ရတာတော့ ကောင်းပါတယ်။ အဆင့်နိမ့်တယ်။ အိမ်
 ရှင်နယ်လစ်တိုက်ပဲ Emotional type ပဲ။ မစာညှိငြိမ်ဘူး။
 စိတ်ဝံ့စားမှုနောက်ကို လိုက်တယ်။ အဆိုးဆုံးကတော့ ဒီကောင်ဟာ
 Faddist တစ်ယောက်ပဲ။ ဖက်ရှင်နောက် အရမ်းလိုက်တယ်။
 ဖက်ရှင်နောက် လိုက်တာဟာ ဆင်ခြင်တုံတရားနဲ့ ကင်းလွတ်တာလို့
 ကျွန်တော် ယူဆတယ်။ သူများတကာလုပ်တိုင်း လိုက်လုပ်တာ၊
 ဝင်ရူးတာဟာ အသိဉာဏ် ခေါင်းမီးမူပဲ။ အဲဒါဟာ အသိဉာဏ်
 မရှိရဲ့။ အထွတ်အထိပ်ပဲလို့ ကျွန်တော် ခံယူတယ်။ ဒါပေမယ့်
 မခတ်တီကတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။

တစ်နေ့ နေ့လည်မှာ သူ... အိပ်ရာထဲ လဲနေတာ တွေ့တယ်။
 ဆော့ကရောက်နေတဲ့ မျက်နှာနဲ့ပါပဲ။ ဒီကောင် 'အူအထက်ပေါက်
 ရောဂါ' ရနေပြီလို့ ကျွန်တော် ကောက်ချက်ချလိုက်တယ်။

‘ငြိမ်ငြိမ်နေ’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တယ်။

‘ဝမ်းနုတ်ဆေးလည်း မစားနဲ့နော်၊ ငါ ဆရာဝန် သွားခေါ်
လာခဲ့မယ်’

‘ရက်ကွန်း’

သူက လေးလေးလံလံ ညည်းတွားတယ်။

‘ရက်ကွန်း’

ပြေးသွားမယ့် ကိုယ်ရှိန်ကို ပြန်သပ်ရင်း ကျွန်တော်
ရေရွတ်မိတယ်။

‘ရက်ကွန်းအကျီတစ်ထည်လောက် ငါ လိုချင် တယ်ကွာ’
သူညည်းတွားတာပါ။

သူ့ရောဂါက ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာနဲ့ မပတ်သက်တဲ့ စိတ်ပိုင်း
ဆိုင်ရာမှန်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်တယ်။ ရက်ကွန်း
(Racoon)ဆိုတာက ဝက်ဝံမျိုးနွယ် တစ်မျိုးပါ။ မြောက်
အမေရိကတိုက်မှာရှိပြီး အဖြူနဲ့ အနက်ကျား အရေခွံရှိတယ်။
အမြီးဖွားဖွားတွေနဲ့။ အခု ဒီကောင်က ရက်ကွန်းအရေခွံနဲ့
ချုပ်ထားတဲ့ ကုတ်အကျီကို လိုချင်နေတာပါ။

‘ရက်ကွန်းအကျီကို မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘ငါ...ထင်တော့ထင်ဆားကွာ’

သူ့နားသယ်ကို သူ ထုပြီး အော်တယ်။

‘ချာလီတေးနီး ပြန်ပေါ်လာတာနဲ့ ဒီအကျီတွေလည်း
ပြန်ပေါ်လာမယ်ဆိုတာကို ငါ တွေးထားသင့်တယ်။ ခုတော့
ငါ့မှာရှိတဲ့ ဖိုက်ဆံလည်း ဖတ်စာအုပ်တွေ ဝယ်လိုက်လို့ ကုန်ပြီ။

ရက်ကွန်းအကျီကို ဘယ်လိုလုပ် ဝယ်နိုင်တော့မလဲ’

‘ဘယ်နှယ်ဟာတုန်းဟ’

ကျွန်တော် မယုံမကြည်နဲ့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

‘ရက်ကွန်း အကျီကြီးကို ပြန်ဝတ်နေကြပြန်ပြီလား။
အတိအကျလား’

‘တက္ကသိုလ်ထဲက ဂုဏ်ပြောက်တဲ့ လူတွေအားလုံး အဲဒါကို
ဝတ်ကုန်ပြီ။ မင်းက ဘယ်ရောက်နေတာလဲ’

‘စာကြည့်တိုက်ထဲမှာလေ’
သူပြောတဲ့ လူတွေက (စာကြည့်တိုက်ဆိုတဲ့) နေရာကို
မလာကြဘူးလေ။

ပတ်တီဟာ အိပ်ရာထဲက ခုန်ထပြီး အခန်းထဲမှာ
လမ်းလျှောက်နေတယ်။

‘ရက်ကွန်းအကျီတစ်ထည်တော့ ရမဖြစ်မယ်’
မက်မက်မောမောကို သူပြောနေတယ်။

‘ရမှ ဖြစ်မယ်’
‘ဘာကြောင့်လဲ ပတ်တီ၊ နှုသသေချာချာ ဆင်ခြင်
စဉ်းစားစမ်းပါဦး။ ရက်ကွန်းအကျီတွေဟာ လေးလည်း လေးတယ်၊
နံ့လည်းနံ့တယ်။ အကြည့်ရ ဆိုးတယ်။ ကျန်းမာရေးနဲ့လည်း
မညီညွတ်ဘူး။ အဲဒီ အကျီ တွေဟာ...’

‘မင်း၊ နားမလည်ပါဘူး’
သူက စိတ်မရှည်ဘဲ ဖြတ်ပြောတယ်။
‘သူများတွေလည်း ဝတ်နေပြီပဲ၊ မင်း မဝတ်ချင် ဘူးလား’
‘ဟင့်အင်း’

မှန်တဲ့အတိုင်း ပြန်ပြောလိုက်တယ်။
‘ငါကတော့ ဝတ်မယ်’
သူ... ကြေငြာတယ်။
‘ရက်ကွန်းအကျီသာ ရမယ်ဆိုရင် ဘာပဲပေးရပေးရ ပေးမယ်’
ကျွန်တော့်ဦးနှောက်လို မှန်ကန်တိကျတဲ့ ကိရိယာက အလုပ်ကို
အပြင်းအထန် လုပ်လာပါပြီ။ သူ့ကို ငိုကြည့်ရင်း မေးလိုက်တယ်။
‘ဘာဖြစ်ဖြစ်လား’
‘ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ’
သူက အခိုင်အမာကို ပြောတယ်။

မေးစရာကိစ္စတစ်ရပ် ကျွန်တော် တွေးနေမိတယ်။ ရက်ကွန်းအကျီ
ရနိုင်တဲ့ နေရာက ကျွန်တော် လက်တစ်ကမ်းမှာကို ရှိတယ်။
ကျွန်တော့်အဖေ ကျောင်းသားဘဝစဉ်းက အဲဒီအကျီတစ်ထည်
ရှိခဲ့တယ်။ အိပ်ရဲ့ ကျွန်းသေတ္တာကြီးထဲမှာ သိမ်းထားတယ်။
ဖြစ်ချင် တော့ ဗတ်တိုဆီမှာလည်း ကျွန်တော် လိုချင်တဲ့
အရာတစ်ခု ရှိနေတယ်။ သူပိုင်တာရယ် အတိအကျတော့
မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ အဦးဆုံး အခွင့်အရေး
ရှိနေတယ်။ ကျွန်တော် ရည်ရွယ်နေမိတာက သူ့မိန်းကလေး
ပေါ်လီအက်စ်ပီး - ကိုပါပဲ။

ပေါ်လီကို ကျွန်တော် လိုချင်နေမိတာ ကြာပါပြီ။ အကျယ်တော့
ပြောရလိမ့်မယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ဆန္ဒရှိနေတာဟာ
စိတ်လှုပ်ရှားတတ်တဲ့ သဘာဝကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ သူမကတော့

ကျွန်တော်ကို စိတ်လှုပ်ရှား စေတာ သေချာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က နှလုံးသားကို ဦးစားပေးသူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးနှောက်ကို ဦးစားပေးသူဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော် ပေါ်လို့ကို လိုချင် တာက ဦးနှောက်ရဲ့ ကြောင်းကျိုးဆင်ခြင်မှု အရပါ။ တွက်ချက်စီမံမှုနဲ့ပါ။

ကျွန်တော်ဟာ တက်ကြွတဲ့ ဥပဒေကျောင်းသား တစ်ယောက်ပဲ။ နောက် နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ လက်တွေ့ လုပ်ကိုင်ရတော့မယ်။ ရှေ့နေကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ဇနီးကောင်းတစ်ယောက် လိုတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် မြင်ထားတယ်။ ကျွန်တော် လေ့လာသင်ယူလေ့ရှိတဲ့ အောင်မြင်တဲ့ ရှေ့နေတွေဟာ လှပတဲ့ ကျက်သရေရှိတဲ့ ဉာဏ်ပညာထက်မြက်တဲ့ မိန်းမတွေကို လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ်။ ပေါ်လို့ဟာ အဲ့ဒီ ရည်ရည်ချက်တွေ အားလုံးထဲမှာ တစ်ခုပဲ ကျန်တော့ တယ်။

သူမဟာ လှပတယ်။ အချိုးအစား အကျကြီးလို့ မဆိုနိုင်သေးပေမယ့် အချိန်ကျလာတာနဲ့အမျှ ဖြစ်သင့် တာတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။

သူမဟာ ကျက်သရေရှိတယ်။ နေရာအားလုံးမှာပါပဲ။ ကျော့ကျော့ မော့မော့ကလေး သွားလာလှုပ်ရှား တတ်တယ်။ မြင့်မားတဲ့ မျိုးနွယ်က ပေါက်ဖွားလာမှန်း သိသာတယ်။ စားဖွဲ့သောက်ပွဲမှာဆိုလည်း လှပတင့်တယ် ပြန်တယ်။ ကိုမိ စားသောက်ဆိုင်မှာ သူမရဲ့ လှပ တင့်တယ်တဲ့ စားသောက်ပုံကို

ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်။ ဣန္ဒြေလည်း နည်းနည်းမှ မလျော့ဘူး။

သူမမှာ ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေးတော့ သိပ်မရှိဘူး။ အခြေအနေမှန်ကနေ လွဲချော်နေတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က လမ်းပြထိန်းကွပ်ပေးရင် သူမ တိုးတက် လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်။ ကြိုးစားရင် ဖြစ်လာမှာပါ။ ရုပ်ဆိုပြီး ဉာဏ်ထက်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို လှပအောင်လုပ်ဖို့ မလွယ်ပေမယ့် လှပပြီး ဉာဏ်နည်းတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဉာဏ်ကောင်းအောင် လုပ်ဖို့က လွယ်မှာပါ။

‘ပတ်တီ’

ကျွန်တော်က စကားစလိုက်တယ်။

‘မင်းနဲ့ ပေါ်လို့နဲ့ ချစ်နေကြသလား’

‘သူဟာ ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ ငါထင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မင်း ဒီလိုမေးတာလဲ။ ငါတို့ဟာ ချစ်သူတွေ မဟုတ်ကြဘူးဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဒီလိုလား’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တယ်။

‘မင်းနဲ့ သူနဲ့ ပုံမှန်တွဲနေကြတယ် မဟုတ်လား။ ဆိုလိုတာကကွာ မင်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သဘောကျနေကြတယ် မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး။ ငါတို့ တွဲနေကြတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တို့နှစ်ယောက်လုံး ဖျပ်ခြား အဖော်တွေနဲ့လည်း

တွဲနေတတ်ကြတာပဲ။ သူလည်း တစ်ခြားလူနဲ့တွဲ၊ ငါလည်း တစ်ခြားမိန်းကလေးနဲ့ တွဲ၊ တွဲလေ့ရှိတာပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ’
‘တစ်ခြားလူတွေထဲမှာရော သူထူးထူးခြားခြား သဘောကျ တဲ့လူ ရှိသလား’

‘ငါ သိသလောက်တော့ မရှိပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ’
ကျေးကျေနပ်နပ်နဲ့ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်မိတယ်။
‘တစ်မျိုးမေးကြည့်မယ်ကွာ၊ မင်းသာမရှိဘူးဆိုရင် အဲ့ဒီ လမ်းဟာ ဖွင့်နေပြီပေါ့။ ဟုတ်သလား’

‘ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ မင်းက ဘာကိစ္စ မေးနေရတာလဲ’
‘ဟင့်အင်း၊ ဘာမှတော့ မဟုတ်ပါဘူး’
ဘာမှမဟုတ်သလို ပြောပြီး သေတ္တာထဲက လက်ဆွဲ အိတ်ကို ဖွင့်ယူလိုက်တယ်။ ပတ်တီက မေးတယ်။

‘ဘယ်သွားမလို့လဲ’
‘စနေ၊ တနင်္ဂနွေမှာ အိပ်ပြန်မလို့’
အိတ်ထဲကို ပစ္စည်းတစ်ချို့ ပစ်သွင်းလိုက်တယ်။
‘နားထောင်စမ်းပါဦးကွာ’

ကျွန်တော့် လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်ရင်း ပတ်တီက ထက်ထက်သန်သန် ပြောတယ်။
‘မင်းအဖေစီက ပိုက်ဆံရခဲ့ရင် ငါ ရက်ကွန်းအင်္ကျီ ဝယ်ဖို့ ချေးစမ်းပါကွာ၊ နော်’

‘ဒါထက်တောင် ကူညီနိုင်သေးတယ်’

ထူးဆန်းတဲ့ အကြည့်တစ်ချက်နဲ့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ပြီး လက်ဆွဲအိတ်ကို ပိတ်ပြီး အခန်းထဲက ထွက်လာ ခဲ့တယ်။

‘ကြည့်စမ်း’
တနင်္လာနေ့ မနက်မှာ ပြန်ရောက်တော့ ပတ်တီကို လက်ဆွဲအိတ်ထဲက အမွှေးဖွားလျားနဲ့ နံနံအရာကြီးကို ထုတ်ပြလိုက်တယ်။ ၁၉၂၅ ခုနှစ်ဆီက ကျွန်တော့်အဖေ ဝတ်ခဲ့တဲ့ ဟာကြီးပေါ့။

‘ဘုရားရေ...’
ပတ်တီက အံ့သြတကြီး အော်တယ်။ ရက်ကွန်းအင်္ကျီ ကြီးထဲကို လက်နဲ့ ထိုးကြည့်တယ်။ သူ့မျက်နှာကိုလည်း ဖွတ်သပ်ကြည့်တယ်။

‘မြတ်စွာဘုရား’
အဲ့ဒီလို သူရေရွတ်နေတာ ဆယ်ငါးကြိမ် (သို့မဟုတ်) အကြိမ်နှစ်ဆယ်ပါပဲ။

‘သဘောကျရဲ့လား’
‘ကျမှကျ’
ခွဲကျီကျီ အင်္ကျီကြီးကို သူ ဖမ်းကိုင်ထားတယ်။ ပြီးမှ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရတဲ့ အရိပ်အရောင် ဝင့်လက်သွားပြီး...

‘ဒီအင်္ကျီအတွက် မင်း ဘာကို ပြန်လိုချင်သလဲ’
‘မင်းရဲ့ ကောင်မလေး’

ခပ်မာမာပဲပြောလိုက်တယ်။

‘ပေါ့လီ’

သူ တုန်လှုပ်သွားတယ်။ အသံလည်း တိုးသွားလေရဲ့။

‘မင်းက ပေါ့လီကို လိုချင်တယ်’

‘ဟုတ်တယ်’

သူယူထားတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကြီးကို လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်။

‘ဘယ်တော့မှ မပေးဘူး’

အော်ပြောလိုက်ပုံကတော့ တင်းတင်းမာမာပါပဲ။ ကျွန်တော်က ပုခုံးတွန့်လိုက်တယ်။

‘အိုကေ၊ သူများတွေလို ဝတ်ချပ်စိတ် မင်းမှာ မရှိတော့ဘူး ဆိုရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ။ မင်းကိစ္စပါ’

ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာထိုင်ပြီး စာဖတ်ချင်ယောင် ဆောင်နေ လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် မျက်လုံးထောင့်ကတော့ ပတ်တိုကို မသိမသာ ကြည့်နေရတယ်။ သူ့အတော် ခံစားနေရတယ်။ အစဦးမှာတော့ သူဟာ မုန့်ပုတ်ဆိုင် ဗြဲတင်းဝက ကလေးငယ်လို ကုတ်အင်္ကျီကြီးကို လိုလိုချင်ချင် ငေးနေတယ်။ နောက်တော့ အံတင်းတင်း ကြိတ်ပြီး ကျောခိုင်းပစ်လိုက်တယ်။ နောက်တော့ လှည့်ကြည့်ပြန်ရော။ ‘လိုချင်မက်မောမှုက မျက်နှာမှာ ပိုပြီး ပေါ်လာတယ်။ ပြန်လှည့်သွားပြန်တယ်။ ဒီအကြိမ် မှာတော့ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ သိပ်မဟာတော့သလိုပဲ။ သူ့ခေါင်းဟာ ရှေ့နောက် ‘လည်’ နေတယ်။ ဆန္ဒကလည်း ပိုပြီး ပြင်းပြလာပုံပဲ။

ရသမြူးအနုပညာ

နောက်ဆုံးမှာ သူဟာ တစ်ခြားဖက် မလှည့်တော့ဘူး။

ကုတ်အင်္ကျီကြီးကိုပဲအာသာငမ်းငမ်း ကြည့်ငေးနေတော့တယ်။

‘ပေါ့လီနဲ့ ငါဟာ ချစ်သူတွေလည်း မဟုတ်ကြသေး ပါဘူးကွာ’

လေးတွဲတွဲ ပြောတယ်။

‘ဟုတ်တာပေါ့’

ကျွန်တော်က ထောက်ပေးလိုက်တယ်။

‘ငါ့အတွက် ပေါ့လီက ဘာမှီလို့လဲ၊ ပေါ့လီအတွက်ရော ငါက ဘာမှီလို့လဲ’

‘ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး’

အဲ့ဒီလို ပြောပေးနေတာ ကျွန်တော်ပေါ့’

‘ကြိုသလို ကျသလို ရိုးရိုးသားသား ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဆက်ဆံနေကြတာပါပဲ။ အဲ့ဒီလောက်ပါပဲ’

‘အင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ကြည့်ဦးလေကွာ’

သူသဘောတူတယ်။ အင်္ကျီကြီးက သူ့နားရွက်ထက် ပြွတ်ထောင်တက်နေတယ်။ သူ ဖိနပ်ထိပ်များထိလည်း ပုံကွဲနေတယ်။ ဘာကြီးမှန်း မသိဘူး။

‘ငါနဲ့ အတော်ပဲကွာ’

ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သူပြောတယ်။ ကျွန်တော်က ထိုင်ရာက ထပြီး...

‘တို့ အပေးအယူ တည်ကြပြီနော်’

ရသမြူးအနုပညာ

ကျွန်တော်လက်ကို ကမ်းပေးလိုက်တယ်။

သူက တံတွေးမြို့ရတယ်။

‘အေး၊ အပေးအယူပါပဲ’

ကျွန်တော်လက်ကို သူ ဆွဲလှုပ်တယ်။

အဲဒီနေ့ ညနေမှာပဲ ကျွန်တော်ဟာ ပေါ်လိုက် အဆက် အသွယ် လုပ်လိုက်တယ်။ အစမ်းသဘောပေါ့လေ။ ကျွန်တော် လိုချင်တဲ့ အဆင့်ရောက်အောင် သူ့ရဲ့ အသိစိတ်ကို ဘယ်လို ပုံသွင်းရမလဲဆိုတာ တီးခေါက် လေ့လာကြည့်ဖို့ပါ။ ကျွန်တော် သူမကို ညနေစာ ကျွေးခဲ့တယ်။

‘ခပ်...တော်တော်အရသာရှိတဲ့ ညနေစာပါပဲ’

စားသောက်ဆိုင်က ထွက်လာပြီးတော့ သူမက ပြောတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ရှင်လည်း ကြည့်ကြတယ်။

‘ခပ်...တော်တော်ရယ်ရတဲ့ ရုပ်ရှင်ပဲ’

ရုပ်ရှင်ရုံက ထွက်လာတော့ သူမက ပြောတယ်။ သူမကို

ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ပို့ပေးလိုက်တယ်။

‘ခပ်...ရင်ထဲမှာ ပျော်ရတဲ့ အချိန်တွေပဲနော်’

သူမက ကျွန်တော်ကို အဲဒီလို နှုတ်ဆက်ပါတယ်။

စိတ်နှလုံး လေးလံစွာနဲ့ပဲ ကျွန်တော် အခန်းကို ပြန်ခဲ့တယ်။ သူမကို ပုံသွင်းရမှာ ဒီလောက် မခက်ခဲဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်ခဲ့ပါတယ်။ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် အသိပညာ

ချို့တဲ့လွန်းလှချည်ရဲ့။ အသိပညာအကြောင်း ပြောပြရုံနဲ့ လုံလောက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ တွေးခေါ်တတ်အောင် အရင်သင်ပေးရတော့မယ်။ လုပ်ငန်းစဉ်ကတော့ ကြီးမား လာတော့တာပါပဲ။ သူမကို ပတ်တိုဆီ ပြန်အပ်ဖို့တောင် ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ ညှို့ယူနိုင်စွမ်းတဲ့ ခန္ဓာအလှ ရယ်၊ ငွန်းခရင်း ကိုင်တွယ်တဲ့ သူမရဲ့ လက်ချောင်း ကလေးတွေရယ် ပြန်မြင်ယောင်ပြီး ထပ်ကြိုးစားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

စနစ်တကျ ကျွန်တော် ကိုင်တွယ်ရမှာပါပဲ။ ယုတ္တိဗေဒကို စတင်သင်ပေးရမယ်။ ဥပဒေကျောင်းသား တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ယုတ္တိဗေဒကို လက်ဖျားမှာ တင်ကစား နိုင်လောက်အောင် ကျွမ်းကျင်ပါတယ်။

‘ပေါ်လီ’

နောက်တစ်ကြိမ် တွေ့မြင်ကြချိန်မှာ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တယ်။

‘တို့ တစ်နေရာသွားပြီး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြော ရအောင်’

‘အိုး...လိုက်တာပေါ့’

ဒီကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ သူမလို သဘောကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ကျွန်တော် နောက်တစ်ယောက်တွေ့ဖို့ မလွယ်ဘူး ဆိုတာပဲ။

ဝက်သစ်ချပင်အိုကြီး တစ်ပင်အောက်မှာ ကျွန်တော် တို့ ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ သူမက ကျွန်တော့်ကို မျှော်လင့်ချက်ကြီးနဲ့ ကြည့်တယ်။ မေးတယ်။

‘ဘာအကြောင်း ပြောကြမှာလဲ’

‘ယုတ္တိဗေဒ’

တစ်မိနစ်လောက် သူမ စဉ်းစားသေးတယ်။ လက်ခံ ချင်ပုံ ရပါတယ်။

‘ကောင်းလှချည်လား’

လည်ချောင်းကိုရှင်းရင်း ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်။

‘ယုတ္တိဗေဒဆိုတာ သိပ္ပံနည်းကျ တွေးခေါ်မှုပဲ။ မှန်ကန်တဲ့ တွေးခေါ်မှုမျိုးကို မလုပ်နိုင်ခင်မှာ မှားယွင်းတဲ့ တွေးခေါ်မှုမျိုးကို အရင်သင်ထားရမယ်။ ဒီညနေ တို့ ၈, လိုက်ကြတာပေါ့’

‘အိုး...ဟိုး...ဟိုး...’

သူမက ဝမ်းသာအားရနဲ့ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးတယ်။ ကျွန်တော် တွန့်သွားမိတယ်။ ဒါပေမယ့် ရဲရဲရင့်ရင့်ပဲ ဆက်လုပ် ရပါတယ်။

‘ပထမဆုံး ကိုယ်တို့ ဆန်းစစ်ကြည့်ရမယ့် အမှားက ချွင်းချက်ပထာမိတဲ့ အမှားမျိုးပေါ့။ Dicto Simpliciter လို့ ခေါ်တယ်’

‘သူ့ အဓိပ္ပာယ်က...’

မျက်တောင်တွေ တဖြုတ်ဖြုတ်ခတ်ရင်း သူမက ဆက်ပြောဖို့ တွန်းတယ်။

‘မတူတာတွေကို တူသလို လုံးတွေပြောမိတဲ့ အမှားမျိုးပေါ့။ ဥပမာကွာ...ကာယလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်တာ ကောင်းပါတယ်။ အဲ့ဒါကြောင့် လူတိုင်း ကာယ လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ရမယ်ဆိုပြီး ပြောရင်...’

‘သဘောတူတယ်’

သူမက အားတက်သရောပါပဲ။

‘လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်တာ ကောင်းတာပေါ့။ ခန္ဓာကိုယ် အတွက်ရော၊ ကျန်တဲ့ နေရာတွေမှာရော’

ကျွန်တော်က နူးနူးညံ့ညံ့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

‘အဲ့ဒီ အဆိုဟာ မှားတယ် ပေါ့လို့ ‘လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ခြင်းသည် ကောင်းသည်’ ဆိုတဲ့ စကားဟာ ချွင်းချက် တွေကို လျစ်လျူရှုပြီး ခြုံပြောလိုက်တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုရင်...မင်းမှာ နှလုံးရောဂါ ရှိနေတယ်ဆိုပါစို့၊ လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်တာဟာ ဆိုးတယ် မကောင်းဘူး။ ဆရာဝန် ညွှန်ကြားချက် အတိုင်း အားလုံးလိုက်နာကြရမှာပဲ မဟုတ်လား။ ဆရာဝန်ကတော့ ကာယလေ့ကျင့်ခန်း မလုပ်ရဘူးလို့ ပြောမှာပဲ။ အဲ့ဒါကြောင့် ‘လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ခြင်းသည် များသောအားဖြင့် ကောင်းသည်’ ဆိုတာမျိုးပဲ ပြောရမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ‘လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ခြင်းသည် လူအများစုအတွက် ကောင်းသည်’ ဆိုတာမျိုးပဲ ပြောလိုရမယ်။’

ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့ မင်းဟာ Dicto Simpliciter အမှားကို ကျူးလွန်တာပဲ။ နားလည်ရဲ့လား'

'ဟင့်အင်း'

သူမ ဝန်ခံပါတယ်။

'ဒါပေမယ့် ကောင်းပါတယ်။ ပြောစမ်းပါဦး ပြောဦး'

'မင်း ကိုယ့်အကျိုးလက်ကို ဆွဲမထားရင် ပိုကောင်းမယ် ပေါ့လီ'

ကျွန်တော် အင်္ကျီလက်ကို ဆွဲမထားတော့ဘဲ သူမ လွှတ်ပေးလိုက်မှ ကျွန်တော့်စကားကို ဆက်ရတယ်။

'နောက်ထပ် လေ့လာရမယ့် အမှားကတော့ 'အလျင်စလို အမှား'ပဲ။ သေသေချာချာ နားထောင်။ မင်းလည်း ပြင်သစ်စာ မတတ်ဘူး။ ကိုယ်လည်း ပြင်သစ်စာ မတတ်ဘူး။ ပတ်တီလည်း ပြင်သစ်စာ မတတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ်က မင်နီဆိုတာ တက္ကသိုလ်မှာ ပြင်သစ်စာတတ်သူ မရှိဘူးလို့ ကောက်ချက် ဆွဲမယ် ဆိုပါစို့'

ပေါ့လီက အံ့အံ့သြသြပြောတယ်။

'တကယ်လား။ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ ဟုတ်လား'

ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်ထိန်းပြီး ဆက်ပြောရတယ်။

'အဲဒါ အမှားပဲ ပေါ့လီ။ ယေဘုယျပြုလိုက်တာ ပြန်လွန်းတယ်။

အဲဒီလို ကောက်ချက်ဆွဲဖို့ ဆိုတာက သက်သေပြချက် နည်းလွန်းနေတယ်။ Hasty Generalization ပဲ'

'ဒီပြင် အမှားတွေကိုရော သိသေးလား...ဟင်'

ရသမြားအနုပညာ

အသက်မရွှေနိုင်ဘဲနဲ့ကို သူမ မေးပါတယ်။

'ပျော်စရာ ကောင်းတယ်။ က၊ ရတာထက်တောင် ပျော်သေး'

စိတ်ပျက်လက်ပျက် လှိုင်းလုံးတွေကို ကျွန်တော် တွန်းလွန်နေရတယ်။ ဒီတောင်မလေးနဲ့တော့ ကျွန်တော် ဘယ်ဆီမှ ခရီးမပေါက်လှပါ။ လုံးဝ အချဉ်းနီးပါပဲ။ မလုပ်ပြန်လျှင်လည်း ဘာမှ ပြစ်လာမှာ မဟုတ်လို့ ကျွန်တော် ဆက်ကြိုးစားရပါတယ်။

'နောက်အမှား တစ်ခုကတော့ လက်ပံသားကို ဓားနဲ့ချိုင်တဲ့ အမှားပဲ။ Post Hoc လို့ခေါ်တယ်။ နားထောင်နော်။ တို့ဟာ ပစ်ကနစ်ထွက်ရင် 'ဘေးလ်'ကို မခေါ်ကြဘူး။ သူ့ကို တို့နဲ့ ခေါ်လာတိုင်း ဖိုးရွာတယ်'

'အဲဒီလိုမျိုး တစ်ယောက်ကို ပေါ့လီလည်း ကြုံဖူး တယ်။ သူ့နာမည်က ယူလာဘက်ကာတဲ့။ 'ပစ်ကနစ်' ဆိုပြီးတော့တောင် သူ့ကို နာမည်ပြောင်း ခေါ်ရတဲ့ အထိပဲ'

'ပေါ့လီ'

ကျွန်တော်က အသံစူးစူးနဲ့...

'အဲဒါ မှားတယ်။ ယူလာဘက်ကာဟာ ဖိုးရွာစေတဲ့ အကြောင်းတရား မဟုတ်ဘူး။ ဖိုးနဲ့ သူနဲ့ အဆက်အစပ် မရှိဘူး။ ယူလာဘက်ကာကို အပြစ်တင်နေမယ်ဆိုရင် Post Hoc အမှားကို ကျူးလွန်တာပဲ'

'နောက်ကို မလုပ်တော့ပါဘူး'

သူမက နောင်တနဲ့ ကတိပေးတယ်။

'စိတ်ဆိုးသွားလာဟင်'

ရသမြားအနုပညာ

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချမိတယ်။

‘မသိုးပါဘူး’

‘နောက်ထပ် အမှားတွေကို ထပ်ပြောပြဦးနော်’

‘တောင်းပြီ၊ ဒီတစ်ခါ ကိုယ့်ကျွမ်း ကိုယ်တူးမိတဲ့ အမှားမျိုးကို ပြောပြမယ်၊ Contradictory Premise လို့ခေါ်တယ်’

‘ပြောပါဦး’

သူမက ပျော်ရွှင်စွာ မျက်လုံးကလေး ပေကလပ် ပေကလပ်လှုပ်ရင်း ဆိုသည်။ ကျွန်တော် မျက်မှောင် ကြွတ်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှေ့ကို ဆက်တိုးရတာပါပဲ။

‘Contradictory Premise နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဥပမာ တစ်ခုကို ပြောမယ်၊ ဘုရားသခင်ဟာ အရာအားလုံးကို ဖန်တီးနိုင်တယ်ဆိုရင် သူ မ,မနိုင်တဲ့ ကျောက်တုံးကို ဖန်တီး နိုင်မလား’

‘ဖြစ်နိုင်တာပေါ့’

သူမက မဆိုင်းမတွ ပြန်ဖြေတယ်။

‘ဒါပေမယ့် ဘုရားသခင်ဟာ ဘာမဆို လုပ်နိုင်တာပဲ၊

အဲ့ဒီကျောက်တုံးကိုလည်း မ,နိုင်ရမှာပေါ့’

ကျွန်တော်က ထောက်ပြလိုက်တယ်။

‘အိုး...’

သူမက တွေးတွေးဆဆနဲ့...

‘အဲ့ဒါဆိုရင် ဒီကျောက်တုံးကြီးကို သူတယ်လိုလုပ် နိုင်ပါမလဲ’

‘ဒါပေမယ့် သူက အားလုံးကို လုပ်နိုင်တယ်လေ’

ကျွန်တော်က သူမကို သတိပေးရတယ်။

လှပသလောက် ဘာမှလည်းမရှိတဲ့ သူမရဲ့ ခေါင်းကို ပေါ်လီ ကုတ်ပါတော့တယ်။

‘ရှုပ်ကုန်ပြီ’လို့ ဝန်ခံတယ်။

‘ဒီလိုပဲ ဖြစ်မှာပဲပေါ့လီ၊ အဆိုထဲမှာ ပါဝင်တဲ့ အချက်တွေက သူ့ဖာသာ အတိုက်အခံ ဖြစ်နေတယ်။ တွန်းလှန်နိုင်တဲ့ ‘အား’ရှိတယ်ဆိုရင် မရွေ့ရှားနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းမရှိဘူး။ မရွေ့ရှား နိုင်တဲ့ပစ္စည်း ရှိတယ်ဆိုရင် တွန်းလှန်နိုင်တဲ့ ‘အား’ မရှိဘူး။ ဟုတ်တယ်နော်’

‘အတော် ထိရောက်တာမဲ့၊ ပြောပါဦး’

စိတ်အား ထက်ထက်သန်သန်နဲ့ သူမ ပြောလေရဲ့။ ကျွန်တော်က နာရီနဲ့ ညှိရတယ်။

‘ဒီညအဖို့တော့ ဒီလောက်ပဲကောင်းမယ် ပေါ့လီ၊ အခု မင်းကို အိပ်ပြန်ဖို့ပေးမယ်၊ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် ပြန်စဉ်းစားတာ။ မနက်ဖြန်ညမှာ ကျန်တာတွေ ဆက်ဆွေးဆွေးတာပေါ့’

သူမကို ကျွန်တော် ပြန်ဖို့ပေးတဲ့အထိ သူမကတော့ အရမ်းပျော်ကြောင်း အသေအချာ ပြောနေတာပါပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်အခန်းကို စိတ်မကြည်မလင်နဲ့ ပြန်လာ ခဲ့ရတယ်။

www.burmeseclassic.com

ပတ်တိက အိပ်ရာပေါ်မှာ 'ဟောက်' နေပြီ။ ရက်ကွန်း အကျိကြီးက သူ့ခြေရင်းမှာ သားရဲတိရစ္ဆာန်ကြီး တစ်ကောင်လို ချိတ်တွဲကျလို့၊ သူ့ကိုနှိုးပြီး ပေါ်လိုက် ပြန်ယူခိုပြောရင် ကောင်းမလား။ ကျွန်တော် ခဏစဉ်းစားသေးတယ်။ ကျွန်တော့် စိန်ကိန်းက ပျက်စီး တော့မယ်လေ။ ဒီကောင်မလေးရဲ့ ခေါင်းက ယုတ္တိဗေဒကို 'ကာ' ထားတာကို။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားပါတယ်။ တစ်ညနေ ကတော့ အလကားဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ နောက်တစ်ညနေ ဆက်ဖြန်း လိုက်သေးတာပေါ့။ ဘယ်သူသိမှာလဲ။ ပေါ်လီ အသိတရားထဲမှာ ပြားနေတဲ့ မီးကျည်ခဲလေးတွေ ရှိရင်ရှိမှာပေါ့။ မီးတောက်ဖြစ်အောင် ယပ်ခပ်ပေးလို့ ရရင်ရနိုင်တယ်။ မျှော်လင့်ချက် သိပ်မရှိတာတော့ ကိုယ်ကိုကိုယ် ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ခါ ထပ်ကြိုးစားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြန်တယ်။

ဝက်သစ်ချုပ်ကြီးအောက်မှာ နောက်တစ်ညနေ ထိုင်ဖြစ်ကြ ပြန်တယ်။

'ပထမဆုံး စ၊ ပြောမှာကတော့ အသနားခံတတ်တဲ့ အမှားပဲ၊ Ad Misericordiam' လို့ ခေါ်တယ်'

သူမဟာ ဝမ်းသာအားရနဲ့ တလွန်လွန်နဲ့လုပ်နေတယ်။

'သေသေချာချာ နားထောင်၊ အလုပ်လျှောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိမယ်၊ အလုပ်ရှင်က သူ့ရဲ့ အရည်အချင်းကို မေးမယ်၊ သူက သူ့မှာ မိန်းမနဲ့ ကလေး ခြောက်ယောက်ရှိတယ်။

သူ့မိန်းမက ခြေထောက်ကျိုးပြီး ကူမယ့်သူ မရှိဘူး။ ကလေးတွေ မှာလည်း ဝတ်စရာ၊ စားစရာ မရှိဘူး။ စီးစရာ မိနပ်တောင် မရှိဘူး။ ဆောင်းဝင်လာတာလည်း သူတို့မိန်းမမှာ မီးသွေးမရှိဘူး' ပေါ်လီရဲ့ ပန်းနုရောင် ပါးပြင်ဆီ မျက်ရည်တွေ လိပ်ကျလာတယ်။

'အို...တကယ့်ကို...တကယ့်ကိုပါပဲလားကွယ်'

သူမ ရှိုက်ငိုနေတော့သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ တကယ့်ကို စိတ်မကောင်းစရာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူလုပ်တာမှားတယ်။ အလုပ်ရှင်ကို သူ့အရည်အချင်းနဲ့ ပတ်သက် ပြီးတော့ပဲ ခြေရမယ်၊ အလုပ်ရှင်သနားအောင် လျှောက်ပြော နေရမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူဟာ Ad Misericordiam အမှားကို ကျူးလွန်တယ်။ နားလည်လား'

'ကိုယ့်မှာ လက်ကိုင်ပဝါ ပါလား'

သူမက အိအိအာအာ ငိုနေဆဲ။

ကျွန်တော် လက်ကိုင်ပဝါ ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။ သူမ မျက်ရည်သုတ်နေတော့ ကျွန်တော်မှာ ငယ်သံ ပါအောင် အော်ပစ်လိုက်ချင်စိတ် ပေါက်နေတယ်။

'နောက်တစ်ခု'

လေသံကို ထိန်းချုပ်ရင်း ကျွန်တော် စကား စ၊ ရတယ်။

'နှိုင်းယှဉ်ချက် မှားတာကိုပြောမယ်၊ False Analogy လို့ ခေါ်တယ်၊ ဥပမာ ဆိုကြပါစို့၊ ကျောင်းသားတွေကို စာအုပ်ကြည့်ပြီး

စာမေးပွဲဖြေခွင့် ပေးသင့်တယ်။ ဆရာဝန်တွေတောင် ဓာတ်မှန် ရိုက်ထားချက်ကိုကြည့်ပြီး အော်ပရေရှင်း လုပ်ရတာပဲ။ ရှေ့နေတွေ ဟာလည်း စာအုပ်အထောက်အထားတွေနဲ့ ရုံးတော်မှာ လျှောက်လဲချက်ပေးတယ်။ အိပ်ဆောက်တဲ့သူတွေကလည်း ပုံစံပေါ် ရေးဆွဲထားတာကို ကြည့်ပြီးဆောက်တယ်။ ကျောင်းသားတွေ ကလည်း စာမေးပွဲမှာ ဖတ်စာအုပ်တွေကြည့်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ဖြေခွင့်ပရှိရမှာလဲ’

‘အလာလာ...ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးမျိုးကို တစ်ခါမှ မကြားခဲ့ရဖူးပါလား’

‘အဲ့ဒီ အဆိုဟာ မှားတယ် ပေါ့လီ၊ ဆရာဝန်၊ ရှေ့နေနဲ့ အင်ဂျင်နီယာတွေဟာ သူတို့ သင်ကြားထားချက်တွေကို မြန်အစစ် ဆေးခံနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းသားတွေကတော့ အစစ်ဆေး ခံကြရတာ။ အခြေအနေချင်း ခြားနားတယ်။ အဲ့ဒီ နှစ်ခုကို နှိုင်းယှဉ်ပြောလို့ မရဘူး’

ပေါ့လီက...

‘ခုထိတော့ အဲ့ဒီ စိတ်ကူးကို ကောင်းတယ်လို့ ထင်တုန်းပဲ’
‘ပေါက်ကရကွာ’

သူ့စကားကိုဖြတ်ပြီး ကျွန်တော့် အစီအစဉ်အတိုင်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်လုပ်ရတယ်။

‘အခုတစ်ခါ...ကောက်ချက် မှားယူတာကို ပြောမယ်။
Hypothesis Contrary to Fact လို့ ခေါ်တယ်’

‘လန့်စရာ စကားလုံးကြီးပါလား’

ပေါ့လီက ပြန်ပြောတယ်။

‘နားထောင်၊ မဒမ်ကျူရီဟာ ဓာတ်ပုံပလိပ်ပြားနဲ့ ကျောက်မီးသွေး အဆီတုံးကလေးနဲ့ကို သူ့အံ့ဆွဲထဲမှာ အတူ မထားမိဘူးဆိုရင် ဒီနေ့ကမ္ဘာဟာ ရေဒီယမ်ကို သိခွင့်ရပါ့ မလား’

‘အမှန်ပဲ...အမှန်ပဲ’

ပေါ့လီက ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြောတယ်။

‘ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ကြည့်လိုက်ရတယ် မဟုတ်လား၊ တတ်လမ်းက အရမ်းဆွဲခေါ်တာပဲ။ ဝေါလ်တာ ဝီဂျင်ကလည်း အိပ်မက်ဆန် လိုက်တာ။’ ပေါ့လီတော့ ‘ကြွေ’ သွားတယ်’

‘ဝေါလ်တာဝီဂျင်ကို မင်းမေ့ထားနိုင်မယ်ဆိုရင် ဒီ အဆိုရဲ့ အမှားကို ကိုယ်ထောက်ပေးဗြမယ်။ မဒမ်ကျူရီဟာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရေဒီယမ်ကို တွေ့သွားနိုင်တာပါပဲ။ သူ မတွေ့ရင်လည်း တစ်ခြား ပညာရှင် တစ်ယောက်ယောက်က တွေ့နိုင်တာပါပဲ။ ဖြစ်နိုင်ချေ တွေက အများကြီးရှိတယ်။ ဘာမဟုတ်တဲ့ အချက်ကလေးနဲ့ ကောက်ချက်ဆွဲယူလို့ မရဘူး။ မှားသွားလိမ့်မယ်’

‘ဝေါလ်တာဝီဂျင်က ဘာဖြစ်လို့ ရုပ်ရှင်ထပ်မရိုက်သလဲ မသိဘူးနော်၊ စောင့်ကြည့်နေတာပဲ။ ထပ်မတွေ့ရတော့ဘူး’

တစ်ခါ ထပ်ခွင့်လွှတ်ဖို့ပဲ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ရပါတယ်။ တစ်ခါတည်းပါပဲ။ လူသားဖြစ်တဲ့အတွက် လူသားအလျောက်ပဲ ကျွန်တော် သည်းခံနိုင်လိမ့်မယ်။

‘နောက်ထပ် တစ်ခုကတော့ ရေတွင်းထဲ အဆိပ် ခတ်တဲ့ နည်းပဲ။ Poisoning the well လို့ ခေါ်တယ်’

‘အလဲ့’

‘လူနှစ်ယောက် စကားရည် လူကြမယ်ကွာ၊ ပထမလူက ပြောမယ်၊ သူ့ပြိုင်ဘက်ဟာ လူလိမ်လူညာ တစ်ယောက်ပဲ၊ သူပြောသမျှကို ဘာမှ မယုံနိုင် ပြောသွားရင် မင်း သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်စမ်း ဘာမှားသလဲ’

မျက်မှောင်ကလေးကြွတ်ပြီး သူမ စဉ်းစားနေတယ်။ ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေလိုက်တယ်။ ရုတ်တရက် အသိဉာဏ် ပွင့်လာတာကို ကျွန်တော် ပထမဆုံး မြင်လိုက်ရလေရဲ့။

‘မတရားဘူး’

စိတ်ဗာန်ပါပါ သူမ ပြောလေတယ်။

‘ဒါ...နည်းနည်းမှ မတရားဘူး။ ဒုတိယလူက ဘာမှတောင် မပြောရသေးဘဲ ပထမလူက သူ့ကို လူလိမ်လူညာလို့ ပြောနေတယ်’

‘ဟုတ်ပြီ’

ကျွန်တော် မြူးပြီး အော်ထည့်လိုက်တယ်။

‘လုံးဝ မှန်သွားပြီ။ အဲ့ဒါ မတရားဘူး။ ပထမလူဟာ မသောက်ရသေးတဲ့ ရေကို အဆိပ်ကြိတ်ခတ်သုပဲ။ ဘာမှ မရုပ်ရသေးတဲ့ ဒုတိယလူကို အကောက်ကြံလိုက်တာပဲ။ မင်းအတွက် ငါ ဂုဏ်ယူပါတယ် ပေါ့လီ’

‘အဟင်း...’

ပေါ်လီက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ ရက်သွေးဖြာသွားတယ်။

‘မင်းမြင်တတ်လာပြီ။ ဘာခက်လို့လဲကွယ်၊ စိတ်ကိုသာ ဖူးစိုက်မှု လုပ်ရမယ်၊ တွေးပြီး စဉ်းစားရမယ်၊ ပြီး တန်ဖိုးဖြတ်ရမယ်၊ ကဲ...ကိုယ်တို့ ဆွေးနွေးခဲ့သမျှတွေကို ပြန်နွေးကြမယ်’

‘လုပ်လိုက်လေ’

သူမရဲ့ လက်ကို ဝှေ့ရမ်းပြီး ပြန်ပြောတယ်။

သူမဟာ ဦးနှောက်ကျပ်မပြည့်သူ မဟုတ်မှန်း ခုတော့ ကျွန်တော် သိလိုက်ရပြီ။ သင်ပြီးခဲ့သမျှကို တစ်ခေါက် ပြန်သင်ပေးလိုက်တယ်။ ထပ်၊ ထပ်ပြီး သင်ပေးလိုက်တယ်။ ချို့ယွင်းချက်တွေကို ထောက်ပြတယ်။ စနစ်တကျ နားလည်အောင် လုပ်ပေးတယ်။ လျှို့ဝှက်ခေါင်းတစ်ခု တူးရသလိုမျိုးပဲ။ အစဉ်းမှာတော့ အလုပ်ရယ်၊ ချွေးစက်ရယ်၊ အမှောင်ရယ်ပဲ။ အလင်းရောင် ဘယ်တော့ မြင်ရပါမလဲ မသိဘူး။ မြင်ချင်မှလည်း မြင်ရမယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် နောက်ပြန် မဆုတ်ခဲ့ဘူးလေ။ တူးတယ်၊ ဖော်တယ်၊ ဆွဲတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်တော် အောင်မြင်သွားတယ်။ အလင်းပေါက်ကလေးကို စမြင်တယ်။ နောက်တော့ အလင်းပေါက်ကလေးက ကျယ်ပြန့်လာတယ်။ ပြီး နေရောင်ခြည် တွေ ဝင်လာပြီး အားလုံးလင်းသွားတယ်။

ငါ့ညတိုင်အောင် အားကုန်အင်ကုန် ကြိုးစားလိုက် ရတယ်။ ထိုက်သင့်သလိုတော့ အကျိုးဖြစ်ခဲ့တယ်။ ပေါ်လီကို ယုတ္တိဗေဒ

ပညာရှင် တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကျွန်တော် လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့ပြီ။
တွေးခေါ် မြော်မြင်တတ်အောင် သင်ပေးခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော့်
အလုပ်လည်း ပြီးဆုံးသွားပြီ။ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူမဟာ
ကျွန်တော်နဲ့ ထိုက်တန်သူ ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ သူမဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့
စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ထိန်းသိမ်းဖို့ သင့်တော်တဲ့ ဇနီးမယားကောင်း
တစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီ။ ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ ကျွန်တော့်
ကလေးတွေရဲ့မိခင် ဖြစ်ထိုက်ပြီ။

ဒီမိန်းကလေးကို ကျွန်တော် အချစ်ကင်းမဲ့တယ်လို့တော့
မထင်ကြစေချင်ဘူး။ ပြည့်စုံတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တန်ဖိုးထား
ချစ်တတ်သူလိုပေါ့။ သူမကို ကျွန်တော်ချစ်ပါတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ်
တွေ့ဆုံဖြစ်ကြရင် ပေါ့လို့ကို ကျွန်တော့် ခံစားချက်တွေ ပြောဆို
ကမ်းလှမ်းတော့မယ်လို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားတယ်။ အဲဒီအခါ သူမနဲ့
ကျွန်တော်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ ပညာရေး အသွင်ကနေ မေတ္တာရေး
အသွင်ကို ပြောင်းသွားလိမ့်မယ်။

‘ပေါ့လီ’

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးအောက်မှာ နောက်တစ်ခါ
ထိုင်မိကြချိန်ပေါ့။

‘ဒီညတော့ (ဂုဏ်ဗေဒအမှားတွေ အကြောင်းကို ကိုယ်တို့
မဆွေးနွေးကြတော့ဘူး’

‘ဟာ...အာ’

ရသမြူးအနုပညာ

သူမက စိတ်ဖျက်သွားသလိုပဲ။ ကျွန်တော်က သူမကို
အပြုံးဝင်းဝင်းနဲ့ပဲ...

‘တို့တွေ ငါးညလုံးလုံး အတူတူ အချိန်တွေ ဖြန်းခဲ့ကြတယ်။
စည်စည်ဝေဝပါပဲ။ ဒါကိုကြည့်ရင် အဲဒီသဘောကို မမြင်ရဘူးလား’

‘ဒါ... အလျင်စလို အမှားပဲ။ Hasty Generalization ပဲ’
သူမက ဝါးပါးနပ်နပ် ပြန်ပြောတယ်။ ‘တော့ခင်းပန်ပါ
တယ်ကွာ’လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တယ်။

‘ဒီ ငါးရက်ကလေးကိုကြည့်ပြီးပြောလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ’
ကျွန်တော် ပါးစပ်မဖွင့်ဘဲ ရယ်မိတယ်။ ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့
ဒီကောင်မလေးဟာ သင်ခန်းစာတွေကို ကျေညက်သွန်းလှတယ်။

ချော့မော့သည်းခံပြီး သူ့လက်ကို ချစ်ချစ်ကြင်ကြင် မှတ်လိုက်တယ်။
‘ငါးရက်ဆိုတာ အကြာကြီးပါ။ ကိတ်မုန့် ကောင်းမကောင်း
ပြောဖို့ ကိတ်မုန့်တစ်ခုလုံးကို ကုန်အောင်စားပြစရာ မလိုပါဘူး’

‘ဒါ နှိုင်းယှဉ်ချက် လွဲချော်တာပဲ။ False Analogy ပဲ။
ပေါ့လီက ကိတ်မုန့်မဟုတ်ဘူး။ ပေါ့လီဟာ မိန်းကလေး
ဘစ်ယောက်လေ’

စိတ်မသက်မသာနဲ့ပဲ ကျွန်တော် ဆက်ရယ်နေမိတယ်။
ဒီကောင်မလေးဟာ အတတ်ကြူးနေတယ်။ နည်းပရိယာယ်
ပြောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အချစ်ကို ရိုးရိုးသားသား
ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း တည်တည် မတ်မတ် ဖွင့်ဆိုလိုက်တာက

ရသမြူးအနုပညာ

အကောင်းဆုံးပါပဲ။ အဲဒီ အချိန်ကလေးမှာ သေငြိမ်သက်လိုက်ပြီး သူမကို ပြောဖို့အတွက် စကားလုံးတွေ ကျွန်တော်ရွေးနေ လိုက်တယ်။

ပြီး...စ,ပြောတယ်။

‘ပေါ့လီ...မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်။ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ လောကပဲ။ ကြယ်တွေပဲ။ လမင်းနဲ့ အာကာသထဲက ကြယ်အစုအဝေးပဲ။ ကိုယ်တို့ ဟန်ချက်ညီညီ လက်တွဲကြပါစို့။ မင်း မရှိဘူးဆိုရင် ကိုယ့်ဘဝဟာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ် တတိတိနဲ့ သေရမှာပဲ။ ဘာကိုမှလည်း စားနိုင် သောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မျက်လုံးဟောက်ပက်နဲ့ ကမ္ဘာကြီးအနှံ့မှာ တရွတ်တိုက် လျှောက်သွားနေမိတော့မှာပဲ’

ပြီး...လက်ပိုက် စဉ်းစားလိုက်တယ်။ သူမ ဘယ်လိုများ နေမလဲ။

‘ဒါဟာ အသနားခံတဲ့ အမှာပဲ။ Ad Misericordiam ပဲ’

ကျွန်တော် သွားကိုကြိတ်လိုက်မိတယ်။ အခြေ အနေဟာ ရွှန်တော် ထင်ထားသလို မဟုတ်ပါလား။ ခေါင်းကို အေးအေး ထားလိုက်ပြီး...

‘ယုတ္တိအမှာတွေကို မင်းတော်တော် ကျွမ်းကျင်နေပါပေါ့လား ပေါ့လီ’

အားယူပြီး ပြောရတာပါ။

‘ဒီလောက်တော့ ရှိရမှာပေါ့’

သူမက ဝိုင်ဝိုင်နိုင်နိုင် ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြောတယ်။

‘မင်းကို ဘယ်သူသင်ပေးတာလဲ ပေါ့လီ’

‘ကိုသင်ပေးတာပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ မင်း ကိုယ့်ကို ကျေးဇူးဆပ်စရာ ရှိမနေဘူးလား၊ ကိုယ်နဲ့သာ မနီးစပ်ခဲ့ရင် ဒီအကြောင်း တွေကို မင်း ကြားဖူးမှာတောင် မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါ...ကောက်ချက်မှားယူတာပဲ။ Hypothesis Con-
trary to fact ပဲ’

သူမဟာ ချက်ချင်း တုန်ပြန်တယ်။ ကျွန်တော့်နဖူးက ချွေးတွေ ဒီးဒီးကျလာပြီ။ အသံအက်အက်နဲ့ပဲ...

‘ပေါ့လီ...အားလုံးကို စာအုပ်ကြီးအတိုင်းတော့ လိုက်ယွတ်နဲ့ ပေါ့ကွယ်။ အဲဒါတွေက ကျောင်းစာသင်ခန်းထဲမှာ ပြောရမယ့် ဟာတွေပဲ။ မင်းလည်း သိပါစိတ်ပါ။ စာသင်ခန်းထဲမှာ သင်လာတာတွေက လက်တွေ့ဘဝမှာ မသက်ဆိုင်လှဘူး’

‘ဒါ dicto Simpliciter ပဲ။ ချွင်းချက်မထားတဲ့ အမှာပဲ’

သူမရဲ့ လက်ညှိုးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို “ကရော်”လုပ်ရင်း ပြောတယ်။

ကျွန်တော် ခုန်ထပြီး နွားသိုးတစ်ကောင်လို အော်လိုက်တယ်။

‘ကိုယ့်ကို မင်း လက်ခံမလား။ လက်မခံဘူးလား ဆိုတာ ကိုသာပြောပါ ပေါ့လီ’

‘လက်မခံနိုင်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဒီနေ့ခင်းကပဲပတ်တီရဲ့ အချစ်ကို လက်ခံလိုက်ပြီ’

အဲဒီကေားကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ရှက်အမ်းမူရိုက် သွားတယ်။
ပတ်တီဟာ ကျွန်တော်နဲ့ အပေးအယူလုပ် ထားတယ်။
ကတိပေးထားတယ်။ လက်သို့နှုတ်ဆက် ထားတယ်။

‘ကြွက်စုတ်ကြွက်ပဲ့၊ ကြွက်ကျတဲ့ကောင်’

မြက်ခင်းကို ခြေနဲ့ ဆောင့်ကန်ရင်း အော်လိုက်တယ်။

‘မင်းဆူ့ကို လက်မခံသင့်ဘူး၊ ခပေါ်လီ၊ ဒီတောင်ဟာ
လူလိမ်လူညာ၊ ကလိမ်ကကျစ်၊ ကြွက်လိုကောင်’

‘ဒါ... ခေတွင်းထဲ အဆိပ်ခတ်တာပဲ၊ Poisoning the
well ပဲ လျှောက်အော်မနေပါနဲ့၊ အော်တာဟာလည်း ယုတ္တိအမှားပဲ
ထင်တယ်’

အားစိုက်ထုတ်မှု ကြီးမားစွာနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်အသံကို
ပြန်ထိန်းချုပ်လိုက်တယ်။

‘ကောင်းပြီ ပေါ်လီ၊ မင်းလည်း ယုတ္တိဗေဒ ကျွမ်းကျင်သူပဲ၊
ယုတ္တိနည်းလမ်းတကျ ဆင်ခြင်စမ်း၊ ငါ့ကိုကျော်ပြီး ပတ်တီကို
မင်းက ဘာလို့ ရွေးရတာလဲ၊ ငါ့ကိုကြည့်စမ်း၊ ငါဟာ
ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ ကျောင်းသား တစ်ယောက်၊ ဉာဏ်ပညာ
ကြီးမားတဲ့လူ၊ အနာဂတ် အတွက် အလားအလာကောင်းတယ်။
ပတ်တီကို ကြည့်စမ်း၊ လဒူကောင်၊ စောလေဂျိုင်း၊ ကျောင်းက
ထွက်ပြီးရင် ထမင်းတောင် နပ်မှန်အောင် စားရမယ့်ကောင်’

ရသမြားအနုပညာ

မဟုတ်ဘူး။ မင်း ပတ်တီကို ဘာကြောင့် ရွေးချယ်တယ် ဆိုတာ
ငါ့ကို ယုတ္တိဗေဒနည်းကျတဲ့ အကြောင်းပြချက် တစ်ခုလောက်
ပေးစမ်းပါဦး’

‘သေသေချာချာ ပေးနိုင်တာပေါ့’

သူမက ကြေငြာလိုက်တယ်။

‘သူ့မှာ ရက်ကွန်းအင်္ကျီကြီးတစ်ထည် ရှိတယ်ရှင်’

ရသမြားအနုပညာ

ဗန်းတင်

ကန်ဂေါ့၊ သူ

“ဟိုး... လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရှစ်နှစ်ကျော်လောက်ကပေါ့။
လှိုင်းလေ ငြိမ်သက်ပြီး တိမ်ကင်းစင်တဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာ၊ “ပန်းလှေ”
ကလေး၊ ဒီဗွီ... အင်း... ကမ်းခြေရွာကလေးကို စံရောက်ခဲ့
တာပဲ။

အဲဒီနေ့ မနက်စောစော ငါးဖမ်းထွက်မယ့် တံငါသည်
တွေ ကမ်းစပ်မှာ ထိုးတင်နေတဲ့ လှေတစ်စင်းကို တွေ့ရသတဲ့။
သွားကြည့်တော့ လှေပေါ်မှာ သုံးလေးလလောက်ပဲ နို့ဦးမယ့်
ကလေးပေါက်စလေး။ တစ်ခြားဘာဆိုတာမှလည်း မတွေ့ရဘူး။
သူ့ဘယ်ကလဲ၊ မိဘတွေနဲ့ လှေအတူနီးခဲ့တာလား၊ သူတစ်ယောက်
တည်း လှေနဲ့မျှောလာတာလား၊ မျှောလွှတ်လိုက်တာလား ဘယ်သူမှ
မသိကြဘူး။

ရသမြားအနုပညာ

လေပြင်းတွေဘာတွေကျလို့ မိဘတွေရေထဲကျန်ခဲ့ပြီး
မျှောလာတယ်ဆိုရအောင်ကလည်း ရာသီဥတုက ကြည်လင်လို့၊
အဲဒီမတိုင်ခင်ညကဆို လပြည့်နေ့ညပို လင်းလို့ ထိန်လို့...

ကလေးမလေး မျှောပါလာတဲ့ လှေကလေးက သစ်ထွင်း
လှေကလေး၊ သစ်လုံးကောင်းကောင်းကို ထွင်းထားပြီး ကနုတ်ပန်း
တွေ လှေဦးမှာအပြည့်ပဲ၊ လက်ဝါးကပ် တိုင်လေးလည်းပါသေး...

အဲဒီတုန်းက... ဦးလေးတို့က လူငယ်တွေပေါ့...
လှေကလေးကလှတော့ အားလုံးက စိတ်ဝင်စားသလောက်
ကလေးတစ်ယောက်ကို မွေးစားဖို့ကျတော့ ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်
စားကြဘူးလေ...

“နောက်ဆုံးတော့.....”

ရသမြားအနုပညာ

(၁)

“တိမ်ပြာရိပ်”တွင် လူစုံနေပြီး သက်ငြိမ်ကတော့ ရောက်မလာသေး။ ဆွေက စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ တစ်ခါတရံ ဝင်လာတတ်သော စာအုပ်ငှားသူ၊ အခွေငှားသူများကို စာရင်းမှတ် ပေးနေသည်။ နေမင်းနှင့် ယုက မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို စိတ်ဝင်တစားဖတ်နေပြီး ဝတ္ထုက စာအုပ်အသစ်များ ချုပ်နေသည်။

“တိမ်ပြာရိပ်”သည် “လတ်ဝတ္ထု”၏ ကိုယ်ပိုင်စီးပွား ရေးဖြစ်သည်။ ဆိုင်ထိုင်အကူ ကောင်လေးတစ်ယောက် ရှိပြီး ဝတ္ထု၏ ကျောင်းချိန်များတွင် အထူးသဖြင့် ရှိနေပေးရ တတ်သည်။ ခုတော့ ထိုကောင်လေး အငြိမ်းစားရပြီး ဆွေက သူ့နေရာမှာ ဝင်ကူနေသည်လေ။ နေ့လယ်နေ့ခင်းမို့ ဆိုင်က လူတော့ပါး သည်။

ရသမြားအနုပညာ

“တိမ်ပြာရိပ်”ရှေ့ ကားတစ်စီးထိုးရပ်သံကြားတော့ အားလုံး ခေါင်းထောင်ကြည့်မိကြသည့်အထဲတွင် ဖြစ်ချင်တော့ ဝတ္ထုက ဆူးချွန်စူးသွား၏။ စာအုပ်ချုပ်နေရာမှ စူးသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဆွေက ဘေးဆိုင်ကို အမြန်ပြေးကာ ဟင်ဒီပလပ်စတာဝယ်၏။ နေမင်းနှင့် ယုက ဝတ္ထုကို ဆေးထည့်ပေးကြသည်။ ပြီးမှ...

“မင်းကွာ၊ အဲဒီလောက် စိတ်လှုပ်ရှားစရာ မလိုပါဘူး။ သက်ငြိမ်က လာမှာပါ”ဟု နေမင်းကနှော့က်သည်။ ဝတ္ထု အသံ မထွက်အောင် ကြိတ်ဆဲရင်း “မင်းယု”ဟု ရက်ရောစွာပေးသည်။ နေမင်းက တဟားဟားရယ်ကာ...

“ဘာဆိုလဲကွ၊ မင်းတို့ကသာ မိဘချင်းပြောဆို ထားကြ တာ၊ ငါ့မှာက ယုရှိပြီးသား...”ဟုဆိုသည်။

ဝတ္ထုမိဘများနှင့် သက်ငြိမ်မိဘများက ရင်းနှီးကြသည်။ သူတို့ပြောသလိုတော့ ပြောဆိုထားခြင်းမရှိပါ။ သက်တူရွယ်တူ မို့တော့ စချင်ကြသည်။ ဒါကို ဝတ္ထုက တစ်စက်ကလေးမှမကြိုက်။ ငြိမ်ကတော့ တော်ရုံတန်ရုံ စတာလောက်ကို လျစ်လျူရှုထားတတ် သော်လည်း လွန်လာရင်တော့ ရန်တွေ့တတ်သည်။ သူ့ယေချင်းများ ကတော့ “နေမင်းနှင့်ယု”လို ဖြစ်စေချင်ကြ၏။

ခဏကြာတော့ သက်ငြိမ်ရောက်လာသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး မငြိမ်မသက်နှင့်ပါ။ လက်ထဲမှာ စာအုပ်တွေ၊ ဖိုင်တွေတွေနှင့်။ ပျက်နာကတော့ ခါတိုင်းလို တင်းမာပုပ်သိုးမနေ။ ယုကတော့ သတိတရနှင့် ဦးအောင်မေး၏။

ရသမြားအနုပညာ

“အဆင်ပြေခဲ့လား ငြိမ်”

“ပြေတယ်ယု၊ ငါခေါင်းစဉ်ရပြီ၊ သွားရမယ့်နေရာလည်းရပြီ”

သက်ငြိမ်အသံက ပြုံးနေသည်။

“တကယ်”

ဆွေက ဝမ်းသာအားရဆို၏။

“တကယ်... လေတိုက်နှုန်း (wind data)တွေ တိုင်းဖို့ ဖြူရွှေကြတော့ ငါက ကမ်းခြေမြို့ကလေးကို ရွေးလိုက်တယ်၊ နှင်တို့နဲ့အတူရအောင်လေး အဲဒါ ခွင့်ပြုချက် ရခဲ့တယ်၊ အင်း... ဒီတစ်ခါတော့ သက်ငြိမ်းတွေ မချခဲ့ရဘူး...”

သက်ငြိမ်းတွေ မချခဲ့ရဘူးသာပြောသည်။ စကားဆုံးတော့ သက်ငြိမ်းရှည်ကြီး မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြန်၏။

မဟာသိပ္ပံနောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲအောင်စာရင်း ထွက်ပြီး ကတည်းက စုပါဇိုက်စာ မရလို့တပုဒ်မှ ရပြန်တော့ ခေါင်းစဉ် မရလို့ တဆူထူဖြစ်ခဲ့သူက သက်ငြိမ်၊ လတ်ဝတ္ထုနှင့် ဆွေကတော့ လတ်ဝတ္ထု၏ ဖခင်ရွေးပေးသဖြင့် ခေါင်းစဉ်ကောင်းကောင်းရထားကြသည်။

လတ်ဝတ္ထုက Starfish ခေါ် ကြယ်ငါးကလေးများဖြစ်ပြီး ဆွေက ရေနတ်သမီးဟု ခေါ်ကြသည်၊ ရေကြက်ဖ ဖြစ်သည်။ ယုကတော့ မင်္ဂလာဒုံရေပျော်တစ်မျိုး...။

ရသမြားအနုပညာ

အသီးသီးအဆင်ပြေနေခဲ့သော်လည်း သက်ငြိမ်က အဆင်မပြေဖြစ်ခဲ့၏။ ခုတော့ မငြိမ်မသက်လေး၊ ငြိမ်သက်သွားရပြီ။

သက်ငြိမ်အတွက် အားလုံးဝမ်းသာသွားကာ ခရီးစဉ်ဆွဲဖို့ ထိုင်ပင်ကြ၏။ တောကတ်တိုက်လေး နေမင်းကတော့ သူရထားသော အကောင်းစား မန်နေဂျာလေးတစ်ယောက်ကြောင့် ထင်တိုင်းကြ နေနိုင်သည်။ ယုအတွက်မဲလား၊ သူငယ်ချင်းတွေကြောင့်မဲလား၊ နှစ်ခုလုံးလည်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ဝတ္ထုတို့ဦးတည်ရာ ကမ်းခြေမြို့ကလေးသို့ သင်္ဘောတစ်စင်း၊ ကားတစ်စင်းဖြင့် သွားကြရမည်ဖြစ်သည်။ နေမင်းက သူ့ကားလေးကို သင်္ဘောနှင့် တင်ယူလာမည်ဟုဆို၏။ ဘယ်သူကမှ မကန့်ကွက်ကြ၊ ကိုယ်အဆင်ပြေမည့်ကိစ္စကို။

ခုတော့ ရေနတ်သမီးနှင့် ကြယ်ကလေးများကို ရှာမည့်သူ၊ ရေပျော်ကလေးများကို သုတေသနပြုမည့်သူ၊ လေနတ်သားကလေးကို တွက်ချက်တိုင်းထွာမည့်သူတို့ ခရီးတစ်ခုကို အတူအစပြုခဲ့ကြလေပြီ။

ရေပြင်ကို ထိုးခွဲဖြတ်သန်း ခုတ်မောင်းနေသော သင်္ဘောပေါ်မှ စီးနင်းလိုက်ပါရင်း “ခရီးရဲ့တစ်ဖက်တစ်ချက် ဝဲဂယက်တွေ ကမ်းခြေမြို့တွေ” ဟူသော ကဗျာလေးတစ်စကို သတိရနေမိသည်။

အချိန်တန်လျှင်တော့ အိပ်ပြန်ကြရပါဦးမည်။

ရသမြားအနုပညာ

ရာသီလွှဲကြမ်း
စခန်းဘယ်မှာ
သူ... ငါ... ဦးတည်
ရည်ရွယ်ထားရာ
မတူပါလဲ
စေညွှန်ရာလမ်း
ကြီးစားလှမ်းရင်း
... ..
... ..

(လက္ခဏာ)

(၂)

ကမ်းခြေရှိ နှစ်လုံးတွဲရက် ဘန်ဂလိုလေးတွင် သူတို့
အုပ်စု တည်းကြသည်။ ဘန်ဂလိုစောင့် ဦးလေးကြီးကလည်း
ဂရုတစိုက်ရှိလှ၏။ ရေလုပ်ထားကြီးများနှင့်လည်း ဆက်သွယ်
ပေးသလို ကမ်းခြေနှင့် ခိုင်အနည်းငယ်ကွာဝေးသော တမ်းခြေ
မြို့ကလေး၏ ဖုံးလေဝသဌာနသို့ သက်ငြိမ် လွယ်ကူစွာ သွားနိုင်
ရန်လည်း စီစဉ်ပေးသည်။

နံနက်စောစော သက်ငြိမ်က မြို့ထဲသို့ထွက်သွား ချိန်တွင်
လတ်ဇွေတို့ အုပ်စုက ကမ်းခြေတစ်လျှောက် အလုပ်ရှုပ်နေ
တတ်သည်။ နေ့လယ်ဆို ဘန်ဂလိုလေးထဲမှာ လုပ်စရာရှိလှပဲ၊
ဒါမှမဟုတ်၊ စုဝေး စကားပြောကြ၊ ဂစ်တာတီးကြ နှင့် ညနေစောင်းမှု
ကမ်းခြေသို့ ပြန်ဆင်းတတ်ကြသည်။

ရသမြားအနုပညာ

လတ်ဝဏ္ဏတို့ရောက်သည်မှာ သည်နေ့နှင့်ဆိုလျှင် ငါးရက်ပင်ရှိပြီ။ တစ်ချိန်က အဆင်မပြေခဲ့သုံး သက်ငြိမ်က ဖိုးလေနှင့် အဆင်ပြေနေသလောက်။ လတ်ဝဏ္ဏနှင့် ဆွေအတွက် ကြယ်ငါး လေးတစ်ကောင် ရေခတ်သမီးလေး တစ်ကောင်တောင် မရရှိကြသေးသလို ယူအတွက် ရေမှော်ကလည်း ရှားပါးနေလေ သည်။

“ဟိုမှာမြင်ရလား၊ ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်း၊ အဲဒီနားမှာ ကလေးမ” ပြောတဲ့ ရေမှော်မျိုး ရနိုင်တယ်။ အဲဒီကျွန်းမှာက ပြဒါးမြေတွေ သိပ်ပေါတာ၊ တလက်လက်နဲ့ ကြည့်လို့တော့ ကောင်းသား”

မြေထဲ အလိုလိုတွန့်နေတတ်သော “ယု” က ပုခုံးတစ်ချက် တွန့်ပြသည်။ ရေလုပ်သားကြီးကမမြင်။

“ဒီဘက်က ကျောက်တန်းတွေမှာတော့ ပင်လယ်မျှော တွေ ပေါတယ်။ သိတယ်မဟုတ်လား၊ တရုတ်တွေ တန်ဖိုးထား စားတဲ့ မျှောကြီးတွေလေး၊ ဈေးကောင်းရတယ်။ အဲ... အဲဒီဘက် မှာတော့ ထီးငါးလေးတွေ၊ ကြယ်ငါးလေးတွေ တွေ့ရတတ်သလို၊ တစ်ခါတလေ ရေကုသွားတဲ့အခါ ကျန်နေတတ်တဲ့ ရေကြက်တွေ လည်း တွေ့ရတတ်တယ်”

ရေလုပ်သားကြီး စကားဆုံးတော့ ဆွေက...

“တစ်ခါတလေ...” ဟု သံယောင်လိုက်မိသည်။ လတ်ဝဏ္ဏ နှင့် နေမင်းကတော့ သူတို့ကို ဂရုမစိုက်အား။

ရသမြားအနုပညာ

“အဲဒီကျွန်းဘက်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ မလိုက်တော့ဘူး၊ ရေမှော်တွေတော့ ရှာခဲ့ပေးနေ၊ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီ သန္တာကျွန်း တန်းလေးဘက်တော့ လိုက်ချင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လိုချင်တာ မရတောင် အနည်းဆုံးတော့ မျှောကူကောက်နိုင်တာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား အားတက်သရောပြောတော့ ရေလုပ်သား များက သဘောတူသည်။ ထို့ကြောင့် သန္တာကျွန်းလေးဆီသို့ သူတို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ရေကတော့ သိပ်မနက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီရေစီးကြောင်း ကျွန်းကျွန်းလေးမှာကို လှိုင်းနည်းနည်းကြီးလိမ့်မယ်၊ လှေဘောင် တွေကို ကိုင်ထားကြ” ဟု သတိပေးတော့ ဆွေမျက်နှာလေးငယ် သွားသည်။

“ငါတို့ကိုက ရှားပါးပစ္စည်းတွေရှာမိတာ ပြီးတော့ အဆိပ်က ပြင်းသေး” ဟု သူ့ဘာသာ ရေရွတ်လေသည်။

သန္တာကျွန်းစပ်သို့ ရောက်သောအခါ ရေထဲမှ ဆင်းကာ ကျောက်ဆောင်တွေကြားကို ဖြတ်ရသည်။ ထိုကျောက်ဆောင် များကြား ရေတိမ်တွင် ပင်လယ်မျှောများ ငြိမ်သက်စွာ စီးမျှော နေကြ၏။

ရေလုပ်သား နှစ်ဦးကတော့ ပါလာသော ပလိင်းနှင့် စကောက်တော့သည်။ နေမင်းနှင့် ဝဏ္ဏကလည်း ကူကောက် သည်။ ဆွေနှင့် ယုသာ မထိရဲမကိုင်ရဲ ရေထဲမှာလည်း မနေရဲ

ရသမြားအနုပညာ

တော့သဖြင့် ကျောက်ဆောင်ပေါ် တက်လိုက်ကြ၏။ တကယ်တော့ မျှော့များက ဘာအန္တရာယ်မှ မပြုကြ။

“ဟေ့... ကလေးမတို့ ကျောက်ဆောင်ပေါ်ကို သတိထား တက်။ ခက်ရင်းတွေ ရှိလိမ့်မယ်”

“ခက်ရင်း...”

ရေလုပ်သားကြီး၏ သတိပေးသံကြောင့် ဆွေနှင့်ယု တို့ခနဲ ရပ်သွားရသည်။ နေမင်းက “ခက်ရင်း”ဟု သံယောင် ရေရွတ်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာတော့ ‘ခက်ရင်း’တွေလို့ ခေါ်တာပဲ။ ကျောက်ဆောင်တွေပေါ် တွယ်ကပ်နေတတ်တယ်။ ဒီဒေသခံ အမျိုးသမီးတစ်ချို့တော့ ခက်ရင်းတွေ ရှာတတ်တယ်။ စားလို့ရ တယ်။ အဲဒီကောင်လေးတွေက ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ တွယ်ကပ် နေတာ။ တူကလေးနဲ့ ခွပ်ခနဲခေါက်လိုက်ရင် အထဲကအနှစ်သား ထွက်ကျလာတယ်။ အဲဒီဟာကို စားကြရတာ။ ခက်ရင်းကောင်တွေ ကပ်ထားတဲ့ ကျောက်ဆောင်ဆို ကြမ်းရှုပြီး စုမှာစိုးလို့”

ရေလုပ်သားကြီးက ပြောပြီး မျှော့ကြီးတွေကို ဆက်ကောက် နေ၏။ ဆွေနှင့်ယု သတိထားကာ တက်သွားတော့ ကျောက်ဆောင် တန်းလေး၏ ဟိုမှ ဘက်တွင် ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း သဲသောင်ပြင်တစ်ခု ရှိနေသည်ကို တအံ့တဩ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဝဏ္ဏရေ၊ ဟိုမှာ သောင်ပြင်လေးတော့”

ရသမြားအနုပညာ

ခနဲဆွေဆွအော်လိုက်သော ဆွေ၏ “သောင်ပြင်လေး”ဆို သော စကားကို ရေလုပ်သားနှစ်ဦးက ရယ်၏။

“အေး... ပြီရင်သွားတာပေါ့၊ ဒီမှာ မျှော့တွေက အများကြီး ရှိနေသေးတယ်”

ဝဏ္ဏက မျှော့တွေကို ပိုစိတ်ဝင်စားနေပြန်သည်။ ဆေးစိမ် ရန်လည်း တစ်ကောင်နှစ်ကောင် ယူမည်ဟု ဆိုနေ၏။

ကျောက်ဆောင်ကြား ရေအိုင်ကလေးများတွင် ထီးငါး ကလေးတစ်ချို့ရှိသည်။ ခြေသံမကြားအောင် ဖွဖွလေး သွားချောင်း ပါမှ မြင်ရသည်။ မဟုတ်လျှင်တော့ ထီးကလေးပိတ်ကာ မျောက် သွားပါလေရော။ သူတို့ မမြင်ဘူးသော၊ အမျိုးအမည် မတပ်နိုင် သော အကောင်များကိုလည်း တွေ့ရ၏။

ယုက ရယ်မောကာ “ရေသရဲတော့ မတွေ့ဘူးနော်”ဟု ဆိုသည်။ ဟုတ်သည်။ ခုထိ စက်လှေတစ်စီးမှ ပါလာသည်ဆိုသော အောက်တိုဗတ်စ် (Octopus)ကလေးတစ်ကောင်မှလွဲ၍ မတွေ့ သေး။ သူတို့ ရှပ်ရှင်တွေထဲ မြင်ဖူးသည်က တကယ်တော့မ ရပ်ခွက်ကြီးများနှင့် ရေသရဲကြီးကြီးများ။ သူမတို့ တွေ့ခဲ့ရသည်က တော့ အချင်း ရှစ်လက်မခန့်ရှိသော လှံလေးထဲမှ ရေသရဲ ကလေး။

လျှောက်ရင်းလျှောက်ရင်း ဆွေနှင့် ယုက သောင်ပြင်တန်း ကလေးဆီ အရင်ရောက်သွားသည်။ ခရုလေးတွေက သူတို့ ဘန်ဂလိုရှိရာ သောင်ပြင်ပေါ်မှ ခရုလေးတွေထက် လှပ ထူးချွန်

ရသမြားအနုပညာ

နေသည်။ ပြေးလွှားနေသော ဝင်ကစွပ်ကောင်လေးများကိုလည်း တွေ့ရ၏။

“ဟင်... ဒါကဘာလဲ”

ထူးထူးခြားခြားလေးပင်။ ခပ်ပြားပြား အချပ်ကလေး။ ခလယ်ကောင်မှစ၍ အညိုရောင် ခပ်ရေးရေးလွှဲလွှဲများ လေးငါးခု ဖြာထွက်နေပြီး ချပ်ပြားလေးကလည်း ပဉ္စင်လိုလို၊ ဆဋ္ဌင်လိုလို ထောင့်ချိုးခပ်ရေးရေး ပါရှိနေသည်။

ဆွေက ကောက်ကြည့်တော့ ‘ယုလည်း စိတ်ဝင်တစား လာကြည့်သည်။ ပြီးမှ...

“နင်တောင်မသိတာ၊ ငါက ဘယ်လိုသိမှာလဲ”တဲ့။

ဆွေက ခပ်လေးလေး တွေးကာနေသည်။

“ငါ့ပြင်ဖူးသလိုပဲ မတ်စေ့လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့နော်”

ထိုစဉ် လတ်ဝဏ္ဏရောက်လာသည်။

“ဘာတွေ ပလံ့ပလံ့ဖြစ်နေတာလဲ”ဟု ဆို၏။

“အေး... ဒီမှာ ဒါဘာလေးလဲ မသိဘူးလို့ ခဉ်းစား နေတာ”

ဆွေက ချပ်ပြားကောင်လေးကို ထောင်ပြတော့ လတ်ဝဏ္ဏ ဝမ်းသာအားရ ထအော်သည်။

“ဟာ... Sand Dollar...”

“ဘယ်လို၊ Sand Dollar ဟုတ်လား၊ သဲထဲက ဒေါ်လာပြားပေါ့”

ရသမြားအနုပညာ

ယုက ဘာသာပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မတူဘူးလား၊ ဒီကောင်တွေ ရှိတယ် နော်၊ ဆက်ရှာရအောင်”

လတ်ဝဏ္ဏက သောင်တန်းလေးကို ဆက်လျှောက်သွား၏။ ဆွေတင်တော့ သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော Sand Dollar ကောင်လေးကို ကြည့်ကာ “သဲမတ်စေ့”လို့ မြန်မာလိုခေါ်ရရင် ကောင်းမယ်နော်”ဟုဆိုသည်။ ယုနှင့် နေမင်းက ထောက်ခံသော် လည်း ဝဏ္ဏကတော့ ခပ်ဝေးဝေးပင် ရောက်နေပြီ။

နောက်ထပ် “သဲမတ်စေ့”လေး သုံးလေးကောင်သာ ရတော့သည်။ သူတို့ သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်နားလိုက်ကြ၏။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးက တိမ်များကင်းစင်နေသော တောင်းကင်ပြာနှင့် ပဏာရက လှိုင်းလေလည်း ငြိမ်သက်နေသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လည်း စကား မဆိုမြဲကြ။

တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်သွားရခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း ဘယ်သူမှ ဘာသာပြန်ဖွင့်ဆို မနေတော့။

ရေကြက်ဖ နှစ်ကောင်သုံးကောင်။ ကြယ်ငါး လေးငါး ဆယ်ကောင် ရရှိဆိုတာ လွယ်သည့်ကိစ္စမဟုတ်မှန်းတော့ ဝဏ္ဏ သိပါသည်။ ဒါပေမယ့် ရန်ကုန်မှာ လုပ်ငန်းများကိုပစ်ပြီး လာခဲ့ကြ ရသည်မို့ မြန်မြန်တော့ ရှာတွေ့ချင်ပိ၏။ ဆွေနှင့် ယုကတော့

ရသမြားအနုပညာ

၅၂ □ ဗဟုသုတ

ငြိမ့်ကို အားကျကာ စိတ်ဓာတ်ကျချင်နေသလိုပို ပြန်အားပေးနေ
ရသည်။

တိတ်ဆိတ်မှုကို ငြိခွင်းလိုက်သည်က ဆွေ၏ ထေးသွား
တစ်စ။ လတ်ဝတ္ထု ပြီးမိသည်။

ရသမြားအနုပညာ

တကယ့်တကယ်ကျ ကမ်းခြေက ကြယ်ငါးလေး
တွေတောင် တွေ့ဖို့မလွယ်ပါဘူးလေ။

... But the Star we could reach
Just the starfish on the beach...

.....

.....

(season in the sun-မှ)

(၃)

သည်နေ့ညနေ သက်ငြိမ်ပြန်ရောက်တာ စောသည်။
ညနေစာအတွက် ပြင်ဆင်ကြတော့ သက်ငြိမ်အသံက ထူးထူး
ခြားခြား သွက်နေသလောက် ဆွေနှင့် ယုက ငြိမ်သက်နေသလို၊
စကားပိုင်းလေး စုံပြေသွားကာ စိတ်ပြေသွားအောင် ဝဏ္ဏနှင့်
နေမင်းလည်း တတ်သမျှမှတ်သမျှ ဝင်ကူညီနေကြသည်။ အဓိက
ကတော့ သက်ငြိမ်တစ်ယောက် သူ့ Wind-Data တိုင်းခြင်း
အကြောင်းတွေ့ဆုံ ရောက်မသွားဖို့ပါပဲ။ မဟုတ်ရင်တော့ ဆွေနှင့်
ယု သက်ငြိမ်ကိုကြည့်ကာ စိတ်ဓာတ်ကျသွားမှာ စိုးရသည်။

“ဟေ့... ကျောင်းသားလေးတွေ”

“ဗျို... ညည်းသည်တွေ”

ရသမြားအနုပညာ

ဘန်ဂလိုရှေ့မှ အော်ခေါ်သံကြောင့် နေမင်းနှင့် ဝဏ္ဏ
ပြေးထွက်သွားကြ၏။ ဘန်ဂလိုရှေ့မှာတော့ ရေလုပ်သားတစ်ချို့။

“မင်းတို့မှာထားတဲ့ ရေမှော်မျိုးလေကွာ၊ ဟုတ်ရဲ့လား။
ကြည့်ဦး”

ရေမှော်တွေတွေ့တော့ နေမင်း ဝမ်းသာအားရနှင့် ယုကို
လှမ်းခေါ်သည်။

“ယုရေ... ယု၊ လာကွာ၊ ဒီမှာ ရေမှော်တွေရပြီ”
အပြေးအလွှား ထွက်လာလိုက်ကြတာ ယုတင်မဟုတ်။
ဆွေရော သက်ငြိမ်ရောပါသည်။

“ဟုတ်လား၊ အဲဒီရေမှော်မျိုး မဟုတ်လား”
ရေမှော် တစ်ထွေးကြီးကို မြှောက်ပြလိုက်တော့ ယု
ပျော်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဦးလေး
ရယ်၊ ဘယ်ကရလာတာလဲဟင်၊ ပြဒါးကျွန်းကလား”

“မဟုတ်ဘူး ကလေးမရဲ့၊ ပြဒါးကျွန်းကနေ ဟိုးဘက်မှာ
မြင်ရတဲ့ ကျွန်းကြီးတွေလား၊ အဲဒီနား ရေတိမ်ပိုင်းကရတာ”

ဦးလေးကြီး၏ စကားဆုံးတော့ ဆွေက မျက်နှာငယ်လေး
နှင့် ဝင်မေး၏။

“သမီးမှာတဲ့ ရေနတ်သမီးရော”
“အေး... ပြောမလို့ကွာ၊ ဒီနေ့ ရေနတ်သမီးလို့ မင်းတို့
ခေါ်တဲ့ ရေကြက်မတစ်ကောင်ရခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်

တားချက်ထိသွားလို့ သေမယ်ထင်တယ်”

ရသမြားအနုပညာ

ဦးလေးကြီး၏ ဘေးတွင် ရပ်နေသော လူရွယ်က အားနာဟန်ဖြင့် ဆို၏။

“ကျွန်တော်က အစ်မတို့မှာထားမှန်း မသိဘူး။ ဒီကောင်တွေက အဆိပ်သိပ်ပြင်းတော့ ကျွန်တော့်လက်က မြန်တယ်။ ဒါတောင် ဦးကြီး အချိန်မီထားလို့ ရဦးမှာပါ။ ရှိတတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်”

ရေပုံးတစ်ခုထဲတွင် ထည့်ထားသော ဆူးတောင်ကားကားနှင့် ရောင်စုံလှလှ ရေနတ်သမီး၊ ငြိမ်သက်စပြုနေပြီး ဓားချက်က နှာဖျားကို ထိသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ဝဏ္ဏက...

“ရတယ်၊ ကိစ္စမရှိဘူး။ ဒီကောင်ကို ဆေးစိမ်ထားတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ နောက်ထပ် တစ်ကောင်နှစ်ကောင်ရရင် လုံလောက်ပါပြီ”ဟု ဆိုသည်။

ရေလုပ်သားများ ပြန်သွားကြတော့ ယုက သူ့ရေမှော်တွေကို ပင်လယ်ရေနှင့်စိမ်၏။ ဝဏ္ဏက ဆွေအတွက် ရေနတ်သမီးကို ဆေးစိမ်ရန်ပြင်သည်။ ကြယ်ငါးအကြောင်း တစ်ခွန်းမှ မမေးဘဲ လုပ်စရာရှိသည်များကို ဝင်လုပ်နေသော လတ်ဝဏ္ဏကို သူငယ်ချင်းများက ရင်ထဲမှကြိတ်၍ အသိအမှတ်ပြု ချီးကျူးမိကြ၏။

ရေနတ်သမီးကို ဆေးမစိမ်မီ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူထားရန် ကင်မရာထဲ ဖလှယ်ထည့်လိုက်၏။ ပြီး...

ရသမြားအနုပညာ

“ယု နင်အရင်ရိုက်မလား”

“အင်း”

ယု ကင်မရာနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေစဉ်မှာ ဝဏ္ဏ ရေနတ်သမီးကိုကြည့်သည်။ သေတော့ မသေသေး။ မသေခင် ဓာတ်ပုံရိုက်ထားရမည်။ ခက်တာက သူ့နှာခေါင်းပိုင်းက ဒဏ်ရာနှင့်ဖြစ်နေခြင်းပင်။

“ရော...ဝဏ္ဏ၊ ပြီးပြီ”

ယုက ကင်မရာလှမ်းပေးသည်။ ဝဏ္ဏ ဖန်ချိုင့်ထဲမှ ရေနတ်သမီးကို လှည့်ပတ်ကာ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပဲ ဘန်ဂလိုရှေ့မှ ခေါ်သံကြားရပြန်သည်။ ထွက်ကြည့်တော့ ဘန်ဂလိုစောင့် ဦးလေးကြီး။

“မောင်ဝဏ္ဏရေ၊ ဟိုးကမ်းခြေအစွန်နားက တံငါတဲလေးတွေလား။ အဲဒီမှာ ဒီနေ့ မင်းလိုချင်တဲ့ငါး ပါလာတာမယ်လို့ ပြောခိုင်းလိုက်တယ်”

ဝဏ္ဏ ပျော်သွားသည်။

“ဟာ...ဟုတ်လား၊ ကြယ်ငါးလား၊ ရေကြက်ဖလား”

“ဟာ...ဒါတော့ ဦးကြီးမသိဘူး မောင်ဝဏ္ဏရေ၊ သွားကြည့်ပါလား”

ပြောပြောဆိုဆို ဦးကြီးက ရွာဘက်ပြန်ထွက်သွားသည်။

“မိဆွေ၊ ငါးရလာတာမို့ ဘာလဲတော့မသိဘူး၊ လာ... သွားရအောင်”

ရသမြားအနုပညာ

ဝဏ္ဏ ကင်မရာလွယ်လျက်သားနှင့်ပင် ဆွေ့ကို ခေါ်ကာ ကမ်းခြေမှ တစ်ခုတည်းသော တံငါတဲလေးဆီ ပြေးတော့သည်။ ညနေစောင်း သောင်ပြင်ပေါ်တွင် နေရောင်ခြည်က ခပ် ဖျော့ဖျော့သာ ကျန်တော့သည်။ သဲပေါ်တွင် ဖိနပ်မပါဘဲ ခပ်ဖွဖွ ပြေးရသော အရသာက ဘာနှင့်မျှမတူ။ တံငါတဲလေးရောက်ရန် ကိုက် ၂၀ ခန့်သာ လိုတော့သည်။ ဝဏ္ဏ ဆွေ့ကို အားနာကာ အချိန်လျှော့ပစ်လိုက်၏။

“ဟင်”

ဝဏ္ဏပါးစပ်မှ ခပ်ဖွဖွ ထွက်ကျလာသော အာမေဍိတ်သံ ပင်ဖြစ်သည်။ ဝဏ္ဏကြည့်ရာသို့ လိုက်ကြည့်မိတော့ ဆွေ့ထံမှ အာမေဍိတ်တစ်ခု ထပ်ထွက်ကျလာသည်။

“အို...”

သစ်လုံးကို ထွင်းထားဟန်ရှိသော သစ်ထွင်းလှေအိုလေး တစ်စင်း ကမ်းစပ်နှင့် တော်တော်လှမ်းသော အုန်းပင်စု တစ်ခု၏ ခြေရင်း သဲသောင်ထဲတွင် တစ်ဝက်ခန့် နှစ်မြှုပ်နေသည်။ ထိုလှေပေါ်တွင် ပင်လယ်မြင့်ကို မမှိတ်မသုန် ငေးကြည့်နေသော မိန်းကလေးတစ်ဦး၊ မိန်းကလေး၏ အသားအရေက ကမ်းခြေရွာမှ မိန်းမမျိုးများနှင့်မတူ ဝါဝင်းစိုပြည်နေသည်။

နက်မှောင်ရှည်လျားသော ဆံနွယ်များက လေစီးတွင် တဖျတ်ဖျတ် မျောလွင့်နေသည်မှာ ညနေရီအလှနှင့် ပေါင်းသော် စိတ္တဆန်စွာ လှပလွန်းနေသည်ဟု ခံစားရသည်။

ရသမြားအနုပညာ

တဒင်...။ မင်သက်...။

လတ်ဝဏ္ဏ သတိဝင်လာတော့ လည်ပင်းမှ ကင်မရာကို သတိရမိသည်။ တစောင်းအနေအထားမှနေ၍ ကောင်မလေးကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်မိသည်။ ဆွေ့က သဘောကျစွာ ရယ်မော၍ “ရေနတ်သမီး အစစ်က အခုမှတွေ့တာ...”ဟု ဆိုလေ သည်။

သူတို့ ဖြတ်ကျော်သွားသည်ကိုလည်း ကောင်မလေးက သတိပြုမိဟန် မတူ။ ပင်လယ်ပြင်ဆီကိုသာ မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေခဲ့သည်။

တံငါတဲလေးဆီရောက်တော့...

“လာ... ခင်ဗျားမှာတဲ့ငါး ရလာတယ်”ဟု ဆိုကာ စောင်ကြိုနေသော ဝဏ္ဏတို့အရွယ်သာ ရှိဦးမည့် လူငယ်တစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။

အင်တုံတစ်ခုထဲတွင် စိမ်ထားသော ကြယ်ငါးသုံးကောင်၊ နှစ်ကောင်က အမျိုးအစားတူ။ တစ်ကောင်က အမျိုးအစားကွဲသည်။ ဝဏ္ဏ နှစ်မျိုးရသည့်အတွက် အတော် ဝမ်းသာသွား၏။

“ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ၊ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိဘူး”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ဒါက ရေကြက်ဖ”

နောက်ထပ် အင်တုံတစ်ခုထဲမှာတော့ ဆူးတောင် ကြားကြားနှင့် ဝင်းဝါတောက်ပနေသော ရေနတ်သမီး၊ စောစောက

ရသမြားအနုပညာ

ကောင်ထက်ပင် ကြီးသေးသည်။ အလောသုံးဆယ်နှင့် ပြေးထွက်လာလိုက်ကြတာ ဝဏ္ဏတို့ ထည့်စရာ ပါမလာခဲ့။ အင်တုံတွေနှင့် မသွားဖို့ကလည်း မလွယ်။

ထိုစဉ် နေမင်း ရောက်လာသည်။ ပလတ်စတစ်ပုံး နှစ်ပုံးနှင့် ဝဏ္ဏတို့ ဝမ်းသာအားရကြိုဆိုတော့ နေမင်းက အသံတိတ် ဆဲ၏။

“ဒါ...သက်ငြိမ် ပိုနိုင်တာ၊ ငါသွားယူတာများ လက်ခုပ်ထဲ ထည့်သယ်လာလို့ ရတဲ့ဟာ ကျနေတာပဲ”

“ဝမ်းသာအားရနေဆိုတော့ မေ့တာပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်” ဟု ဆွေက ဝင်နေောက်၏။

ကြယ်ငါးကို ခုမှ မြင်ဖူးသော နေမင်းက တအံ့တဩနှင့် နှစ်ကောင်က အဖြူရောင်မာမာသေးလိုပင်။ ကြယ်နှင့် ပိုတူ၏။ တစ်ကောင်က အနီရောင်လိုလို၊ ကြယ်ပုံစံ ခေါင်းအုံး သေးသေးလေးလို ဖောင်းအိအိကလေး။

“လှတယ်ကွ” ဟု မှတ်ချက်ချလေသည်။

တန်ဂလိုဘက် ပြန်လျှောက်လာကြတော့ စောစောက အုန်းပင်စုလေး အောက်ခြေမှာ တစ်ဝက်နှစ်နေသော သစ်ထွင်း လှေကလေးပဲ ကျန်ရှိတော့၏။ ကောင်မလေးကို မတွေ့ရတော့။

လတ်ဝဏ္ဏ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသိမသာချမိသည်။ သူ့ရှင်ထဲလေပြင်းတစ်ချက် ဖြတ်တိုက်သွားသည်လား။

လေပြည်ပါးပါးကလေး
နှလုံးသားပေါ် ဖြတ်ပြေးသွားတယ်...
အကြီးအကျယ်
တုန်လှုပ်သွားစေခဲ့တာပေါ့...

ဒါပေမယ့်...
ပန်းများစွာကို ပွင့်စေနိုင်ခဲ့...
ပန်းတွေရဲ့ရနံ့
နှလုံးသားအနှံ့
သန့်ကျင်လို့လည်း မရတော့။

(ချစ်ခြင်း)

(၄)

သည်နေမနက် မိုးခပ်စွဲစွဲရွာသည်။ သင်္ကြန်နားနီး၍ ထင်၏။ မိုးရေတို့နှင့် စွတ်စိုနေသေးသော သောင်ပြင်ပေါ်တွင် လတ်ဝဏ္ဏတစ်ယောက်တည်း ဦးတည်ရာမဲ့ လမ်းလျှောက်နေ မိသည်။ တစ်ဝက်တစ်ပျက် နပ်ပြန်နေသော သစ်ထွင်းလှေကလေး ကတော့ ထိုင်သူမဲ့နေတုန်း။

နောက်နေ့ ညနေများတွင်လည်း ဝဏ္ဏ မယောင်မလည်နှင့် တံငါတဲလေးဆီ ထွက်လာကတ်သည်။ သို့သော်လည်း သစ်ထွင်း လှေပေါ်မှ လမ်းကလေးကိုတော့ မတွေ့ရတော့။ လိုအပ်သော ပစ္စည်းများ ပြည့်စုံနေပြီဖြစ်၍ ဝဏ္ဏတို့အုပ်စု (သက်ငြိမ်မှအပ)

ရသမြားအနုပညာ

ဘန်ဂလိုတွင်း အောင်းကာ အလုပ်လုပ်ကြရသည်။ နောက်ထပ် ကြယ်ငါးများ ရအောင်လည်း စောင့်ကြရဦးမည်။

သူလမ်းလျှောက်ရာမှ ပြန်လာတော့ ဆွေက ခွဲစိပ် ကိရိယာများကို ရေဆေးကာ ထွက်စပြုလာသော နေရောင်အောက် တွင် ဖြန့်လှန်းရန် ပြင်နေသည်။

“ဝဏ္ဏ... ငြိမ်သွားခါနီးရင် ဖလင်လိပ် ပေးလိုက်ဖို့ မမေ့နဲ့ဦး၊ ဓာတ်ပုံကူးဖို့လေ၊ အဟဲ့... ရေနတ်သမီးလေးပုံလည်း ကြည့်ရတော့ မှာပေါ့!”

ဆွေက အတည်ပြောနေရင်းမှ နောက်၏။

နံနက်စာအတွက် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ သင်နေကြသော ယုနှင့် နေမင်းက ဘန်ဂလို ဝရံတာလေးဆီမှနေ လှမ်းပြော၏။

“အေး... လတ်ဝဏ္ဏကို လှုပ်ခတ်သွားစေတဲ့ မိန်းကလေးကို ငါလဲ တွေ့ဖူးချင်ပါတယ်”

“ယုနဲ့ ဘယ်သူရိုလှလဲကွ”

နေမင်းစကားကို ယုက ပျက်စောင်းဖြင့် တုံ့ဖြန်သလို ဝဏ္ဏကလည်း ဆိုင်လင်ဆာနှင့်ပစ်၏။ ဆွေကတော့ ရယ်မော လျက်။

ထိုစဉ် အတွင်းခန်းထဲမှ သက်ငြိမ် ထွက်လာသည်။

“ကဲ... ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ငြိမ် သွားတော့မယ်၊ ဆွေ... ဖလင်ကူးမယ်ဆို”

“အေး... ဝဏ္ဏ နှင်ပဲအားနေတာ၊ ဖလင်သွားယူပေးလိုက်”

ရသမြားအနုပညာ

ဆွေစကားအဆုံးမှာ လွှားကနဲ့ ခုန်တက်လိုက်သော
ဝဏ္ဏကြောင့် သက်ငြိမ်ပင် ကိုယ်ကိုရှိ၍ ရှောင်လိုက်ရသည်။

“အဲဒီလောက် မဖြစ်ပါနဲ့ ဝဏ္ဏရ၊ ဒီနေ့ကူးတာ မနက်ဖြန်ခါ
ရရင်တောင် ကံကောင်း၊ ဒါ ရန်ကုန်မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဖြည်းဖြည်း
တက်တာ မဟုတ်ဘူး”

ယုံက မကျေမနပ် ရေရွတ်သည်။

ဝဏ္ဏက ဗလင်လီပ်ကို လှမ်းပေးရင်း မျက်နှာမချိုမချင်နှင့်

“ဖြစ်နိုင်ရင် နှင့်မျက်နှာနဲ့ ဒီနေ့ပြီးအောင် ကူးခဲ့၊ ဒီဗလင်
လိပ်ထဲမှာ အရေးကြီးတဲ့ ရေနုတ်သမီးပုံ ပါတယ်လို့ အဲဒီအတွက်
ကျွမ်းက အရေးတကြီး တင်ရတော့မှာလို့ သိလား”

ဝဏ္ဏစကားကို ငြိမ်က ဖြတ်မေးသည်။

“ဘယ်ကို တင်ရမှာလဲ”

“နှလုံးသား အစီရင်ခံစာအဖွဲ့ကို”

ဝဏ္ဏ၏ ခပ်ရွတ်နောက်နောက် အဖြေကို အားလုံးက
ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ သက်ငြိမ်ကတော့ “အရှုံး”ဟု အဆင်မပြေပနာ
ပြုလေ၏။ ဆွေကတော့...

“သည်သောင်ယံက မခွာရက်နိုင်တယ်”ကို သိချင်းလုပ်
ဆိုနေသည်။

“ဘယ်ကလာ...တောရပ်နဲ့ မတန်ဘူးကွယ်၊ ငြို့ကိုကွယ်
မောင်ခေါ်မယ်...ဆိုပြီး ခေါ်သွားမှာပေါ့”

လတ်ဝဏ္ဏကို ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်ကြတော့၊ လွှတ်ထား

ရသမြားအနုပညာ

လိုက်ရသည်။

နေ့လည်ဘက် ခွဲစိပ်ထားသော ဖြတ်ပိုင်းပုံများကို ရေးဆွဲ
နေကြစဉ် ဘန်ဂလိုထဲသို့ အစောင့် ဦးလေးကြီး ဝင်လာသည်။

“စားပြီးကြပြီလား”ဟု နှုတ်ဆက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

“မောင်ဝဏ္ဏရေ... သစ်တောက အရာရှိတွေ မနက်ဖြန်
ရောက်ကြမယ်တဲ့”

“ဗျာ...ဒါဆို”

နေမင်းတို့ မျက်လုံးအပြူးသွားနှင့် ပြန်မေး၏။

“ရပါတယ်၊ ငြို့ထဲမှာ ဦးလေး အိပ်တစ်လုံး စီစဉ်ပေးထား
ပါတယ်၊ ဒီညနေပဲ ရွှေ့ကြတာပေါ့၊ မိုးလေဝသ သွားနေရတဲ့
ကလေးမအတွက် အဆင်ပြေသွားလိပ်မယ်၊ အဲဒီနေ့နဲ့ နီးတယ်လေ၊
မောင်ဝဏ္ဏတို့အတွက်တော့ ဝေးသွားမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီက
တံငါတွေကို ဦးလေး မှာထားပေးမှာပေါ့”

ဦးလေးကြီးက သေချာရှင်းပြလေသည်။

လတ်ဝဏ္ဏက...

“ရပါတယ် ဦးလေး၊ နေရာရာ အဆင်ပြေရင် ပြီးတာပဲ၊
ကျွန်တော်တို့ ကမ်းခြေဆင်းဖို့က ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ နေမင်းကား
ရှိနေတာပဲ၊ သက်ငြိမ်က ရုံးကားနဲ့ လိုက်လိုက်နေရတာ ခုတော့
အဆင်ပြေတာပေါ့”ဟု ပြောလည်စွာဆိုသည်။

ဦးလေးကြီး ထွက်သွားသောအခါ သူတို့ပစ္စည်းတွေ

ရသမြားအနုပညာ

သိမ်းကာ ကားပေါ်တွင်ထားလိုက်၏။ ညနေ သက်ငြိမ် ပြန်ရောက်လာတော့ ရှင်းလင်းနေသော ဘန်ဂလိုနှင့် ပစ္စည်းတွေ တင်ထားသော နေမင်း၏ ကားလေးကိုကြည့်ကာ နားမလည်နိုင် သလို ဖြစ်နေသည်။

“ဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ”

နေမင်းက ခပ်တည်တည်နှင့် “ပြန်မယ်လေ” ဟု ဖြေသည်။

“ဘာလို့ ပြန်ရမှာလဲ၊ ကိစ္စမှ မပြီးသေးတာ”

“ပြီးပြီ၊ ငါတို့က ပြီးပြီ၊ နင်မပြီးသေးရင် နင်နေခဲ့ပေါ့”
နေမင်းက ရုပ်တည်နှင့် ဆက်နောက်၏။ ဒါလည်း သက်ငြိမ်က ပရိဝံသ။

“ဒါက တစ်ပတ်လောက် လိုသေးတယ်” ဟု ခပ်ဖျော့ဖျော့ ပြန်ပြောတော့ ဝဏ္ဏ မနေနိုင်တော့။ ထ၊ရယ်မိတော့သည်။

ဒီတော့မှ သဘောပေါက်ကာ သက်ငြိမ် ရယ်မောနိုင် တော့သည်။ သူမကို အစအဆုံး ရှင်းပြပြီး သူ့ကို ရွှေရမည့် အိမ်ကိုပြမည့် ဦးလေးကြီးကို စောင့်နေလိုက်ကြသည်။

ဝဏ္ဏက “ခဏ” ဟုဆိုကာ သောင်ပြင်တစ်လျှောက် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ထွက်သွားသည်။ ဝဏ္ဏ၏ ဦးတည်ရာကို အားလုံးက သိပြီးသား။ ယူက မျက်စိပစ်ပြတော့ ဆွေက ရယ်၏။ နေမင်းက ခေါင်းကို ခါရမ်းပြီး သက်ငြိမ်ကတော့ “သွားပြီ” ဟု ဆိုသည်။

ဝဏ္ဏကတော့ ဘာဆို ဘာကိုမှ မသိ။ သစ်ထွင်း

ရသမြားအနုပညာ

လှေကလေး ရှိရာကိုသာ အရောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။

သေသေချာချာ ကြည့်တော့မှ သစ်ထွင်းလှေကလေး၏ ဦးပိုင်းတွင် ကနုတ်ပန်းများ ထွင်းထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ နေဒဏ်၊ ရေဒဏ်၊ လေဒဏ်ဖြင့် သစ်သားတို့ သွေ့ခြောက် အရောင်မဲ့နေသော်လည်း ကနုတ်ပန်းများကတော့ အဓဇာ လက်ရာကောင်းပန်း သိသာနေသည်။ လှေဦးထိပ်မှာတော့ လက်ဝါးကပ်တိုင်လေးတစ်ခု။

ကောင်မလေး ထိုင်ခဲ့ဖူးသော လှေဦးတွင် ထိုင်ချလိုက် မိသည်။ ကောင်မလေးလိုပဲ ပင်လယ်ပြင်ကို ငေးကြည့်မိရင်း ကောင်မလေးကို သတိရနေမိသည်။

ပင်လယ်တွင်းသို့ ထိုးဆင်းသွားဟောမည့် နေလုံးကြီးက ဟော တောက်ပလင်းလက်နေဆဲ။ ကမ်းခြေတစ်ခုလုံး လှိုင်းရိုက် သံမှအပ ပကတိ ငြိမ်သက်လျက်။

ရေနက်သမီးလေးကို သတိရသည်။ သတိရလိုက်တိုင်း လည်း လတ်ဝဏ္ဏရင်ထဲ နှင်းထိရနံ့တွေ သင်းပျံ့လာသလို ခံစားရသည်။

ဟိုးက...ကမ်းခြေကို မျှောလွင့်လာသော လှိုင်းခေါင်း ဖြူဖြူလေးတွေမှာ နှင်းဆီဖြူဖြူတွေ တလက်လက် တလင်းလင်း မျှောရွေလိုက်ပါလာသလို...။

ရသမြားအနုပညာ

နှင်းဆီပွင့်ဖြူဖြူတွေ

တလက်လက်... လင်းလက်နီထ

ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံး သင်းပျံ့သွားစေသလို...

.....။

(ကမ်းခြေပို့သု)

(၅)

လတ်တလောတို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြရသည့် အိမ်ကလေးက နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေး။ ချက်ပြုတ်ရေး လွယ်ကူရန်အတွက် ယခင်က ငါးခြောက်များထားသည့်ဆိုသော အောက်ထပ်တွင် မိန်းကလေးများ ခုနကြံစည်။ ဇွဲကလေးက ဘယ်သွားသွား ငါးပိမ်းနဲ့နည်းနည်း၊ ငါးခြောက်နဲ့နည်းနည်း၊ အုန်းဆီနဲ့နည်းနည်း စီရနေတတ်၏။

ပြတင်းပေါက်များသဖြင့် အလင်းရောင်တွေက ကောင်းကောင်းရသည်။ နေ့လည်ဘက် ခွဲစိပ်ရန်၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူရန်၊ ပုံစံရန် အလင်းရောင် ကောင်းကောင်းရရှိ လိုသည်။ ဇွဲကလေးက

ရသဖြားအနုပညာ

ညနေစောင်းမှသာ လျှပ်စစ်မီး ရကြ၏။

အားလုံးထဲတွင် ယခုမှ ကံတတာ တက်လာသူက သက်ငြိမ်။ မိုးလေဝသရုံးနှင့် ထိုအိမ်ကလေးက တစ်လမ်းသာ ခြားသည်။ ရုံးသွားလိုက်၊ data တွေ ယူလာလိုက်၊ တွက်ချက် လိုက်နှင့် သက်ငြိမ်လည်း သူနည်းနှင့်သူဟန် အလုပ်ရှုပ်နေ၏။ သူတို့ထဲတွင် နေမင်းတစ်ယောက်သာ ဟိုလူ့ပြေးကုလိုက်၊ ဒီလူ့ပြေးကုလိုက်နှင့်မို့ နေမင်းကို 'ဆွေ'က နာမည်တစ်ခု ပေးထားသည်။ "တတုမရ" တဲ့။ 'တောက်တိုမယ်ရ' ဟု အဓိပ္ပာယ် ရ၏။

နေမင်းက စိတ်မဆိုး။

"နင်တို့က စာပေယောက်ကို Thesis တစ်ပောင် ရေးတာ ငါက Thesis လေးစောင် တစ်မြိုင်တည်း ရေးနေတာ" ဟု ဆိုသည်။

နောက်ပြီး နေမင်းက တစ်အုပ်စုလုံး၏ ဖျော်ဖြေရေးအဖွဲ့ လေးလည်း ဖြစ်နေသေးသည်။ အားလုံး ဟိုက်သီဟိုဠ်သက်စွာ ပုံဆွဲနေကြပြီဆိုလျှင် နေမင်း ဂီတတီးတာ သီချင်းဆိုနေတာတည်း။ ဟာသဉာဏ် ပြည့်ဝသူလည်းဖြစ်၍ နေမင်းမို့ ရှိနေလျှင် စိတ်မညစ်ရ မပျင်းရတတ်။

တကယ့်တကယ်တော့ ဒီအုပ်စုလေးမှာ နေမင်းပါနေလိုသာ အတော်လေး ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခုလည်း နေမင်းက ဂီတာတစ်လက်နှင့် သီချင်းဆိုနေ၏။ ဂျင်မီဂျက်၏

ရသမြားအနုပညာ

'လွမ်းဘွယ်' သီချင်း။ မျက်နှာကလည်း မချိုမချင်နှင့်။ လတ်ဝတ္ထုကို ရည်ညွှန်းဆိုနေပုံ ရှသည်။ လတ်ဝတ္ထုကတော့ မသိသလို မကြားသလိုနှင့် ပုံကိုသာ ငုံ့ဆွဲနေ၏။

ထိုစဉ် အိမ်ပေါ်သို့ 'ငြိမ်' တက်လာသည်။

"ဟင်... တောလုချည်လား"

ယုက တအံ့တညြ ချေ့တတ်၏။

"မနောက်နဲ့ကွား ခါတိုင်းက မိုင်နဲ့ချီ ပြန်လာရတာ၊ ခုက ဟိုဘက်လမ်းတင်"

ငြိမ်က မျက်မှောင်ကြွတ်ကာပြောမှ ယု လျှာတစ်လစ် ကလေးနှင့် ဖြစ်သွားလေသည်။

"နေဦး၊ အရေးကြုံတာ နှိတ်ယ်"

ငြိမ် ပြောလက်စ ဝကားကို ခဏရပ်ကာ ဝတ္ထုကို လှမ်းကြည့်၏။ ဝတ္ထုက ပုံဆွဲတာ ပြီးသွားပုံရသည်။ ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ရင်း အကြောဆန့်နေ၏။

"ဝတ္ထု"

သက်ငြိမ်က ခေါ်တော့ ဝတ္ထု 'ဘာလဲ' ဟူသော အကြည့်နှင့် ကြည့်၏။

"ဓာတ်ပုံရပြီ သူငယ်ချင်း၊ ဘာနဲ့ ရွေးမလဲ"

သက်ငြိမ် ညစ်ပြီဟု ဝတ္ထု သိလိုက်သည်။ သို့သော် လွယ်လွယ်နှင့်တော့ အရှုံးမပေးနိုင်။

"ဘာနဲ့ ရွေးရမှာလဲဟ၊ ကိုယ်ချိုက်ထားတဲ့ ငုံ့နို့"

ရသမြားအနုပညာ

ကိုယ်ရှင်းရုံပဲဟာ”

ဝဏ္ဏကေားကို သက်ငြိမ်ကာ ခေါင်းခါ၏။

“မရဲဘဲလေး၊ ဒီဓာတ်ပုံကုန်တွေ အားလုံးကို နှင်ပိုက် ပေးမယ်ဆိုရင် အားလုံးအတွက် ပညာပါရမီ ဖြည့်ရှာလဲ ရောက်ပါတယ်၊ ဟဲ့...ဟဲ့ ငါက နှင့်ကို နှတ်ပြည် မင့်တင် ပေးနေတာပါ”

ဝဏ္ဏအတွက် ကမ်းခြေမှ လမ်းလေး၏ပုံက အရေးကြီး နေမှန်းသိ၍ တမင် ညစ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ အားလုံးကလည်း ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ ရယ်နေကြ၏။ တစ်သဘောတည်း ဆိုသည့် သဘော။

‘ဘာဆိုလဲ’ ဟု ရေခွက်ကာ ဝဏ္ဏ ထိုင်ရာမှ ထ၏။ ပြတင်းပေါက်နားသို့ လျှောက်သွားရင်း တစ်ခုခုပြောရန်ပြင်သည်။ သို့သော် ဝဏ္ဏ စကားမစဖြစ်ဘဲ ရပ်တန့်သွားရလေသည်။

“ရေနုတ်သမီးလေး”

ရင်ထဲမှ ခပ်ဖွံ့ ခေါ်မိခြင်းသား၊ ပြတင်းပေါက်ပေါင်ပေါ် လက်ထောက်ရင်း အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်၏။

“ဒီတစ်မကောင်းပါဘူး၊ ငြိမ်ရာ၊ နှင့်ကြီးပမ်းမှုကြီး ကျဆုံးသွားပြီ၊ နှင့်ကြိုက်သလိုလုပ် ငါပေးနိုင်ဘူး”

ကိုယ်ကို တစ်ပတ်ပြန်လှည့်ကာ ပြတင်းပေါက်ကို ကျောပေးရပ်လိုက်ရင်း ဝဏ္ဏ အပြုံးတစ်ဝက်ဖြင့် ဆို၏။ ဝဏ္ဏ သက်သက်မှ ကပ်နေတာဟုထင်သော သူ့ရေနုတ်သမီးပုံ

များကိုလည်း ကြည့်လိုလှပြီဖြစ်သော ‘ဆွေ’က အစိုးမံနှင့် ဝင်ပြောသည်။

“ကဲပါ ဝဏ္ဏအဖား ငါ ရှင်းပေးပါ့မယ်၊ သူ့နုတ်သမီးလေး ပုံကို သူ့ပေးပြီး ငါ့နုတ်သမီးပုံ ငါပေးစမ်းပါ”

“နှင် အသာနေစမ်းပါ ဆွေရာ၊ ငါက ဝဏ္ဏဆီကလဲ လိုချင်တာ၊ ရှင်းတာများဟာ ငါ့ပိုက်ရှင်းလဲ ရတာပဲ”

သက်ငြိမ် ဆွေ့ကို အရန်ကော ဆိုသည့် အကြည့်နှင့် ကြည့်ကာ ဆို၏။ ဝဏ္ဏကတော့ တဟားဟား ထ၊ရယ်ကာ...

“သက်ငြိမ် လာကြည့်စမ်း၊ နှင့်ကို ပြစရာရှိတယ်” ဟု ဆိုကာ သက်ငြိမ်ကို ပြတင်းပေါက်နား လက်ယပ်ခေါ်သည်။

“ဘာလဲ၊ ဘာပြမှာလဲ” ဟုဆိုကာ သက်ငြိမ် လျှောက် သွား၏။

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း”

ဝဏ္ဏ လက်ညှိုးညွှန်ရာကို ကြည့်မိတော့ သူ့ ငါးစပ်လေး အဟောင်းသားနှင့် ဖြစ်သွားရသည်။ တစ်ဖက် ခြံဝန်းထဲတွင် ငါးခြောက်စည်းများနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်၊ ကျနေ၏ ရောင်ခြည်အောက်တွင် ကောင်မလေး၏ အသားအရည်က ဝါဝင်းစိုပြည်နေသည်။ နက်မှောင်ရှည်လျားဟန်ရှိသော ဆံပင်များကို ကျစ်ဆံပြီးကျစ်ကာ ပြန်ထုံးထား၏။ ဆံပင်ချထားတာနှင့် ထုံးထားတာကလွဲလှ

နေလည်က ဓာတ်ပုံထဲတွင် ကြည့်ခဲ့ရသော ကောင်မလေးမုန်းသိသာသည်။

“သွားပြီ”

သက်ငြိမ် လူနုနုသူရိက်တော့ ကျန်သုံးယောက်လည်း ပြတင်းဝနား ပြိုရောက်လာကြသည်။

“ကံကြမ္မာက နှင့်ဘက်မှာ ရှိနေတာကိုး” ဟု မကျေမနပ် ရေခွက်ကာ ဓာတ်ပုံအထုပ်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက်၏။ သို့မှသာ ဆွေလည်း စိတ်အေးသွားတော့သည်။ မဟုတ်ရင် အရာရာကို စိတ်ပူတတ်သော၊ ဆန္ဒစောတတ်သော “ဆွေ” ကို အားနာနေရဦးမည်။

ထိုညက လတ်ဝတ္ထုတော်တော်နှင့် အိပ်မပျော် လမ်းကလေးကို ပြန်တွေ့ရသော ကလေးငယ်ပမာ ပျော်နေတာလား အံ့သြနေတာလား ရင်ခုန်နေတာလား ဝေခွဲ၍ပင်မရတော့။

သို့သော် ဝတ္ထုကအိပ်ကာ နောက်ကျ၍ မနက်ကျတော့ အိပ်ရာမှ နောက်ဆုံးနီးလာသူက “လတ်ဝတ္ထု”။ လူးလဲစကား နာဂီကြည့်လိုက်တော့ မနက်ကိုးနာဂီခွဲ။ ရန်ကုန်မှာက ကိုးနာဂီခွဲထိပ်အိပ်အိပ် သိပ်ကိစ္စမရှိ။ ဒီငြိကလေးမှာက မနက်ကိုးနာဂီဆိုတာ အတော်ကလေး ခရီးရောက်နေပြီ။

အိပ်ရာသိမ်းကာ မျက်နှာသစ်ရန် ထွက်လာတော့ ဘယ်သူမှမရှိကြ၊ နီးလာကစည်းက တိတ်နေသလို ခံစားရသား။

ရသမြားအနုပညာ

သို့သော်လည်း သူ့အိပ်နေသေး၍ အသံကျယ်ကျယ် မလုပ်ကြခြင်းဟု ထင်ခဲ့တာ။

ပြုတင်းပေါက်ကနေ သတိတရ လှမ်းကြည့်မိလိုက်တော့

“ဘုရားသခင်”

လတ်ဝတ္ထု သူ့မျက်စိ သူ့မွတ်ကာ တံအံ့တံသြ ကြည့်မိ၏။ တစ်ဖက်ခြံမှာ သူ့ သူငယ်ချင်းများ၊ ကလန် ကလားနေမင်းနှင့် သုံးလုံးတစ်တောင် ပညာရှိများ ဘယ်လိုမှ မပျားနိုင်။ ခက်သည်က သူတို့ ဘာသွားလုပ်ကြသည်မသိ။ သူတို့နှင့်အတူ ရယ်မောစကား ပြောနေသော လမ်းလေးကို တွေ့ရ၍လည်း ပိုအံ့သြမိသည်။

လတ်ဝတ္ထု ဘာလုပ်ရမလဲမသိ ဖြစ်နေ၏။ ဆက်ပဲစောင့်ကြည့်ရမှာလား၊ လိုက်ပဲသွားရမှာလား၊ ဆုံးဖြတ်ချက်က ပြတ်သားပါသည်။ ပါးစပ်ကို ပါးလုပ်ကျင်း မျက်နှာကို အလျင်စလို သစ်ကာ လိုက်သွားတော့၏။

“ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ”

ဝတ္ထုအသံကြောင့် သူတို့လှည့်ကြည့်သလို လမ်းလေးတလည်း ကြည့်၏။ လမ်းလေး၏ အကြည့်က အလင်းငွေ့များ သင်းပျံ့လာသလို ခံစားရ၏။

“နို့ပြီလားဝတ္ထု၊ ဒီမှာလေ ရေနတ်သမီးတစ်ကောင်ရလို့”

ဆွေက လှည့်ကာ ရှင်းပြ၏။

“ဘယ်က ရတာလဲ”

ရသမြားအနုပညာ

လမင်းလေးကို တည်တည်ကြည်ကြည်ကား မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ လမင်းလေးက ဝဏ္ဏကို အသာမျက်နှာပင့်ကာ ဖြေ၏။

“ငါးဖမ်းလေ့ကပါလာတာ၊ ပန်းက အဲလို ငါးဆန်းဆန်း တွေပါလာရင် ပြမိလို့ မှာထားလို့”

“ပန်း” တဲ့။ သူ့နှာမည်က “ပန်း” တဲ့လား။

“ဘာလုပ်ဖို့”

ဝဏ္ဏမျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ပြန်မေးလိုက်မိ၏။

“မွေးတယ်”

“မွေးတယ်”

သူမ၏ “မွေးတယ်” ကို သံယောင်လိုက်သော ဝဏ္ဏကို ခက်နက်နက် မြန်ကြည့်၏။ ဝဏ္ဏက ဒါကိုပဲ လိုချင်သူလေ။ ကျေနပ်သွားသည်။

“နင်ဟာလေ အမေးအဖြန်းကို ထူတယ်၊ ငါတို့တောင် သူမွေးထားတဲ့ ငါးလှလှတွေ လျှောက်ကြည့်ပြီးပြီ ခုပဲ ပြန်တော့မလို့”

ယုက ဝဏ္ဏကို အမြဲစိတ်သလှပြော၏။ သက်ငြိမ်က တော့ ကောင်မလေးကို ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဒီငါးတွေ အကုန် ငါးဖမ်းလေ့က လာပို့တာလား မွေးသမျှရော ရှင်လား”

ကောင်မလေးက သက်ငြိမ်ကိုကြည့်ကာ ဖြေ၏။

ရသမြားအနုပညာ

“ဟင်အင်း တချို့က ကမ်းခြေမှာ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ဖမ်းတာ ရေကျချိန်ကျောက်ဆောင်ကြား ရေခိုင်တွေထဲမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ငါးတွေကိုပေါ့။ မွေးသမျှ မရှင်ပါဘူး။ ပင်လယ်ရေနဲ့ မွေးရတာ ဆိုတော့ ရေလဲပေးရတာတော့ နည်းနည်းပင်ပန်းတာပေါ့။”

ကောင်မလေး စိတ်ကောင်းကောင်းနဲ့ ပြော၏။

“... ဝဏ္ဏလိုက်လိမ့် မပေါ့”

ဝဏ္ဏနှင့် အမြဲလိုစတတ်သော နေမင်းကို ငြိမ် မျက်စောင်းပေ ထိုးပစ်လိုက်၏။ ပြီးမှ မဲကာရွဲကာနှင့် ပြောသည်။

“ဝေးသေး၊ နင်တို့ ဝဏ္ဏကို မကြိုက်”

ဝဏ္ဏကလည်း ငြိမ်ခံသူမဟုတ်။

“ငါကလည်း မကြိုက်ပါဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကာ ရယ်မောရ၏။ နေမင်းကတော့ ရှုပ်တည်နှင့်။

“နေပါဦး၊ ငါက ဘာပြောလို့ နင်တို့က ကြိုက်မကြိုက် အပြန်အလှန်၊ ဆွေးနွေးနေရတာလဲ၊ ဝဏ္ဏက “ပန်းလေ” ဆိုလာချင်မှာပဲ၊ သက်ငြိမ်က wind data တွက် မိုးမှာ တစ်ခါလာရမယ်။ ဒီတော့ အဖော်ရှိတယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ။ တောင်တောင် အိအိ မတွေ့ကြနဲ့လေကွယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ သက်ငြိမ်တာမှ မပြောတော့။ နေမင်းကို လက်သီးသာထောင်ပြလိုက်သည်။ အနားတွင်ရှိနေသော ဝဏ္ဏကတော့ နေမင်း၏ လက်မောင်းကို လက်သီးနှင့် ထိုးချလိုက်၏။

“အား”

ရသမြားအနုပညာ

နေ့လည်ဆို အလင်းရောင် ကောင်းကောင်းရသော အပေါ်ထပ်၌သာ အားလုံး အလုပ်လုပ်ကြသည်မို့ ဒီဘက်အိမ် ပြန်ရောက်တော့ ဝဏ္ဏတစ်ယောက်တည်း အောက်ထပ်တွင် မျက်နှာ ပြန်သစ်ရင်း ကျန်ခဲ့၏။ မပီမပြင် ဦးတမ်း ဖြစ်နေသော်လည်း

“ဘာလုပ်ဖို့”

ဝဏ္ဏမျက်မှောင်ကြွတ်ကာ ပြန်မေးလိုက်မိ၏။

“မွေးတယ်”

“မွေးတယ်”

သူမ၏ “မွေးတယ်” ကို သံယောင်လိုက်သော ဝဏ္ဏက ခက်နက်နက် ပြန်ကြည့်၏။ ဝဏ္ဏက ဒါကိုပဲ လိုချင်သူလေ။ ကျေနပ်သွားသည်။

“နင်ဟာလေ အမေးအမြန်းကို ထူတယ်၊ ငါတို့တောင် သူမွေးထားတဲ့ ငါးလှလှတွေ လျှောက်ကြည့်ပြီးပြီ ခုပဲ ပြန်တော့မလို့”

ယုက ဝဏ္ဏကို အပြစ်တင်သလိုပြော၏။ သက်ငြိမ်ကတော့ ကောင်မလေးကို ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဒီငါးတွေ အကုန် ငါးဖမ်းလှေက လာဖို့တာလား မွေးသမျှရော ရှင်လား”

ကောင်မလေးက သက်ငြိမ်ကိုကြည့်ကာ ဖြေ၏။

ရသမြားအနုပညာ

ရင်တော့ တစ်ခေါက်ထပ်လာရမှပေါ့၊ အင်း မလိုလည်း နင့်ကို အဖော်လိုက်ပေးပါမယ်”

“လိုက်ရမှာပေါ့၊ ငါ့မှာ အဖော်မရှိဘဲနေဦးမယ်”

သက်ငြိမ်၏ စကားကို ကြားသောနေမင်းက ဝင်နောက်၏။

“ယုရယ် ပင်ပန်းမဲ့ကိစ္စ ယုဖို့ စဉ်းစားတယ် သူပြန်လာရရင်လည်း ဝဏ္ဏလိုက်လိမ့် မပေါ့”

ဝဏ္ဏနှင့် အမြဲလိုစတတ်သော နေမင်းကို ငြိမ် မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်၏။ ပြီးမှ မဲ့ကာရွံ့ကာနှင့် ပြောသည်။

“ဝေးသေး၊ နင်တို့ ဝဏ္ဏကို မကြိုက်”

ဝဏ္ဏကလည်း ငြိမ်ခံသွားမဟုတ်။

“ငါကလည်း မကြိုက်ပါဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကာ ရယ်မောရ၏။ နေမင်းကတော့ ရုပ်တည်နှင့်။

“နေပါဦး၊ ငါက ဘာပြောလို့ နင်တို့က ကြိုက်မကြိုက် အပြန်အလှန်၊ ဆွေးနွေးနေရတာလဲ၊ ဝဏ္ဏက “ပန်းလှေ” ဆိုလာချင်မှာပဲ၊ သက်ငြိမ်က wind data တွက် မိုးမှာ တစ်ခါလာရမယ်။ ဒီတော့ အဖော်ရှိတယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ၊ တောင်တောင်အိအိ မတွေးကြနဲ့လေကွယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ သက်ငြိမ်ဘာမှ မပြောတော့။ နေမင်းကို လက်သီးသောထောင်ပြလိုက်သည်။ အနားတွင်ရှိနေသော ဝဏ္ဏကတော့ နေမင်း၏ လက်မောင်းကို လက်သီးနှင့် ထိုးချလိုက်၏။

“အား”

ရသမြားအနုပညာ

နေမင်း၏ “အား” က သံရှည်မဆွဲလိုက်ရပါ။ အိမ်ပေါ်သို့
ဘန်ဂလိုစောင့် ဦးလေးကြီးက ဝင်လာသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဟော... ဦးလေး၊ လာ...”

ဝဏ္ဏက ထိုင်ရာမှ ထကာ ကြို၏။

“ဟာ... အတော်ပဲ၊ ဦးလေးတော့ ကံကောင်းပြီ” ဟု
ဆွေက ဝမ်းသာအားရဆို၏။ ဦးလေးကြီးက နားမလည်။

“ဘာ ကံကောင်းတာလဲကလေးမရဲ့”

“အော် ဒီနေ့ ဆွေတို့ ငါးထမင်းလုပ်စားကြတယ်
ကြာတံဟင်းခါးနဲ့၊ ဦးလေး စားရက်ကြိုတာပေါ့ တစ်ခါတည်း
ဝင်စားနေ”

ယု ဝင်ရှင်းပြမှ ဦးလေးကြီး သဘောပေါက်ကာ
ခေါင်းငြိမ့်၏။

“ဦးလေး လာတာက ဘန်ကလိုပြန်အားသွားလို့
လာပြောတာကွဲ့၊ ပြန်ရွှေချင်ရင် ရွှေရအောင် ကလေးတို့
အဆင်ပြေသလိုပေါ့”

“ရတယ် ဦးလေး ကျွန်တော်တို့က ကမ်းခြေမှာ ကိစ္စက
ဖြတ်နေပြီ၊ သူတစ်ယောက်ပဲမိုးလေဝသမှာ ကိစ္စမပြီးသေးတာဆို
တော့ ဒီမှာက ခိုအဆင်ပြေပါတယ်။”

ဝဏ္ဏက ဦးလေးကြီး အဆိုတင်သွင်းမှုကို စက္ကန့်မဆိုင်း
ငြင်းချက်ထုတ်၏။

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ယုက လှိုင်းသံတွေကို
နားမခံ နိုင်ဘူး၊ ညညအိပ်မရဘူးလေ၊ ဒီရောက်မှ ကောင်းကောင်း

ရသမြားအနုပညာ

အိပ်နိုင်တာ၊ ယုက နှလုံးသိပ်မကောင်းလို့ ဦးလေးရဲ့”

ယုစကားဆုံးတော့ သက်ငြိမ်ကရယ်ကာပြော၏။

“အမယ်လေး ယုရယ်၊ နင် ဝင်ပြောစရာတောင် မလို
ပါဘူး။ ဒီကပုဂ္ဂိုလ်က ဒီအိမ်ကနေ ကုတ်နဲ့ကော်ချတောင်
ဆင်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ ယုတ်စွအဆုံးကွာ ကမ်းခြေတစ်ခုလုံး star-
fish တွေနဲ့ ပြည့်နေပြီလို့ ဆိုလာရင်တောင် မထင်ပါဘူး ယု
ရယ်”

ဦးလေးကြီး ဒုတိယအကြိမ် နားမလည်ဖြစ်ရပြန်သည်။

“ရှင်းစမ်းပါဦး မောင်ဝဏ္ဏရဲ့၊ ဘာလို့တုန်း”

ဦးလေးကြီး၏အမေးကို ဝဏ္ဏမဖြေ၊ ရယ်နေ၏။

နေမင်းက ဝင်ဖြေသည်။

“ဒီလို ဦးလေးရဲ့၊ ဟိုဖက်အိမ်မှာ ဝဏ္ဏရဲ့ နတ်သမီးလေး
ရှိနေတယ်လေ၊ ဒီသောင်ယံက မရွာရက်နိုင်တယ် ဖြစ်နေပြီပေါ့၊
ကူညီလို့ရရင် ကူညီလိုက်ပါဦး ဦးလေးရာ”

ဦးလေးကြီးက သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့်...

“ဪ... ပန်းလှေလေးကို ပြောတာလား” ဟု ဆိုသည်။

ပြီး စကားကို ခဏနားကာ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ကွမ်းယာ
ထုတ်ကာ ဝါး၏။ ကွမ်းဝါးလျက်ကမင် စကားကိုဆက်သည်။

“ကလေးမလေးက သနားစရာကောင်းသလို ထူးလဲ
ထူးသန်းတယ်၊ ဒီကမ်းခြေမြို့လေးမှာတော့ ‘ပန်းလှေ’ အကြောင်း
မသိသူ ရှားသလောက်ဖြစ်နေပြီ၊ ပုံပြင်လေး တစ်ပုဒ်လိုလဲ ဖြစ်
နေတယ်၊ တစ်ချို့ မိဘတွေအတွက်ဆို သားသမီးတွေအတွက်

ရသမြားအနုပညာ

အိပ်ရာဝင် ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ဖြစ်နေပြီပေါ့”

သူတို့အားလုံး တအံ့တဩ ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ လှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ရာဝင်ကိုလည်း သိလိုစိတ် ပြင်းပြသွားကြ၏။

ဆွေက စကားပြန်မဆက်ခင် ဝင်ပြော၏။

“လာ၊ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ၊ စားကြရအောင်၊ စားရင်းနဲ့ ဦးလေးရဲ့ ပုံပြင်ကို ဆက်ကြတာပေါ့”

စားပွဲပေါ်တွင် ငါးထမင်းနှင့် ကြာဇံဟင်းခါးက အသင့်။

ရေနွေးကြမ်းပုဂံတစ်လုံးစာ ပုံဖော်ထားသော ငါးထမင်းလုံး များပေါ်တွင် ကြက်သွန်ဆီချက်ကို ဖြူးထားကာ ရှာလှပပ ပြင်ဆင်ထားသည်မှာ စားချင်စဖွယ်ပင်။

“ကောင်းတယ်ဟေ့” ဟု စတင်ချီးမွမ်းသူမှာ နေမင်းဖြစ်၏။ နေမင်း၏ အဆိုကို ဝံ့ဩရော ဘန်ဂလိုစောင့်ဦးလေးကြီးကပါ ထောက်ခံသည်။

“ကဲ... ဆက်ပါဦး ဦးလေးရဲ့”

ဝံ့ဩက ထူးခြားစွာ ငြိမ်သက်နေပြီ။ ဆန္ဒစောစွာ တောင်းဆိုနေသူက ယူ။

“ဒီလိုကွဲ့၊ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ကျော်လောက်က ပေါ့။ လှိုင်းလေငြိမ်သက်ပြီး တိမ်ကင်းစင်တဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာ ပန်းလှေကလေး ဒီမြို့... အင်း... ကမ်းခြေရွာလေးကို စရောက် ခဲ့တာပဲ”

ရသမြားအနုပညာ

အဲဒီနေ့ မနက်စောစော ငါးဖမ်းထွက်မယ့် တံငါသည်တွေ က ကမ်းစပ်မှာ ထိုးတင်နေတဲ့ လှေတစ်စင်းကို တွေ့ရသတဲ့။ သွားကြည့်တော့ လှေပေါ်မှာ သုံးလေးလလောက်ပဲရှိဦးမယ့် ကလေးပေါက်စလေး၊ တခြား ဘာဆိုဘာမှလည်း မတွေ့ရဘူး။ သူတယ်ကလဲ၊ ဇီတာတွေနဲ့ လှေအတူစီးခဲ့တာလား၊ သူတစ်ယောက် တည်း မျှောလာတာလား။ မျှောလွှတ်လိုက်တာလား။ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ လေပြင်းတွေဘာတွေကျလို့ မိတာတွေနဲ့ ရေထဲ ကျန်ခဲ့ပြီး မျှောလာတယ်ဆိုရအောင်လဲ ရာသီဥတုက ကြည် လင်လို့ အဲဒီမတိုင်ခင်ညကဆို လပြည့်နေ့ညမို့ လင်းလို့ထိန်လို့”

ဦးလေးကြီးက စကားကို ခဏရပ်ကာ ကြာဇံဟင်းခါးကို သောက်၏။ အားလုံးလည်း ‘ပန်းလှေဇေယျာရီ’ ထဲတွင် နစ်မျောနေ ကြ၍ စားရန်ပင် သတိမရကြတော့။

“ကလေးမလေး မျှောပါလားတဲ့ လှေကလေးက သစ်ထွင်း လှေကလေး၊ သစ်လုံးကောင်းကောင်းကို ထွင်းထားပြီး ကနုတ်ပန်း တွေ လှေဦးမှာ အပြည့်ပဲ၊ လက်ငါးကပ်တိုင်လေးလဲပါသေး”

ဝံ့ဩမျက်စိထဲတွင် ကမ်းခြေမှ တစ်ဝက်မြှုပ် တစ်ဝက် ပေါ်နှင့် သံထဲတွင် ရှိနေသော သစ်ထွင်းလှေအိုလေးကို ပြေးမြင် မိသည်။

“အဲဒီတုန်းက ဦးလေးတို့က လူငယ်တွေပေါ့၊ လှေကလေး ကလှတော့ အားလုံးက စိတ်ဝင်စားသလောက် ကလေးတစ် ယောက်ကို မွေးဖွဲ့ကျတော့ ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားကြဘူးလေ”

“ဒါပေါ့” ဟု နေမင်းက ထောက်ခံသည်။

ရသမြားအနုပညာ

“နောက်ဆုံးတော့ အခု မင်းတို့ တစ်ဖက်အိမ်က အပျိုကြီးနှစ်ယောက်က ကလေးမလေးကို မွေးစားလိုက်ကြတယ်။ ကနတ်ပန်းတွေ ထွင်းထားတဲ့ လှေကလေးနဲ့ ပျောလာတာမို့ သူ့ကို သူ့မွေးစားအမေ အငယ်က “ပန်းလှေ”လို့ နာမည်ပေးခဲ့တာပဲ”

ဦးလေးကြီးက စကားကို ခဏနားပြန်၏။ ပြီးမှ...

“ဒီကလေးမက အတော်ထူးဆန်းတယ်။ ပုံထမအချက်က ပင်လယ်ကမ်းခြေနားသာနေတာ အသားအရည်က ဝင်းနေပြီပဲ။ နောက်တစ်ချက်က သူ့မွေးစားမိခင်တွေက ငါးခြောက်လုပ်ငန်း လုပ်တယ်။ သူငယ်ငယ်ကတည်းက ငါးခြောက်တွေကြား ကြီးလာရတာပဲ။ ငါးခြောက်ဆိုတာက အနံ့စွဲတယ်။ မရဘူး။ ဒါပေမယ့် မိပန်းကျတော့ ငါးခြောက်နဲ့မစွဲဘူး။ သူ့ကိုယ်က ရနံ့သင်းသင်း တစ်ခု ရတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ အဲ... အတွေးခြားဆုံးက သူ့မွေးစားအမေရဲ့ လုပ်ငန်းမှာ သူပဲဦးဆောင်လုပ်ပေး။ တွက်ချက်ပေးပေမယ့် အတန်းပညာကျတော့လည်း မရှိပြန်ဘူး။ ရေးတတ်ဖတ်တတ်တယ်ဆိုရုံပေါ့။ လေးငါးတန်းအထိလားရောက်တယ်။ ပညာပါရမိနည်းတယ် ပြောရမလားမသိဘူး။ ကလေးမလေးက သွက်တယ်၊ ထက်တယ်၊ အဲ... အတန်းပညာ မရတာကတော့ ဆန်းသဲကွဲ့၊ သူ ကိုယ်၌ကလဲ တတ်ချင်ရက်နဲ့လေ”

ဦးလေးကြီး စကားဆုံးတော့ အားလုံး ငြိမ်သက်နေကြ၏။ စတင်လှုပ်ရှားလိုက်သူက ဝဏ္ဏ။ စားပြီးသားပန်းကန်ကို ကောက်ကိုင်ကာ ထရပ်လိုက်သည်။ ဘာစကားမှတော့မဆို။

ရသမြားအနုပညာ

ခဏနေတော့ ဦးလေးကြီး ပြန်သွားလေသည်။ ဝဏ္ဏ တစ်ယောက်သာ အိပ်ရာထဲတွင် လှဲရင်း အတွေးကြွယ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

မိဘမျိုးရိုးမသိရ။

ပညာမတတ်တဲ့။

“အဲဒါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”ဟု စိတ်တွင်းမှ ရေရွက်ကာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆဲရေးပစ်လိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ပန်းလှေတံတာတွင် သူတစ်နေရာရချင်သည်။ ကံမကောင်းခဲ့သော ပန်းလှေ၏ ဘဝတွင် ကံကောင်းခြင်းများကို ဆက်လက်ယူဆောင်ပေးနိုင်သူသည် သူသာဖြစ်ချင်သည်။ ဒါတွေကတော့ သိပ်ကို သေချာနေပြီ။

မသေချာသေးတာက...

မသေချာတာတွေကို သိပ်မစဉ်းစားချင်။ ပန်းလှေဘဝနှင့် ပတ်သက်၍ ဝေဖန်မှု၊ ချီးကျူးမှု၊ သနားမှု၊ ဘာတစ်ခုမှကိုလည်း သူမကြားချင်။ ထို့ကြောင့်ပင် အိပ်ခန်းထဲဝင်၍ အိပ်ရာထက်တွင် ငြိမ်သက်စွာ လှဲလျောင်းနေမိခြင်းဖြစ်သည်။

အပြင်မှ နေမင်း၏ ဂီတသံကို ကြားနေရသည်။ အဆိုမပါ အတီးသက်သက် တီးခတ်နေသော သီချင်းက ခိုင်းထီးဆိုင်၏ ‘အချစ်ဆိုတဲ့အရသာ’ဆိုသော သီချင်းမှန်း သူသိနေသည်။

ပြတင်းဝမှနေ ကောင်းကင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပကတိအပြာ။ ကြည့်နေရင်း ကြည့်နေရင်းကပင် တိမ်ဆိုင်တစ်ခု ရွှေ့လျားဝင်ရောက်ကာ ပြတင်းတစ်ဝေါက်စာ ကောင်းကင်ကလေး၊ တိမ်တွေနှင့် အုံ့ဆိုင်းသွားတော့၏။

ရသမြားအနုပညာ

သောကနိဗ္ဗိတည်တဲ့

မင်းရဲ့ သက်ပြင်းမောတွေကို

'နေ'ဆီမှာထားရစ်ခဲ့

မင်းရဲ့ လှပတဲ့ အချစ်များစွာကိုတော့

ဖြာကျနေတဲ့ လရောင်အောက်မှာ

နေရာချထားလိုက်ပါ...

.....
.....

(ဆန္ဒ-၁)

(၇)

မနက်ကိုးနာရီခွဲ သက်ငြိမ် မိုးလေဝသရုံးကို ထွက်သွား
တဲ့အထိ လတ်ဝဏ္ဏ အိပ်ရာကမထသေး။ ဆယ်နာရီသာသာခန့်မှ
ထလာသည်။ မျက်နှာသုတ်ပုဝါကို ပန်းပေါ်တင်ရင်း တစ်ဖက်ဒိမ်း
ကို လှမ်းမြင်ရသော ပြတင်းပေါက်သို့ အရင်လျှောက်သွား၏။

တစ်ဖက်ခြံမှာတော့ ထုံးစံအတိုင်း 'ပန်းလှေ'က ငါးခြောက်
များနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ လတ်ဝဏ္ဏကိုမြင်တော့ ပြီးကာ
နှုတ်ဆက်၏။ လတ်ဝဏ္ဏက လက်ပြန်ပြလိုက်ကာ ပြတင်းမှ
ခွာခဲ့သည်။ ထိုသို့ ဝတ္တရားမပျက် ထမ်းဆောင်နေသည်မှာ
ပန်းလှေထဲမှ ရေနုတ်သမီးရသည့်နေ့ပြီး နောက်တစ်နေ့ မနက်
တည်းက။

ရသမြားအနုပညာ

လတ်ဝတ္ထု အောက်ထပ်ဆင်းပြီး မျက်နှာသစ်ကာ
ရေချိုး၏။ ပြန်တက်လာသောအခါ အဝတ်အစားလဲသည်။ ပြီး
တော့ ပြန်ဆင်းကာ ခေါက်ဆွဲခြောက်တစ်ထုပ်ဖောက်ကာ ရေခဲခွေး
စိပ်ရန်ပြင်၏။

“ဝတ္ထု မီးသွေးရှိသေးတယ်၊ ပြုတ်ပေးရမလား”
ဆွေက လှမ်းမေးတော့ ခေါင်းခါပြ၏။

“ရတယ်၊ ရေခဲခွေးစိပ်တာပဲကြိုက်တယ်”

ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ကို ခဏထားခဲ့ကာ သူ့အလုပ်စားပွဲ
တွင် စင်ထိုင်၏။ နောက်ထပ်ရလာသော ကြယ်ငါးများကို ခွဲစိပ်
ရဦးမည်။ အမျိုးအစားက ကွဲနေသေးသည်။

စားသောက်ပြီးသည်နှင့် စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ ခွဲစိတ်ကိရိယာ
များ ခိုက်ခရိုစကုတ်တစ်လုံး၊ ကင်မရာတစ်လုံးနှင့် ဝတ္ထု အလုပ်
ရှုပ်နေတော့၏။ သူ့များတွေ ထမင်းစားတော့လည်း ထ၊မစား။
အလုပ်ကိုသာ အာရုံစိုက်ကာ လုပ်နေသည်။

ညနေ သုံးနာရီခန့်တွင် သူ့အလုပ်များပြီးသွား၏။ ထမင်း
ထစားကာ သီချင်းစွင့်နားထောင်သည်။ ခဏနေတော့ စာအုပ်
တစ်အုပ်ဆွဲကာ အခန်းထဲ ဝင်သွားတော့သည်။

စာအုပ်တခြား၊ အာရုံတခြားနှင့် သူ့စိတ်တွေ လှုပ်ရှား
နေတာ လတ်ဝတ္ထုသာမဟုတ်။ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍ လူက
ငြိမ်သက်သွားတာမုန်း အားလုံးကသိနိုင်တာ သူလည်း သိမိမိသည်။
သို့သော် မတတ်နိုင်။ ပန်းလှေအကြောင်းက ခေါင်းထဲကြီးစိုး

နေသည်။ ပန်းလှေကိုလည်း တွေ့ချင်နေမိ၏။ တွေ့ရင် ဘာပြော
ရမလဲ။ သူ မစဉ်းစားတတ်တော့ပြန်။

ညနေ ငါးနာရီခန့်တွင် သူငယ်ချင်းများကို ဒီနားခဏ
ဟုဆိုကာ နေမင်း၏ကားကိုယူပြီး ကမ်းခြေသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။
ထွက်လာတုန်းကတော့ စိတ်မြေလက်ပျောက်၊ ပင်လယ်လေရှူငုံ့
လွတ်လွတ်လပ်လပ် တစ်ယောက်တည်းနေဖို့။

ကမ်းခြေရောက်တော့လည်း “ပန်းလှေ”ကို သတိရလာ
ပြန်သည်။ ဘန်ကလိုအနီး သဲမြေတွင် ထိုင်နေရင်းက “ပန်းလှေ”
ထိုင်တတ်သော အုန်းပင်စုစုနှင့် ကနုတ်ပန်းလှေကလေးရှိသည့်
နေရာကို သွားသတိရမိ၏။

ထို့ကြောင့် ကမ်းခြေတစ်လျှောက် ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်
သွားမိ၏။ ဟိုးလွန်ခဲ့သော ဆယ်ရှစ်နှစ်က လှေကလေးဆိုက်
ရောက်လာသော နေရာသည် ဘယ်နေရာလဲ။ ယခု လှေကလေး
နှစ်မြှုပ်နေသော သဲမြေနှင့်တည့်တည့် ကမ်းခြေကိုလား။
သူကလေးရဲ့ မိဘတွေက သူ့ကို စွန့်ပစ်ခဲ့ကြတာလား။ မထားချင်ဘဲ
ထားရစ်ခဲ့ကြတာလား။ ဘုရားသခင်မှ သိမေလိမ့်မည်။

အတွေးနှင့် လျှောက်လာလိုက်သည်မှာ အုန်းပင်စုလေးနား
သို့ပင် ရောက်လာပြီ။

“ပန်းလှေရယ်”

လှေကလေးကိုကြည့်ကာ လတ်ဝတ္ထု ခပ်ဖွဖွလေး ညည်း
ဆိုမိသည်။ ထို့နောက် တစ်ခါကလို့ပဲ ကနုတ်ပန်းနှင့် လှေကလေးပေါ်

သူတက်ထိုင်လိုက်ကာ ပင်လယ်ပြင်ကို ဦးတည်ရာမှ ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။

“ကိုဝဏ္ဏ”

အသံကြောင့် ဝဏ္ဏ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်... ပန်းလှေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုဝဏ္ဏက ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

ပန်းလှေက ဝဏ္ဏကို တည်ငြိမ်စွာပြန်မေး၏။ ဝဏ္ဏ တစ်ချက်ရယ်လိုက်မိ၏။

“ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ် လပ်လပ် နေချင်လို့၊ ပြီးတော့ ဒီလှေကလေးကို သတိရလို့”

ဝဏ္ဏက သစ်ထွင်းကနုတ်ပန်းလှေကလေးကို ကိုင်ကာ ပြော၏။

“လှေကလေးကို သတိရလို့”

ပန်းလှေက အံ့သြဟန်နှင့် ရေရွတ်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီလှေကလေးက ထူးခြားတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီရောက်စကတည်းက တွေ့ခဲ့တာ၊ ဒီလှေကလေးရယ်၊ လှေပေါ် ထိုင်နေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရယ်”

ပန်းလှေ တအံ့တသြ ဖြစ်ပြန်သည်။ ဘာစကားမှလည်း မဆို။

“ကဲ... ခင်ဗျားနေရာကို ကျွန်တော်က ထိုင်နေမိတာ လာ... ထိုင်လှည့်တော့”

ပြောပြောဆိုဆို ဝဏ္ဏ ထပေးတော့လည်း ပန်းလှေက မငြင်း၊ ဝင်ထိုင်၏။

“ပန်းလှေ၊ ငါးလာဖမ်းတာ”

မမေးရဘဲနှင့် ဖြေသည်။

“ဟောဟိုက ကျောက်ဆောင်ကြားမှာ ငါးတစ်မျိုးတွေ ခဲ့တယ်၊ တစ်ဖက်က အနီလိုလို လိမ္မော်ရင့်လိုလိုနဲ့၊ တစ်ဖက်က အစိမ်း၊ လှတယ်၊ အဲဒါလိုက်ဖမ်းနေတာ မမိပါဘူး၊ ဒါနဲ့ မဖမ်းတော့ဘဲ ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန်လာတာ၊ ပန်းက ဒီနေရာကို တစ်ပတ်တစ်ခါလောက်တော့ ရောက်တတ်တယ်၊ ဒီလှေကလေးက ဝန်းဘဝပဲလေ၊ ကိုဝဏ္ဏ သိတယ်မဟုတ်လား”

ဝဏ္ဏ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။ ဘာပြောရမှန်းလည်း မသိ၊ ရင်ထဲမှာ စိထားသော စကားများကလည်း အဆင်သင့် ရှိနေ။ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးသော စကားတစ်ခွန်းကသာ ရင်ထဲတွင် အစီအစဉ်မကျစွာ ဝန်းဝန်းကြံ ခန့်ပေါက်နေသည်။ ဝဏ္ဏ လုပ်နေသော ကျမ်းနှင့်ပတ်သက်သည့် ကြယ်ငါးအကြောင်း၊ ပန်းလှေလုပ်နေသည့် ငါးခြောက်လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းများကိုပဲ စိတ်ဝင်စားမှုကင်းစွာ ပြောဖြစ်ကြ၏။

ညနေအတော်စောင်းမှ အတူ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ လတ်ဝဏ္ဏ ကားပေါ်တင်ခေါ်လာသော ပန်းလှေ... နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားသောအခါ... နေမင်း၊ ဆွေ၊ ယုနှင့် သက်ငြိမ်တို့က သူ့ကို ရူးစမ်းသောမျက်ဝန်းများနှင့် ကြည့်နေကြ၏။ သူ ရင်ဆိုင်ရတော့ မှာပဲပေါ့။

ညကျတော့ နေမင်းက အရင်စကားစသည်။

“ဝဏ္ဏ ပန်းလှေနဲ့ ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ”

ဝဏ္ဏက အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြေ၏။

“ကမ်းခြေက သူ့လှေကလေးမှာ”

“မင်းတို့အခြေအနေက တိုးတက်နေပြီလား”

နေမင်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရွတ်နောက်နောက်ဟန်က မပျောက်ချင်း ယုနှင့်ဆွေက ပြီး၏။ ငြိမ်သက်နေသူက သက်ငြိမ်။

“ဒီလိုပါပဲ နေမင်းရာ၊ ငါ့ကို တစ်ခုခုကူပါဦး။ ဒီနေ့ ငါက ငါ့ Thesis အကြောင်းပြော သူက သူ့ငါးခြောက်တွေအကြောင်း ပြောပြီး ပြန်လာကြတာ”

နေမင်းက သဘောကျစွာ ရယ်၏။ ယုနှင့်ဆွေကတော့ “ဖြစ်ရမယ်” ဟုဆိုသည်။

“ငါက ဘာကူညီရမှာလဲကွ”

နေမင်းကမေးတော့ လတ်ဝဏ္ဏက ပြီးသည်။

“မင်း ယုကို ဘယ်လိုဘယ်လို ချဉ်းကပ်ခဲ့လဲဆိုတာ”

ဝဏ္ဏ၏ မေးခွန်းကို နေမင်းက မချီမချည်နှင့် ဖြေ၏။

“အဟက်... မပြောပြဘူးနော် ယု”

ယုက ရယ်သည်။

“အေးလေ၊ ပြောပြလို့ဖြစ်မလား”

ထိုစဉ် သက်ငြိမ်၏စကားသံ ဝင်လာသည်။

“ကူညီရမယ်ဆိုတော့ နင်က ပန်းလှေကို ဖွင့်ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီပေါ့”

သူမလေသံက ဘာအဓိပ္ပာယ်တွေ စီးမျောနေသလဲ။ သူမဘာသာပဲ သိလိမ့်မည်။ မည်သူမှ မခန့်မှန်းတတ်။

ဆွေက မျက်နှာလေးရှုံ့ကာ “ကျားကိုက်ပါတယ်ဆိုမှ အပေါက်ကလေးနဲ့လားလို့ မေးနေရသေးသလား ငြိမ်ရာ” ဟု ဆိုသည်။

ယုကလည်း “အေးလေ” ဟု ထောက်ခံ၏။

သက်ငြိမ်ကတော့ အေးစက်စက်ပုံစံနှင့် သူ့စကားကို ဆက်ရန်ပြင်၏။

“ဝဏ္ဏ”

“ဘာလဲ” ဟူသော အကြည့်ဖြင့် လတ်ဝဏ္ဏက လှမ်း ကြည့်၏။

“နင် စဉ်းစားနော်၊ နင် သေချာထည့်စဉ်းစားရမှာက နှင့်မိဘအသိုင်းအဝိုင်းပဲ ဆင်းရဲချမ်းသာ ငါမပြောဘူး၊ နှင့်မိဘ မှာလည်း ဒါမျိုးစိတ်မရှိဘူး၊ ငါပြောချင်တာက နင်တို့ အသိုင်း အဝိုင်းက ပညာတတ် အသိုင်းအဝိုင်း၊ ပန်းလှေက ပညာမတတ် ဘူး၊ ငြီးတော့ မိဘမျိုးရိုးလည်း မသိရဘူး၊ ဘယ်ကလာတဲ့သူမှန်း လည်း မသိရဘူး၊ ဒီတော့ နှင့်အမေက လက်ခံနိုင်မလား၊ ဒါတွေ နင် ထည့်စဉ်းစားရဲ့လား”

လုံးဝ ထင်မှတ်မထားသော ရှုထောင့်မှ ဝင်လာသော သက်ငြိမ်၏ စကားများကို လတ်ဝတ္ထုသာမဟုတ်၊ နေမင်း၊ ယုနှင့် ဆွေတို့လည်း အံ့သြငြိမ်သက်သွားရသည်။ ဝတ္ထုက ဘာမှမဖြေဘဲ သက်ငြိမ်ကိုသာ တစ်ချက် ခပ်စူးစူးကြည့်၏။ ဆွေကတော့...

“တကယ်ချစ်ရင် ဒါတွေက လိုလို့လား ငြိမ်ရယ်” ဟု မပျော့မည်း။

“တကယ်ချစ်လည်းလိုတာပဲ ဆွေရဲ့”
သက်ငြိမ်၏ ပြန်ဖြေသံက ဆုံးလားမဆုံးလားမသိ၊ ဝတ္ထု ထိုင်ရာမှ ထထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ပစ္စုပ္ပန်မှာတော့
ငါဟာ လပ်ဟာခြင်းများပြည့်လို့ပေါ့
အေးစက်နေတဲ့ ရင်ခုန်လှိုင်းတွေရယ်
ကျဆင်းနေတဲ့ စိတ်ကူးနုတောရယ်သာ
ငါ့နှလုံးသားနဲ့ဝိညာဉ်ကို
သေဆုံးအောင်လုပ်ဆောင်နေကြရဲ့။

(ကျွန်ဆန္ဒ)

(၈)

တစ်ခုခုဖြစ်ပြီဆိုလျှင် အလုပ်တွေပိလုပ်ကာ သီးသန့်ဆန်
သွားတတ်သော လတ်ဝဏ္ဏ၏ သဘာဝကို ငယ်သူငယ်ချင်းများ
ပီပီ အားလုံးကနားလည်စွာ အလိုက်သင့် လွှတ်ထားခဲ့သော်လည်း
သက်ငြိမ်ကတော့ မထူးခြားသလို မသိကျိုးကျွံပြန်လေသည်။

မိုက်ခရိုစကုတ်ကို သေချာစွာသိမ်းဆည်းလိုက်ပြီး သူ့
ခွဲစိပ်ကရိယာများ၊ ဆေးစိမ်ထားသော ငါးများ၊ ခိုင်တွဲများကိုလည်း
စုစည်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အားလုံးကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်ကာ
လတ်ဝဏ္ဏ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားတော့၏။

လတ်ဝဏ္ဏ အိပ်ရာထဲတွင် လှဲလျောင်းကာ ပြတင်းဝမှ
မြင်နေရသော ကောင်းကင်ပြင်ကို ရီဝေ ခေးကြည့်နေမိသည်။

ရသမြားအနုပညာ

ပြတင်းတစ်ပေါက်စာ ကောင်းကင်ပြင်လေးက တိမ်ငွေ့ဖြူဖြူတို့
နှင့် ယှက်ဖြာနေ၏။

ဒီလိုပဲ သူ့ကောင်းကင်ပြင်လေးထဲကို အမှတ်တမဲ့ စီးပျော
လာသော လခြမ်းလှေလေးတစ်စင်း၊ ပန်းလှေ။

ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ လခြမ်းလှေလေးကို ပိုင်ဆိုင်လို
သော ဆန္ဒနှင့် သူ့ဆန္ဒများ တူညီနေပြီလား။ တစ်စုံတစ်ခုတော့
ခြားနားနေတာ သေချာသည်။

ကောင်းကင်ပြင်လေးထဲမှာ လခြမ်းလှေကလေး ကွယ်
ပျောက်ခဲ့လျှင်ကော သူ ခံနိုင်ရည်ရှိပါ့မလား။ ကလေးတစ်ယောက်၏
မျက်ရည်စုံစွတ်သော မျက်ဝန်းများကို သတိရမိသည်။

ရှုတ်တရက် အိပ်ရာမှ လူးလဲထသိုက်တော့ လတ်ဝဏ္ဏ၏
ပြတင်းတစ်ပေါက်စာ ကောင်းကင်ပြင်လေးက ကြည်စင်ပြာလွင်နေ
ခဲ့ပြီ။

ညနေကျတော့ ပန်းလှေနှင့်အတူ ကမ်းခြေကို ထွက်လာခဲ့
သည်။ နေမင်း၏ကားကိုလည်း မယူလာခဲ့တော့။ ပန်းလှေနှင့်အတူ
စက်တီးကိုယ်စီနှင့်ကာ ခိုင်အနည်းငယ်သာဝေးသော ကမ်းခြေဆီ
အတူ ခရီးဆန်ခဲ့ကြ၏။

ကနုတ်ပန်းများနှင့် သစ်ထွင်းလှေကလေးက ကမ်းခြေ
သဲပြင်ထဲတွင် ငြိမ်သက်စွာ လှဲလျောင်းနေသည်။ လှေပေါ်မှာ
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသူက ပန်းလှေ။ သဲပြင်ပေါ်
ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေသူက လတ်ဝဏ္ဏ။

ရသမြားအနုပညာ

တဒတ် တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ လှိုင်းရိုက်သံ မှန်မှန် ကိုသာ စည်းချက်ပမာ ကြားနေရ၏။ သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ပြေးလွှားနေသော ဝင်ကစွပ်ကောင်လေးများကို ငေးကြည့်ရင်း၊ လတ်ဝဏ္ဏက စကားစသည်။

“...နားလော့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြရတော့မယ်”

ပန်းလှေက အံ့သြဟန်မပြ။ ညော်ဝတ်စကားကိုသာ ဆိုသည်။

“အလုပ်တွေ ပြီးကြပြီဗျာ။ အင်းလေး၊ ဒီတစ်ခါက အလုပ်နဲ့လာကြတာ အေးအေးဆေးဆေး မရှိဘူးပေါ့။ နောက်တစ်ခါကျ အေးအေးဆေးဆေး အနားလာယူကြပေါ့နော်”

ပန်းလှေ၏ စကားအရာ လိမ္မာပါးနပ်မှုကို လတ်ဝဏ္ဏ သဘောကျမိ၏။

“လာမှာပေါ့ ပန်းလှေ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က နောက်တစ်ခါလာရင် ပန်းလှေဆီလာတာမျိုး ဖြစ်ချင်တာ”

လတ်ဝဏ္ဏ စကားလုံးများက အစီအစဉ်တကျ မလှပေ။ ကမောက်ကမနိုင်လှသော်လည်း မတတ်နိုင်။ ဒီစကားစုကပင် သူ့အတွက် အဆင်ပြေဆုံး အကောင်းဆုံးဖြစ်နေသည်။

ပန်းလှေက ခပ်ဖွဖွပြီး၏။

“ဟောဒီ ကမ်းခြေမြို့ကလေးကရာ၊ ကမ်းခြေမြို့သူလေးကရာ ကြိုဆိုနေကြမှာပါ”

ဒီတစ်ခါ ပြီးရသူက လတ်ဝဏ္ဏ။

ရသမြားအနုပညာ

“ပန်းလှေ”

ပန်းလှေက လတ်ဝဏ္ဏဖက် အသာလှည့်ကြည့်၏။

“ကျွန်တော်ရေးထားတဲ့ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ရှိတယ်၊ ကဗျာလေးက ‘ကမ်းခြေမြို့သူ’ တဲ့၊ စောမောက ပန်းလှေပြောလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် အဲဒီကဗျာလေးကို ကျွန်တော်မပြန်ခင် ရေးပေးခဲ့ဦးမယ်၊ ပန်းလှေအတွက်ပေါ့”

ပန်းလှေ ဘာမှပြန်မပြော၊ တွေ့စကလိုပင် ပင်လယ်ပြင်ကို ငြိမ်သက်စွာ ငေးကြည့်နေသလိုကို တွေ့ရသည်။

“ပန်းလှေ”

ဝဏ္ဏခေါ်လိုက်မှ ဆတ်ခနဲ သဟင်သလို လှည့်ကြည့်၏။

“ကျွန်တော်...”

ဝဏ္ဏ စကားကို မဆက်နိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။ ပန်းလှေကတော့ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသည်။

“ကျွန်တော် ပန်းလှေကို လက်ထပ်ခွင့်ရချင်တယ်၊ ပန်းလှေကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်”

ပန်းလှေထံမှ ဘာသံမှ မကြားရ။ လှိုင်းသံတစ်ဝန်းဝန်းကသာ သူတို့နှစ်ယောက်ကြား တိတ်ဆိတ်မှုနှင့်အတူတွဲ၍ တည်ရှိနေ၏။

“ပန်းလှေ ကျွန်တော်ကို ဘယ်လိုသဘောထားလဲဆိုတာ ကျွန်တော်သိချင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မနက်ဖြန် ဒါမှမဟုတ် သန်ဘက်ခါဆို ပြန်ကြရပြီ၊ ရန်ကုန်မှာ လုပ်ရောဂိုတာလုပ်ပြီးရင်

ရသမြားအနုပညာ

ကျွန်တော် တစ်လအတွင်း ပြန်လာခဲ့မယ်၊ ပန်းလှေ စဉ်းစားထားပါနော်၊ ကျွန်တော် ပြန်လာတဲ့အချိန်မှာ ပန်းလှေထဲက အခြေတစ်ခုခု ကျွန်တော်ရချင်တယ်”

ဝဏ္ဏက အားတက်သရောပြောသလောက်၊ ပန်းလှေကတော့ ငြိမ်သက်မြဲ ငြိမ်သက်နေဆဲ။ လေထဲတွင် လွင့်မျောနေသော ဆံနွယ်နက်နက်များကို လက်ကိုင်ပုဝါတစ်ထည်နှင့် စုစည်းနေ၏။

“ပန်းလှေ”

“ဘာလဲ” ဟူသော အကြည့်နှင့်ကြည့်၏။ ပန်းလှေ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဒေါသရိပ်၊ စိတ်ဆိုးခြင်း အရိပ်အယောင်များ တွေ့မည်လားဟု ဖွေရှာကြည့်မိ၏။ သို့သော် မတွေ့ရ။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရင်း...

“ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့မယ်၊ အဲဒီအခါကျရင် ကျွန်တော် ကမ်းခြေမြို့သူလေးက ကျွန်တော်ကောင်းကင်မှာ အလင်းတွေ ထွန်းညှိပေးနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့”

“အလင်းတွေ...”

ဝဏ္ဏ၏ စကားအဆုံးတွင် ပန်းလှေက “အလင်းတွေ” ဟု လိုက်ကာရေရွတ်၏။ ဇနာန်မှ ပင်လယ်သို့ ငေးကာ စကားတစ်ခွန်းဆိုသည်။

“ပန်း ကြီးစားပါ့မယ် ကိုဝဏ္ဏ”

ကမ်းခြေမှအတူ ပြန်လာခဲ့ကြချိန်တွင် နေရောင်ခြည် အကြွင်းအကျန်များပင် ပင်လယ်ထဲ နစ်မြုပ်မျောပါသွားကြပြီ။ ကမ်းခြေမြို့ကလေးကတော့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာရှိနေ၏။

ဇနာန်တစ်နေ့တွင် ဝဏ္ဏတို့အုပ်စု ကမ်းခြေမြို့ကလေးမှ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ အလာတုန်းက ဆူညံနေခဲ့သော နေမင်း၏ ကားဖြူဖြူလေးသည် အနည်းငယ် ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်မှ ထွက်လာတတ်သော လတ်ဝဏ္ဏ၏ အသက်မပါသော ရယ်မောသံကလည်း ခြောက်ကပ်ကပ်နိုင်လှ၏။

နေမင်းတစ်ယောက်သာ ကားလည်းမောင်းရင်း အခြေအနေကိုလည်း ထိန်းရင်းနှင့် သဘောပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ သဘောလက်မှတ်က ခက်ခဲသောကြောင့် ရသောအခန်းတွင် မိန်းကလေးများကို စုနေစေပြီး သူတို့နှစ်ယောက်က ကားထဲမှ လိုက်လာကြရသည်။

မြစ်ရေပြင်တွင် ရေလှိုင်းများ ဖွာတက်လာအောင် ခုတ်မောင်းနေသော သဘောပေါ်၌ စီးနင်းလိုက်ပါရင်း တစ်ခုသော ပင်လယ်ကမ်းခြေမြို့ကလေးကို လတ်ဝဏ္ဏသတိရနေသည်။ တစ်ညအိပ် စီးရသော ခရီးစဉ်ကလေးသည် ရှည်ကြာလှသည်ဟု ထင်ရ၏။ အသွားနှင့်အပြန်သည် ပြောင်းလဲမှုများစွာကို ဖြစ်တည်စေခဲ့လေပြီ။

ခွဲခွာခြင်းနာရီရှည်ထဲမှာ
ရယ်မောပစ်လိုက်နိုင်ဖို့ စကားလုံးများ
အပြေးအလွှားရှာနေတယ်
ဘယ်လိုအင်အားတွေနဲ့များ
ခွဲခွာခဲ့ရပါ
ငါ့ညတွေရှည်လျားစွာ
ကဗျာမဆန်ကြတော့ဘူး...။

ပန်းလှေလမ်းခွဲ(၄)

(၉)

သိပ္ပံစားသောက်ဆိုင်လေး၏ အပြင်စားပွဲခိုင်းလေးတစ်ဝိုင်း
တွင် ဆရာကို တွေ့ရသည်။ ဆရာက အငြိမ်းစား ပါရဂူဘွဲ့ရ
ဆရာတစ်ဦးဖြစ်သည်။ လတ်ဝဏ္ဏ၏ဖခင်နှင့် သူငယ်ချင်းမို့
လတ်ဝဏ္ဏတို့ကို ကူညီနေသူ။ လတ်ဝဏ္ဏ၏ ဖခင်သည်လည်း
အငြိမ်းစားကထိက တစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့က လတ်ဝဏ္ဏနှင့် ဆွေ ဆရာထံ သွားကြ၏။
အကျိုးအကြောင်းပြောရုံသက်သက် ဝင်သွားကြခြင်းဖြစ်သည်
အတွက် ဘာမှ ပါမသွား။ ဒီနေ့ လာပြန်မည်ဆိုတော့ ဆရာက
သိပ္ပံကင်တင်းသို့ ချိန်းသည်။

“ဆရာရောက်တာ ကြာပြီလား”

ရသမြားအနုပညာ

ဆရာက မော့ကြည့်ကာ “အေး...ကြာပြီ” ဟု ပြော၏။
လတ်ဝတ္ထုတို့ ဝင်ထိုင်ပြီးခဏကြာမှ ဆရာက စကားပြန်စ၏။

“ဆရာလဲ ကျောင်းထဲမရောက်တာ ကြာပြီလေ၊ တခြား
မိတ်ဆွေတွေနဲ့လည်း တွေ့ချင်လို့ ဆရာ မနက်စောစောကတည်းက
ကျောင်းထဲရောက်နေတာ၊ ကဲ... ပြကြပါဦး”

ဆရာစကားအဆုံးမှာ ဆွေနှင့် လတ်ဝတ္ထု သူတို့လုပ်ခဲ့
သော ကျမ်းအတွက် လိုအပ်ချက်များကို ပြလိုက်ကြသည်။
ဓာတ်ပုံများ၊ ခဲပုံများနှင့် စာကြမ်းတချို့။

“ဆရာ...ဆေးစိမ်းယူလာတဲ့ အကောင်တွေရှိတယ် ဆရာ
ကျွန်တော် ကားပေါ်မှာ သွားယူလိုက်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်ထားသော အနောက်
ဖွင့် ကားနီနီလေးဆီသို့ လှမ်းသွားသည်။ ဒီနေ့ နေမင်းမပါ၍
လတ်ဝတ္ထု ကားယူလာခဲ့ရသည်။ ပစ္စည်းတင်ရမှာမို့ အဆင်တော့
ပြေသွားသည်။

ဆရာက လတ်ဝတ္ထုတို့ ပြသမျှကို သေချာကြည့်ရှု၏။
ပြီး တစ်ချက်ပြီးလေသည်။

“ကောင်းတယ်...ဝတ္ထု၊ ဒါပေမယ့် Starfish က အမျိုး
အစား နည်းနေသေးတယ်၊ ရရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ မရလည်း
ဒီလောက်နဲ့ဖြစ်အောင် လုပ်ရမှာပဲ၊ ဒီတော့ မင်းတို့ စာကြမ်း၊
စ၊ ရေးကြတော့၊ အကြမ်းပြီးရင်တော့ ဆရာဆီ လာပြကြပေါ့၊
မင်းတို့ စုပါခိုက်စာနဲ့ရော တွေ့ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ပြီးပြီဆရာ”

“အေး... မဟုတ်ရင် အပြင်မှာ ပိုက်ဆံပေးလုပ်တယ်
ထင်နေဦးမယ်၊ ခုခေတ်က ဒါမျိုးတွေ ရှိနေတတ်တာကိုး၊
ဆရာတို့ကတော့ အားမပေးဘူး၊ အထင်လည်းမခံချင်ဘူး၊
”

အငြိမ်းစားပါရဂူကြီးသည် သူပြောချင်သည်များကို ရှည်
လျားစွာ ပြောပြ ရှင်းပြနေခဲ့သည်။ သူတို့ ပြန်ရန်ပြင်တော့
စစ်ကိုင်းလမ်းပေါ်မှာ ကျနေကစင်ရောက်လာနေပြီ။ ဆရာကို
ပြန်ဖို့ပြီး သူနှင့် ဆွေ အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ခဏနား “တိမ်ပြာပိပ်” ကို သွားထိုင်
ပေးနှင့် ညညဆိုလျှင် ဆယ်တစ်နာရီကျော်မှ အိမ်ပြန်ရောက်တတ်
သည်။ ဒါလည်း တစ်မျိုးတော့ ကောင်းနေပြန်၏။ အားလပ်ချိန်
သိပ်မရှိခြင်းသည် ဒီအချိန်မှာ ဝတ္ထုအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်
နေသည်။

ညဘက်ဆို အိပ်ရာဝင်ချိန်က အမြဲတမ်း နှစ်နာရီနောက်
ပိုင်းဖြစ်တတ်၏။ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် အခွေကြည့်ရသေးသည်။
ဆိုင်အတွက်က ကိုယ်တိုင်ကြည့်၊ ကိုယ်တိုင်သိထားမှ ရမည်မို့
ကြည့်ဖြစ်နေ၏။ ဝါသနာလည်းမဲ့သည်မို့ တော်သေးသည်။

မနက်ဆိုလျှင်တော့ အိပ်ရာမှ ကိုးနာရီလောက်မှ ထတတ်
သည်။ ဒါတောင် တစ်မနက်ခင်းလုံး နေ့လယ်ထိ ဘာမှလုပ်စရာ
မရှိတတ်။ ခုတော့ အဆင်သင့်သည်။

ကမ်းခြေမှာကတည်းက မှတ်စုထုတ်လာသော စာရွက် စာတမ်းများကို ပြန်ဖတ်ပြန်ကြည့်ကာ စာကြမ်းရေးဖို့ လုပ်ရ တော့သည်။

အရာရာတိုင်းသည် ပန်းလှေနှင့် ဖတ်သက်ခဲ့သော နေရာမှ ဖြစ်နေ၍ အမှတ်ရစရာ၊ သတိရစရာများချည်း ဖြစ်နေတတ်တာက တော့ ခက်သည်။ ခါတိုင်းဆို သူငယ်ချင်းတွေ တရုန်းရုန်း။ ဒါမှ မဟုတ်လျှင်လည်း အခွေဆိုင်မှ သူခေါ်ထားသော ကောင်လေးနှင့် အပေါင်းပါတစ်စုနှင့် တရုန်းရုန်းရှုပ်ထွေးနေတတ်သော လတ်ဝတ္ထု၊ ခုတော့ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေသည်ကို သတိထားမိသူတော့ ရှိနိုင်သည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်။ ကိုယ်က တစ်ယောက်တည်း သီးသန့်နေချင်မိသည်ကို။

ဝိတာတစ်လက်ကို ခပ်ဖွဖွတီးခတ်ရင်း ကိုနေဝင်း၏ “ဝေးကွာခြင်းက တိုအတွင်းထဲမှာ” ဆိုသော သီချင်းများကို ဆိုနေ မိတတ်သည်။ ပြန်ရောက်ကတည်းက ဆွေနှင့် ကျောင်း ဗဟုတူသွားသည်ကလွဲ၍ ဘယ်သူနှင့်မှ မတွေ့သေး။ သူငယ်ချင်း တွေကို သတိရမိလျှင် သက်ငြိမ်ကို စဉ်းစားမရဖြစ်တတ်သည်။ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မေမေက သက်ငြိမ်ကို ဒီလိုပဲ ပြောပြခဲ့ဘူးလားဟု အတွေးကြွယ်ရတတ်၏။

မိဘမျိုးရိုးမသိရတဲ့ ကောင်မလေး။ လှေကလေးတစ်စင်း နှင့် သူတစ်ပါးငြိမ်းသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့သော ကောင်မလေး။ သူ ဘယ်ကလဲ။ သူ့မိဘ ဘယ်သူလည်းဆိုတာ သူ အသိချင်ဆုံး

ရသမြားအနုပညာ

ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကနုတ်ပန်းများနှင့် ထိပ်တွင် လက်ဝါးကပ်တိုင် တစ်ခုသာပါသော လှေကလေးတစ်ခုသာ သူ့အတွက် ထားရစ်ခဲ့ သော သူ့မိဘများ ဘယ်ဆီမှာလဲ။ သူ့ဘဝလေးသည် သူ့စိမ်းတွေ အလယ်မှာ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။

ဝတ္ထုရင်ထဲမှာတော့ ပန်းလှေကို သူ့ဘဝထဲ ဆွဲသွင်းကာ ပန်းလှေ၏ အတိတ်အားလုံးကို မေ့လျော့ထားစေချင်လှပြီ။ ပန်းလှေ ကရော သူ့ဘဝထဲဝင်ကာ အရာအားလုံးကို မေ့လျော့ချင်စိတ် ရှိပါ့မလား။

“ကမ်းခြေမြို့သူ” ဆိုသော ကဗျာလေးကို သတိရမိ သည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက် ပန်းလှေကို ကဗျာလေးသွားဖို့တော့ ပန်းလှေက သူတို့အုပ်စုအတွက် လက်ဆောင်ဟုဆိုကာ ငါးခြောက် များထည့်ပေး၏။ လတ်ဝတ္ထုကိုတော့ သီးသန့်အနေနှင့် လက်ဆောင် တစ်ခု ပေးသည်။ ဆင်စွယ်ပုတီးစေ့လေးများနှင့် လက်ဝါးကပ်တိုင် ပါသော ဆွဲကြိုးလေးတစ်ခု။

ခု ဝတ္ထုလည်တိုင်တွင် ရှိနေသည်။ လက်ဝါးကပ်တိုင်လေး က နှလုံးသားနှင့် အနီးဆုံးနေရာမှာ။ ပန်းလှေကရော...။

နှင်းဆီပွင့်ဖြူဖြူတွေ

တလက်လက်၊ လင်းလက်နိုးထ

ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံး သင်းယုံသွားစေသလို...

အမှောင်ကို

စစ်တုရင်ကွက်ရွှေ့သလိုကစားတဲ့

ခရီးသွားကြယ်တစ်ပွင့်ရဲ့ လင်းလက်မှုလို...

ကမ်းခြေဖြူသူရေ...

ငါ့ကောင်းကင်ကို ထွန်းညှိလှည့်ပါတော့

ငါ့ကမ္ဘာမြေ

ကယ်တင်ခြင်းလိုနေပြီ...

(ကမ်းခြေဖြူသူ)

(၁၀)

“တိမ်ပြာရိပ်” သို့ လှမ်းဝင်လိုက်တော့ အကူကောင်လေး
နှင့် အတူ ရွှေ့ကိုတွေ့ရ၏။ ဆွေက လတ်ဝတ္ထုကို လှမ်းနှုတ်ဆက်
ရင်း အဓွမ္မာရင်း ဆက်မှတ်ပေးနေသည်။

“ရောက်တာကြာပြီလား”

“အေး... နာရီဝတ်လောက်ရှိပြီ နင်က ဒီနေ့ ဆိုင်လာတာ
စောသားပဲ”

ဟုတ်တော့ဟုတ်သည်။ ဒီနေ့ လတ်ဝတ္ထု ဆိုင်ကို စော
စောရောက်၏။ ယခုမှ လေးနာရီခွဲပဲရှိသေးသည်။ ဆွေက
စာရင်း စာအုပ်ကို အကူကောင်လေးဘက် ပြန်ထိုးပေးလိုက်ပြီး
လတ်ဝတ္ထုဆီ ထလာသည်။

“ဝတ္ထု နင် စာကြမ်းရေးတာ အတော်ပြီးပြီလား”

ရသမြားအနုပညာ

“အင်း... ဘာလို့လဲ”

“ဘာရမှာလဲ၊ ငါ့မှာ အခက်အခဲ အနည်းငယ်တွေ့နေလို့ စာသံပေသံလိုလိုနဲ့ ဆွေ ပြော၏။ လတ်ဝတ္ထုအ
“နောက်တာလား” ဟု မော့ကြည့်တော့ ဆွေ့မျက်နှာက ပုံမှန်ပင်

“ဘာလဲဟ၊ ဘာအခက်အခဲအနည်းငယ်လဲ”

“အင်္ဂလိပ်လေဟာ၊ ငါရေးထားပြီးသလောက် ချက်အစီ
လိုက်မေးထားစမ်းပါ။ ငါယူလာတယ် ရော့”

ပြောပြောဆိုဆို ဖိုင်တွဲကို ထိုးပေး၏။

“ပျင်းလိုက်တာမိဆွေရော၊ ထားစမ်းပါ။ ငါ ညမှမေး
မယ်”

“အေးပါ။ ငါ ထားခဲ့မှာပါ”

ဆွေ့စကားအဆုံးမှာ ဆိုင်ထဲသို့ နေမင်းနှင့် ယု ဝင်လာ
သည်။

“ကားသံမကြားပါလား”

“ဘာလဲ၊ မင်းတို့က ချိန်းထားကြတာလား”

ဆွေ့နှင့် လတ်ဝတ္ထု၏ တင်ပြိုင်တည်းမေးလိုက်သံ ထွက်
လာတော့ ယုနှင့် နေမင်းက ရယ်၏။

“ကားမပါဘူးဟ၊ လွမ်းလျှောက်လာတာ၊ ညမှပြန်မယ်
ဝတ္ထု ညစာကျွေးနော်”

ယုက ခပ်တည်တည်ပြော၏။

“ငါမေးနေတာ ဖြစ်စမ်းပါ”

ရသမြားအနုပညာ

ဝတ္ထုလည်း သူ့အဖြေမရမချင်း မေး၏။

“မချိန်းထားပါဘူးဟာ၊ ဒီလူနဲ့ ဒီလူ ချိန်းထားမှ ဆုံရ
မှာလားဟ”

ယုက စိတ်တိုသလို အော်လိုက်တော့ ဝတ္ထု ငြိမ်သွားသည်။
ခဏနေကျမှ...

“ချိန်းထားလားလို့ မေးရတဲ့ကိစ္စက ဟို မငြိမ်မသက်
ပါလာမလားလို့မေးတာ” ဟု ဆို၏။

“ဘာလဲ ခွေ့ချင်လို့လား”

“လာတော့ရော ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နေမင်းနှင့် ယုဖြစ်သည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်း မေးမိ၍
သူတို့ဘာသာသူတို့ ရယ်နေကြသည်။ တကယ်တမ်း မရယ်နိုင်သူ
က လတ်ဝတ္ထု။ ရယ်သံအားလုံး ရပ်သွားသောအခါမှ လတ်ဝတ္ထု
စူပုပ်ပုပ်မျက်နှာနှင့် ပြော၏။

“မတွေ့ချင်လို့ ပြောတာဟေ့၊ အလကားနေ ငါ့ကို စိတ်
မချမ်းသာအောင် သာသနာလိုက်ဖျက်နေလို့ ကြည့်မရချင် တော့
ဘူး”

နေမင်းက ရယ်၏။ ပြီးမှ အတည်စကားကိုဆိုသည်။

“ဒေါသထွက်တာလား၊ မင်းကလဲကွာ ငြိမ်က မင်းအတွက်
စဉ်းစားပြီးပြောတာနေမှာပေါ့”

“ဟုတ်သားပဲ”

ဆွေ့က တောက်ခံ၏။

ရသမြားအနုပညာ

“နေပါဦးဟဲ့၊ မေမေကဘယ်လို၊ မေမေက ဘယ်လိုဆိုတာ
ငါ အသိဆုံးပါ။ မေမေက သူ့ကို ပညာမတတ်၊ မျိုးရိုးမသိတဲ့
သူကို ချွေးမ မတော်နိုင်ဘူးလို့များ ပြောဖူးလို့လား။”

“ဒါလဲ ဟုတ်သားပဲ”

စကားတိုင်းကို ထောက်ခံနေသော ဆွေကို ဝိုင်းရယ်
ကြ၏။ ဒီအုပ်စုကတော့ ဒီလိုပါပဲ။ ကြိမ်ရယ်ဖို့ စိတ်ကူးနေကြ
တာ လတ်ဝဏ္ဏလည်း အရင်က ဒီလိုပါပဲ။ ခုမှသာ...

“ဝဏ္ဏ”

ယု ခေါ်သံကြောင့် ဝဏ္ဏက “ဘာလဲ” ဟူသော အကြည့်
နှင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ယုက မျက်မှောင်လေးကြွက်ကာ တွေးတွေး
ဆင်ခြင်နေပြီး ဆို၏။

“ငါ တစ်ခုတွေးမိတာ ဟုတ်ချင်မှလဲ ဟုတ်မှာပါ”

စကားပလ္လင်ခံနေသေး၍ ဆွေက “ဘာလဲ” ဟု ဝင်မေး၏။

“ဪ... ငြိမ်ရင်ထဲမှာ ဝဏ္ဏနဲ့ဆက်သက်ပြီး တစ်ခုခုများ
ရှိနေမလားလို့”

အကောင်းဆုံးစကားကို ရွေးပြောလိုက်ရသော်လည်း ယု
စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးတမည် ခံစားနေရသေးသည်။ ငြိမ်အတွက်
ခံစားမှုပုံဖြစ်လိမ့်မည်။

ယု စကားကြောင့် စကားဝိုင်းလေးက အတွေးစတင်
ပေးလိုက်သလို ဝဏ္ဏငြိမ်သက်သွား၏။ ခဏနေတော့ နေမင်းက
စကားစသည်။

ရသမြားအနုပညာ

“ယုပြောတာ ဖြစ်နိုင်သလို ငြိမ်ဘက်က လူကြီးဆန်ဆန်
တွေးပြီး ဝဏ္ဏအတွက် ကြုံတွေးဆပေးတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ငါတော့ နားမလည်တော့ပါဘူးဟာ”

ဆွေက ခေါင်းလေးခါကာ ဆို၏။

ကာယကံရှင် ဝဏ္ဏလည်း ခေါင်းခါသည်။

“သူ့ရင်ထဲ ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခု မရှိနိုင်ဘူးထင်တာ
ပဲ။ သံသယဝင်စရာဆိုလို့ ဘာမှမှ မရှိတာ၊ ခုကိစ္စမှာလည်း ငါ
မကျေနပ်တာက လူငယ်ချင်းချင်း နားလည်မှု မထားလို့ပါ။
အမှန်ဆို ငါက ပန်းလှေကို တကယ်ချစ်တယ်၊ တကယ်လက်တွဲ
မှာပဲ။ ပြီးတော့ ပညာမတတ်ဘူးဆိုပေမယ့် သိမ်မွေ့ ကယ်၊
ဣန္ဒြေရှိတယ်၊ လိမ္မော်ပါးနပ်တယ်၊ ထက်ထက်ပြက်ပြက် ချို...
ငါ့ကား 1st လုပ်သွားရင် ရနိုင်တယ်လေ၊ ဒီနေရာမှာ လူငယ်
တွေနဲ့ လူကြီးတွေ အမြင်မတူလို့ မျိုးရိုးမီ ကြည့်တတ်တယ်
ထားဦး။ ငါ့မိဘတွေကို ကူပြောလို့ရတာ သူပဲရှိတယ်လေ၊ ခု
သူကစပြီး ကန့်ကွက်သလို ပြောနေတာကတော့ ငါ နားမလည်လို့
မရဘူး”

စကားစု အရှည်ကြီးကို အသက်မရှူတမ်း ပြောချသွားပြီး
ဝဏ္ဏ စိတ်ငြိမ်မရသလို ထိုင်ရာမှ ထ၏။ ဆိုင်အတွင်းခန်းကျဉ်း
ကျဉ်းလေးထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေသည်။

“ကဲ...ကဲ ထားတော့ သက်ငြိမ်ကထားတော့ မင်းကရော
ဘာတွေဆက်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးရှိသလဲ”

ရသမြားအနုပညာ

နေမင်းက ပေး၏။

“ငါ ပန်းလှေကို ဖွင့်ပြောခဲ့တယ်။ စဉ်းစားထားဖို့ပြောပြီး တစ်လပြည့်ရင် ပြန်လာမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ နောက်တစ်ပတ်ဆို ငါ ကမ်းခြေကို ပြန်သွားရတော့မယ်”

ရိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသူလို ဝဏ္ဏအသံက တက်ကြွပြတ်သားနေသည်။ မျက်နှာကလည်း အပြုံးတို့ဖြင့် ကြည်လင်လာ၏။

နောက်တစ်ပတ်...

အချိန်တွေကို ဆွဲရွှေပစ်ချင်နေမိသည်။

ရသမြားအနုပညာ

.....

အပြီးသတ်ဆေးခြယ်လိုက်ကြပါကွဲ့

မကြာခင် အခမ်းအနားပြီးဆုံးတော့မှာလေ

သူရဲကောင်းတို့ရေ

ကျွပ်တို့တွေရဲ့ နှလုံးသားများ

ဘာတွေနဲ့များ ထုဆစ် ပုံသွင်းထားခဲ့ကြမလဲ။

(ကျောင်းဆင်းချိန်)

(၁၁)

မြစ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေက လတ်ဝဏ္ဏ၏ မျက်နှာကို ရှိန်းမြဲအေးသင်းသွားစေသည်။ သဘော လက်ရန်းပေါ် လက်ထောက်ကာ အမှောင်ထဲမှ ကမ်းပါးရိပ်ရိပ် တို့ကို ဝေးကြည့်နေမိ၏။ ဘေးတွင် မက်လက်ကုလားထိုင်ဖြင့် ယိုင်နေသော နေမင်းကတော့ walkman တစ်လုံးနှင့် ငြိမ့်နေ သည်။

နေမင်းက သူငယ်ချင်းတွေအပေါ် အတော်သံယောဇဉ် ကြီးသူဖြစ်သည်။ ခုလည်း သူထွက်လာခါနီးမှ 'ငါလည်းလိုက်ချင် တယ်' ဟုဆိုကာ လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကမ်းခြေမှာက ဘာတွေရရှိခဲ့ မည်ဆိုတာ မစဉ်းစားနိုင်သေး၍ လတ်ဝဏ္ဏကို စိတ်မချကာ လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။ သို့သော် ထိုသို့ တစ်ခွန်းမပြော။ သူ့

ရသမြားအနုပညာ

သဘောနှင့်သူ အပျော်ခရီးထွက်လာသည်နယ် နေမင်းက ပြုမူ နေထိုင်၏။

ဒီသူငယ်ချင်းတွေကိုတော့ ဝဏ္ဏာနှစ်ခင်ပါသည်။ သံယောဇဉ် လည်း ရှိသည်။ ဆွေက အေးဆေးတည်ငြိမ်ကာ သူငယ်ချင်းအား လုံးကို စိတ်မညစ်စေလိုသော လိုက်လျောဆက်ဆံတတ်သည့် စိတ်ထားဖြူသူလေးဖြစ်၏။ ယခု ကတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့် စိတ်ထဲရှိသလို ပြောတတ်ဆိုတတ်သည်။ နေမင်းကိုချစ်သလို ဝဏ္ဏတို့ကိုလည်း မောင်နှမအရင်းအချာပမာ အားကိုး၏။ ယုဒြား သည်က သက်ငြိမ်၊ ယုလိုပင် ပွင့်လင်းသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ သူ့စိတ်က နားလည်ရခက်လှသည်။ ခုတစ်ကြိမ် နားလည်ရခက် သည်ကတော့ အဆိုးဆုံးပေါ့။ ငယ်ငယ်ကတည်းက အပြိုင်အဆိုင် ကြိုးစားလိုစိတ် ရှိတတ်သည်။ စဉ်ပြင် မနာလိုစိတ်ကလည်း ရှိသေး၏။ သို့သော် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီးတော့ မဟုတ်ချေ။ ထိုစိတ် ကြောင့်ပင် သူမက အားလုံးထဲတွင် အောင်မြင်မှု အရဆုံးတော့ မြစ်ခဲသည်မဟုတ်လား။

ပန်းလှေ။

'ပန်းလှေရယ် လွမ်းတယ်' ရင်ထဲမှ ခပ်မွ့မွ့ ညည်းမိ၏။ ပန်းလှေက သူ့ကို တယ်လိုအဆုံးအဖြတ် ပေးမှာတဲ့လဲ။ ရင်ခုန်သံ တွေ မြန်လာရတော့သည်။

သက်ပြင်းဒီးတစ်ချက်ကို မသိသောချစ်ရင်း ကောင်းကင် ကို မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ လမိုက်ညမို့ လမသားသေးလည်း

ရသမြားအနုပညာ

ကြယ်တွေက စုံလင်မိတ်လက်နေ၏။ လတ်ဝတ္ထုရဲ့ ကောင်းကင်
မှာလည်း ကျန်တာတွေမရှိရင်နေပါစေ။ 'ပန်းလှေ'ဆိုတဲ့ ခရီးသွား
ကြယ်လေးတစ်ပွင့်ပဲ လင်းလက်နေပါ။ လုံလောက်ပါတယ်။

အတွေးများဖြင့် နှစ်မျောနေသဖြင့် နေမင်းအသံကြားမှ
သတိဝင်လာရသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ တော်ပြီ၊ အခန်းထဲဝင်ကြရအောင်၊ အိပ်
တော့မယ်လေ၊ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ”

walkman ကို ဖြတ်သိမ်းရင်း လတ်ဝတ္ထုကို အထဲဝင်ရန်
ခေါ်၏။ နေမင်း၏စကားကို မငြင်းဆန်လို့၊ ထို့ကြောင့် အခန်းထဲ
လိုက်ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ အပြင်မှာတော့ ကြယ်ကလေးတွေ ခရီးဆက်
နေကြလိမ့်မည်။ သူ့ကြယ်ကလေးရော...

ကမ်းခြေမြို့ထဲဝင်တော့ ဘန်ဂလိုစောင့် ဦးလေးကြီးဆီပဲ
အရင်သွားရသည်။ ယခင်နေခဲ့သော အိမ်ကို ပြန်သွားလို့မှ မရ
တော့တာ။ ဘန်ဂလိုမှာ ပစ္စည်းတချို့ချကာ ခဏနား၏။

“မောင်ဝတ္ထု အလည်လာတာလင်း၊ ငါးလာရှာတာလား”

ဦးလေးကြီးက မေး၏။ နေမင်းက ဦးလေးကြီးမကြား
အောင် ဝတ္ထုနားလေးသံနှင့် ကပ်ပြောသည်။

“ငါးလာမိမိတာလို့ပြော”

ဝတ္ထု ရယ်ချင်သွားသည်။ ခပ်ဖြူဖြူမျက်နှာဖြင့်ပင်...

“အလည်ဆိုပါတော့ ဦးလေးရား၊ ကြယ်ငါး နှစ်မျိုး
လောက်လဲ ရရင်လိုချင်တယ်”

ဦးလေးကြီးက “စိတ်ချ”ဟုဆိုကာ လောကဝတ် စကားများ
ပြောပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

ညနေကျတော့ ဝတ္ထု ကမ်းခြေမှ လှေကလေးဆီသို့
လျှောက်သွား၏။ လှေကလေးကတော့ ဒီအတိုင်းပင်။ သံမြေထဲ
တွင် တစ်ဝက်ခန့် နှစ်ဝင်နေကာ သွေ့ခြောက် အက်ကွဲစပြနေ
သော ကနုတ်ပန်းများနှင့် လှပဟောင်းအိုနေသည်။ လှေကလေးရဲ့
အရှင်သခင်ကရော၊ သူ့ရောက်နေတာပင် သိဦးမည်မဟုတ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ညက တညနေခင်းကို “ပန်းလှေ”ရောက်လာလျှင်
ကောင်းမည်ဟု တွေးနေမိသည်။

မင်္ဂလာပြင်ကတော့ ရေကျချိန်မှို ကမ်းနှင့် အတော်
ဝေးဝေး ရောက်နေသည်။ လှိုင်းရိုက်သံစည်းချက်ကိုလည်း မှန်မှန်
ကြားနေရ၏။ နေလုံးကတော့ မင်္ဂလာရေမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင်
မေးတင်နေပြီ။ မကြာခင် အမှောင်ရောက်လာတော့မည်။

“ကိုဝတ္ထုဆိုတာ ခင်ဗျားကိုး”

အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်မိတော့ လတ်ဝတ္ထုတို့ကို ငါးရှာ
ပေးခဲ့သော တံငါလူငယ်၊ ဝတ္ထုက တအံ့တဩ ငေးကြောင်နေမိ
တော့ သူက သေချာအောင်ထပ်မေး၏။

“ကိုလတ်ဝတ္ထုဆိုတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပါ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို
မမှတ်မိဘူးလား”

“ဟာ...မှတ်မိတာပေါ့၊ လူ့ကို မှတ်မိတာလေ၊ ခင်ဗျား နာမည်မှ ကျွန်တော်မသိတာ”

ဟုတ်သားပဲ၊ လတ်ဝဏ္ဏကိုယ်တိုင်လည်း သူ့နာမည်ကို မသိ။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်နာမည်ကို ခု ဘယ်လို လုပ်သိ”

“ဪ... ပန်းလှေပြောပြလို့လေ၊ ပန်းလှေက ခင်ဗျား ဒီကိုလာလိမ့်မယ်၊ လာရင် ဒီစာအုပ်လေး ပေးပေးပါဆိုလို့”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့ခါးကြားထဲတွင် ထိုးထားသော သားရေ နှင့် စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်ကို ထုတ်ပေး၏။ ပလတ်စတစ်အိတ် ပါးလေးနှင့် ထည့်ကာ ဘိတ်နှင့်အသေအချာ ကပ်ထားလေသည်။

“ပန်းလှေက...”

ဝဏ္ဏက လှမ်းယူကာ ရေရှုတ်မိ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ သူ မသွားခင် ပေးသွင်းတာပဲ”

တံငါ လူငယ်စကားကြောင့် လက်ဝဏ္ဏ ကအံ့တသြဖြစ် သွားရသည်။

“သူ မသွားခင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူက အခု ဘယ်သွားလို့လဲ”

“ကျွန်တော်လဲ မသိဘူး ကိုဝဏ္ဏ၊ သူ့မွေးစားအမေ နှစ်ယောက်မှ သိလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ကဲ... ကိုဝဏ္ဏ၊ ကျွန်တော်

သွားဦးမယ်၊ စောစောကမှ ပြန်ရောက်တာ၊ ခင်ဗျားကို လှမ်းတွေ့လို့ ကျွန်တော် ငါးမခွဲရသေးဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို လှည့်ထွက်သွားသော တံငါလူငယ်၏ အင်္ကျီမပါသော ကျောပြင်ကိုကြည့်ကာ ဝဏ္ဏ ခံစားမှုမျိုးစုံနှင့် ကျန်ခဲ့တော့၏။

လက်ဝါးသာသာလောက်ရှိသော စာအုပ်ကလေးကို ရှိဝေခွာ ကြည့်မိသည်။ နီထဲမှာတော့ တစ်စုံတရာသော အဖြေ ရှိကောင်းရှိလိမ့်မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရင်ဆိုင်ရမှာတော့ သေချာ သည်။

ပလတ်စတစ်အိတ်လေးကို ပြည်ကာ စာအုပ်လေးကို ဖွင့်လိုက်၏။ ဒုတိယပြောက်စာရွက်တွင် ရက်စွဲတစ်ခုကို ရေးထိုးထား သည်။ စာရေးသောနေ့စွဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ယခုနှင့် နှစ်ပတ်ကျော်ခန့် ကွာသည်။

တတိယစာမျက်နှာမှာတော့ သေသပ်လှပမှု မရှိသော်လည်း ထူးခြားမှုရှိသည့် လက်ရေးလေးမျှားကို တွေ့ရသည်။ ဝဏ္ဏ သက်ပြင်းကို အသာချမိ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အမှောင်ထုက ဝင်ရောက်လာပြီ။ သူ ဘန်ဂလိုလေးဆီ ပြန်ခဲ့လိုက်၏။

စာအုပ်တစ်အုပ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာဖတ်နေသော နေမင်းကို ဧည့်ခန်းတွင်တွေ့ရသည်။ ဗီဒီယိုကြောင့် လတ်ဝဏ္ဏ ဘန်ဂလိုလှေကား ထစ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ အတွင်းမှ ပြာကျလာသော မီးရောင်နှင့် လက်ရေးမလှပပလေးများကို ဒုတိယအကြိမ်ကြည့်မိသည်။

ကိုဝဏ္ဏ

“ပန်းလှ”ဆိုတာ ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်ကိုညွှားရ မှန်းမသိ၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း ဘယ်သူမှန်းမသိတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ဒါပေမယ့် ပန်း အားငယ်စိတ် သိမ်ငယ် စိတ်တွေ ပရှိခဲ့ဘူး။ တစ်စုံတစ်ရာက ပန်းကို အင်အားတွေ ပေးနေတယ်လို့ ခံစားရတယ်။ အဲဒီ တစ်စုံတစ်ရာဟာ ဘာလဲလို့ ပန်း ရှာဖွေခဲ့တယ်။

ပန်း ကိုဝဏ္ဏကို ထူးခြားလေးနက်စွာ ခင်ခဲ့ပါတယ်။ ပန်းဘဝမှာ ‘ကိုဝဏ္ဏ’ဟာ အမှတ်တရ ရှိနေစေမယ့် လူ တစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုဝဏ္ဏ တောင်းဆိုသလို ကိုဝဏ္ဏရဲ့ ကောင်းကင်လေးကို အလင်းတွေ ထွန်းညှိ မပေးနိုင်တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ ပန်း ထွန်းညှိပေးနိုင် မယ့် ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုကို ပန်း တွေ့ရှိခဲ့ပြီ ဆိုရင်တော့ ကိုဝဏ္ဏ နားလည်ပေးနိုင်မှာပါ။

ကိုဝဏ္ဏဘဝ ငြိမ်သက်ဝမ်းမြောက် ပျော်ရွှင်ပါ

၀၀။

ပန်းလှ

စာက ဆုံးသွားသည်။ နောက်ပိုင်း စာရွက်လွှတ်များသာ ကျန်တော့၏။ နောက်ဆုံး စာမျက်နှာတွင်တော့ ‘ကမ်းခြေမြို့သူ’ ဆိုသော ကဗျာလေးကို ရေးထားလေသည်။

ရသမြားအနုပညာ

ဝဏ္ဏ ဘာကိုနားလည်ရမလဲ မသိတော့။ သူ့ရှာဖွေနေတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာဆိုတာ ဘာလဲ။ သူ့ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက အားပေး နေခဲ့တဲ့သူ ဟောဒီ ကမ်း ခြေမြို့ကလေးမှာ ရှိသလား။ ဝဏ္ဏလည်း မကြားမိသလို ဦးလေးကြီးလည်း မပြောပြဘူး။ သူ ထွန်းညှိ လိုတဲ့ ဆိပ်ကမ်းဆိုတာကရော...။ ဝဏ္ဏမဟုတ်တဲ့ အခြားလူ တစ်ယောက်များလား။ ဒါဆို ဝဏ္ဏဟာ သူ့ဘဝမှာ အမှတ်ရစရာ လူမှ မဟုတ်တော့တာ။

ဘာမှ နားမလည်နိုင်တာကတော့ သေချာသည်။ ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်စိတ်ဆိုနေသလို ခံစားနေရတာကလည်း သေချာသည်။ ပင်လယ်ပြင်မှာ အချိန်အခါမဟုတ် မိုးသည်းသည်းမည်းမည်း ရွာချလာတာကလည်း သေချာသည်။

ဝဏ္ဏ တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေစက်တွေနှင့် ဓွတ်စိုလို့။

ရသမြားအနုပညာ

နောက်ပြန်လှည့်တွက်ခဲ့ရတော့မှာလား

ချစ်သူရေ

ခွဲခွဲခြားခြား ပိုးရေစက်တွေ

ငါ့ မအေးမြစေတော့ဘူး။

(ခွဲခွဲခြားခြားမိုး)

(၁၂)

နောက်ဆုံးကျတော့လည်း နောက်ဆုတ်လှည့်ပြန်ခဲ့ရ
သည်။ ချစ်သော လခြမ်းလှေကလေးက မည်သည့်ကောင်းကင်ပြင်
တွင် ဝင်ရောက်ခဲ့နားနော်လို့မမှ မသိနိုင်တာ။ လိုသော်လည်း
သေချာတာတစ်ခုတော့ လတ်ဝဏ္ဏထံတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူ
အဝ၊ သူ့ကောင်းကင်ထဲမှာတော့ လခြမ်းလှေကလေး အမြဲ
တန်းလင်း နေလိမ့်မည်ဆိုတာ... ဘယ်အရာကမှလည်း အားမယ
ရောက်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

အဆုံးစွန်သော ခံစားမှုတွေအထိ ခံစားခဲ့ရပြီဆိုလျှင် အရင်က
ထက်စာလျှင်တော့ လတ်ဝဏ္ဏ ပြန်တည်ငြိမ်လာသည်။ အလုပ်
များကို ရှုပ်နေအောင်လုပ်၏။ အချိန်အားဟူ၍ လုံးဝမရှိသလောက်
ထင်။ သူ့ဆိုင်ကလေး တိုးချဲ့လိုက်သည်။ အစွဲဆိုက်အပြင် စတိုး

ရသမားအနုပညာ

ဆိုင်းလေးတစ်ခုပါ တစ်ဖွင့်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ အခွေဆိုင်း၊ စတိုးဆိုင်း တို့၏ လိုအပ်ချက်များ ပြည့်တင်းရင်း Thesis ရေးရင်းနှင့် အချိန် တွေကို ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။

နောက်တစ်ပတ်ဆိုလျှင် သူ့ကျမ်းအတွက် စာမေးပွဲ (နှုတ်မေး)ပင် ဝင်ရတော့မည်။ ဆွေကလည်း အတူတူ ဝင်ရမှာမို့ သူနှင့်အတူလာကာ ညှိနှိုင်းစာကြည့်တတ်၏။ ယုကတော့ မပြီးသေး။ သက်ငြိမ်တစ်ယောက် သူတိုးတက်မှုအတွက် သူလုပ်ရင်း သူငယ်ချင်းများနှင့် အဆက်ပြတ်နေခဲ့သည်။

နေမင်းကတော့ အကောင်းဆုံးအဖော်ပင်။ မအားလပ်၍ မလာနိုင်လျှင်ပင် ရောက်ရာအရပ်ကနေ နေ့စဉ်ဖုန်းလှမ်းဆက် တတ်၍ ယုကပင် စိတ်တိုဟန်ပြရ၏။

“ယုဆီတောင် အဲလိုမဆက်ပါဘူး”

နှုတ်ခမ်းစုလျက်မှ ပြီးနေသော ယုကို အားလုံး ဝိုင်းစကြသည်။

“ဒါတော့ မတူဘူးလေဟာ”

“ဒါပေါ့ ဒါပေါ့”

ရယ်သံလေးများနှင့် “တိမ်ပြာရိပ်”သည် ပြန်လည်စုံဖြေလာ၏။ သက်ငြိမ်ကတော့ တကယ့်ကို ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေသည်။ မိုးကျစကကမ်းခြေမြို့ကလေးသို့ သူပြန်သွားရ၏။ ဆွေက အဖော်အဖြစ်လိုက်ပေးသည်။

သူငယ်ချင်းများကို အမြဲတစေ စိတ်ချမ်းသာစေလိုသော ဆွေက ပန်းလှေသတင်းကို စုံစမ်းပေးခဲ့သည်။

“ပန်းလှေက ရန်ကုန်မှာတဲ့ ဝဏ္ဏရဲ့၊ သူ့မွေးစားအမေမနဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်တဲ့ Mother နှစ်ပါးနဲ့အတူ လိုက်သွားတာလို့ ပြောတယ်”

“ရန်ကုန်”

လတ်ဝဏ္ဏ ဝမ်းသာအားရ သံယောင်လိုက်မိသေးသည်။ ပြီးမှ ဆိုင်နံရံတွင် ကပ်ထားသော ရန်ကုန်မြို့ ပြေပုံကိုကြည့်ကာ ခေါင်းခါမိ၏။

“အင်း... တောင်ဥက္ကလာ၊ မြောက်ဥက္ကလာ၊ သာဓကတ၊ အင်းစိန်၊ အင်္ဂတောင်/မြောက်၊ လှိုင်သာယာ၊ ရွှေခေါင်၊ ရွှေပြည်သာ အားလုံး ရန်ကုန်လို့ ခေါ်လို့ရတာမျိုးပဲ၊ နေပါစေတော့ဟာ မတွေ့ချင်လို့ ရှောင်သွားခဲ့ပြီပဲ၊ ငါ ခံစားရတာကလွဲရင် သူ့ကို နားလည်နိုင်ပါတယ်”

ထိုသို့ပင် လတ်ဝဏ္ဏ ကျေနပ်ခဲ့ရသည်။

ကမ်းခြေမြို့ကလေးသည် လတ်ဝဏ္ဏအတွက်တော့ အိပ်မက်လှလှလေးတစ်ခုနှင့် အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုကိုပါ လက်ဆောင်ပေးခဲ့၏။ ဒါလည်း ကျေးကျေးနပ်နပ် လက်ခံခဲ့ရသည်ပဲ။

အတွေးများနှင့် နစ်မြုပ်နေစဉ်မှာပင် ဖုန်းသံကပြည်လာသည်။ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ညဆယ်နာရီထိုးစို့ ဆယ်ယိုးမိနစ်၊ ဒီအချိန် ဖုန်းဆက်တတ်တာ နေမင်းပဲရှိသည်။

“ဟဲ့လို”

“တဏှလား”

မောင်ယမ်းကား “ဘုရားသခင်” ဟု စိတ်ထဲမှ ရွတ်ဆို
မိ၏။

“ဟုတ်တယ်သက်ငြိမ်း၊ ဆို... ဘာကိစ္စ”

“အင်း... ကိစ္စက နင့်ကိစ္စပါ”

“ငါ့ကိစ္စ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ ပန်းလှေကို တွေ့ခဲ့တယ်”

နားထဲသို့ဝင်လာသော သက်ငြိမ်းအသံကို ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့
လားဟု သံသယပင်ဝင်မိသည်။ အိပ်မက်မက်နေ တာများလား။

“ပန်း... ပန်းလှေ၊ ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲ”

“လှည်းတန်းအလွန်မှာ၊ ငါက လမ်းပေါ်မှာ သူက ကား
တစ်စင်းထဲမှာ၊ မှန်ကလဲ တစ်ဝက်သာတင်ထားတော့ မျက်နှာပဲ
မြင်လိုက်ရတယ်၊ ခေါင်းမှာတော့ ဦးထုပ်တစ်မျိုးဆောင်းထား
သလိုပဲ”

“အဲ... အဲဒါ”

လတ်ဝတ္ထု စကားမဆုံးလိုက်။

“အေး... အဲဒါ နင်များ ဝမ်းသာမလားလို့ အကြောင်း
ကြားတာ၊ ဒါပဲနော်၊ ငါ စာကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ ဒီဖုန်းထိုင်ခါနီး
နေပြီ” ဟုဆိုကာ ဖုန်းချသွားတော့၏။

ထုံးစံအတိုင်း၊ ဝတ္ထုသာ ရှုပ်ထွေးစွာ ကျန်ခဲ့၏။ ပန်းလှေ
ဘယ်မှာလဲ၊ ဒီမှာ သူ့ဘာလုပ်နေတာလဲ။ သူ့ကို ရှောင်တဲ့သူက
သူနေတဲ့မြို့ကို လာရှောင်တာတော့မဖြစ်နိုင်။ ပန်းလှေမှာ ဘယ်လို
အကြောင်းအရာတွေများ ရှိနေခဲ့သလဲ။ သက်ငြိမ်းကရော၊ ခုမှ
ဘာလို့အကြောင်းကြားရတာလဲ။ သူ့ကို တကယ်ပဲ စေတနာနှင့်
ဝမ်းသာစေချင်တာလား။ နားလည်ရခက်လှ၏။

လတ်ဝတ္ထု စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးနှင့်ပင် နေမင်းဆီ ဖုန်း
ဆက်လိုက်သည်။ နေမင်းကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတော့
နေမင်းလည်း သူ့လိုပင် စဉ်းစားကြည့်သွား၏။ နေမင်း နောက်ဆုံး
ပြောသွားသော စကားကတော့ ရှင်းလည်။

“ကမ္ဘာကြီးက ကျဉ်းကျဉ်းလေး ဝတ္ထု၊ မင်းတို့ ရေစက်ပါ
ရင် တွေ့ရဦးမှာပါ။ အဲ... သက်ငြိမ်းကိုတော့ မင်္ဂလာတက် တကယ်ပဲ
လိုလိုချင်ချင် ကူညီတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ။ အဲဒါအဖြစ်
နိုင်ဆုံးပါပဲ။ ခေါင်းသိပ်ရှုပ်မခံနဲ့ကိုယ့်လူ၊ အေးအေးဆေးဆေး
စာကြည့်”

ပြောပြောဆိုဆို ဖုန်းချသွားတော့သည်။ နက်လှသော
ညဉ့်ကို ဆက်လက်တူးဆွနေသူဟူ၍ ဝတ္ထုတစ်ယောက်တည်းသာ
ရှိတော့၏။

တွေ့နှင့် လတ်ဝတ္ထု Defence ထိုင်သည့်နေ့မှာ ယူနှင့်
နေမင်း၊ ရောက်လာသည်။ ထုံးစံအတိုင်း နေမင်းကတော့ “အား
လာပေးတာ” ဟု မပြော။ “စာမေးပွဲပြီးရင် မာစတာအေးပဲဆိုင်းပဲ

တွေ ဖြစ်ပြီပို့ ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ တစ်ခုခုစားချင်လို့တဲ့။ နှုတ်မေးကာ ဆွေနှင့် လတ်ဝတ္ထု အပါအဝင် ဆယ်ယောက်ပင်မပြည့်သဖြင့် နေ့ဝက်မကျိုးခင်ပြီး၏။

ပြီးသည်နှင့် သူ့ကိုအုပ်စု စိတ်ပြေလက်ပျောက် တစ်နေရာရာသွားကာ တစ်ခုခုစားမည်ဟု စဉ်းစားထားကြသဖြင့် နေမင်း ကားကလေးနှင့် ဪထဲဘက်ဆီ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ မဟာမြိုင် အလွန်ဝန်း ရောက်သောအခါ ဝတ္ထုက ရုတ်တရက် ထ၊အော်သည်။

“ရပ်ရပ်၊ နေမင်း ခဏရပ်စမ်း”

နောက်ကားအခြေအနေကြည့်ကာ ရပ်လိုက်၍ ကားက သူရပ်ခိုင်းသည့်နေရာနှင့်စာလျှင် အနည်းငယ် လှမ်းသွားခဲ့ပြီ။

“အလန့်တကြာ၊ ဘာလဲဟ”

သုံးယောက်တစ်ဦးတည်း တစ်သံတည်း ထွက်လာတာ လည်း သိပ်တော့ အံ့သြစရာမရှိလှ။ လတ်ဝတ္ထုကိုက မဟုတ်တာ။

“ပန်းလှေ”

“ပန်းလှေ”

ဝတ္ထု ပြေသံအဆုံးမှာ သုံးယောက်သား သံဦင်ထွက်လာ ကြပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ် နေမင်း၊ ဘက်ပြန်ဆုတ်ကွာ၊ ဟောဟိုက လမ်းကြားစစ်စစ်သွားတာ”

“ဟာ... ဝတ္ထုရာ၊ ငါ မြင်လိုက်တာကတော့ မယ်သီလရှင် နှစ်ပါးပါ”

ဝတ္ထု၏ အဆိုကို နေမင်းက ငြင်းရင်း ကားကိုပြန်ဆုတ် ကာ လမ်းသွယ်ထဲ ကွေ့ချလိုက်၏။

“ဟိုမှာ ကက်သလစ်သီလရှင် နှစ်ပါး၊ ကုလားမကြီး တစ်ယောက်၊ ကလေးနှစ်ယောက် ဘယ်မှာလဲ ပန်းလှေ”

ဝတ္ထု ခေတ္တငြိမ်သက်သွား၏။ တစ်ခွေခွေသွားနေသော သီလရှင်နှစ်ပါးကို မီလာသည်။ နေမင်းက ကားကို အသာထိုးရပ် လိုက်တော့ ဝတ္ထု ကားပေါ်မှ ဆင်း၏။

သီလရှင်တစ်ပါးထံ ကပ်သွားရင်း “ပန်းလှေ”ဟု ခေါ် လိုက်သည်။ ထိုသီလရှင်က လှည့်ကြည့်၏။ အားလုံး အံ့သြသွား ရသည်။ တကယ်ပင် ပန်းလှေမှ ပန်းလှေအစစ်၊ အပေါ်အကျိုး မြဲမြံ၊ ဂါဝန်ရှည်မြဲမြံ၊ ဦးဆောင်းမြဲမြံတို့နှင့် ပန်းလှေက အသွင်တစ်မျိုးဖြစ်ကာ ကြည့်ကောင်းနေပြန်သည်။ မျက်နှာသွင်ပြင် ကလည်း အေးချမ်းနေ၏။

“ဪ...ကိုဝတ္ထု”

ဝတ္ထု မင်သက်ဆွံ့ အ၊နေမိသည်။ စက္ကန့်အတော်ကြာ မှ...

“ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်တော့ဘူး ပန်းလှေ” ပန်းလှေကတော့ အေးမြကြည်လင်စွာ ပြုံး၏

“ကိုဝတ္ထုကို စစ္စတာ အကြောင်းအကျိုး ပြောခဲ့ပါသေးတယ်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက စစ္စတာကို အားမပေးအောင် အင်အားတွေ ပေးနေခဲ့တာဆိုတာလေး အဲဒါ ဘုရားပဲ ကိုဝတ္ထုတယ်ကလာမုန်းမသိ။ ဘယ်သူမုန်းမသိတဲ့ “ပန်းလှေ”ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ၃ ဘုရားရဲ့သမီး ဖြစ်သွားပြီလေ။ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကောင်းကင်ဆိပ်ကမ်းကို ထွန်ညှိပေးမယ့် ကောင်းကင်ဆိပ်ကမ်းက လှပဆိုပါတော့။ ဒါဆို ကိုဝတ္ထု နားလည်မယ် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဒီနေ့ပဲ သင်္ကန်းရတာ”

ဝတ္ထုနှင့် စကားပြောပြီး ကားပေါ်မှ နေမင်း၊ ယုနှင့် ဆွေတို့ကို နှုတ်ဆက်သည်။ သက်ငြိမ်ကိုလည်း သတိတရမေးသေး၏။ ပြီးတော့မှ သူ့ကျောင်းရှိရာသို့ နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ သူမနေထိုင်ရာကျောင်းတွင် သူမလို မိဘမဲ့များကို စောင့်ရှောက် ထိန်းကျောင်းပေးရမည်တဲ့။

ကားပေါ် ပြန်တက်လာကာ လတ်ဝတ္ထု ငြိမ်သက်နေမိသည်။

ဪ... ပန်းလှေကတော့ တကယ်ပဲ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ကောင်းကင်ဆိပ်ကမ်းကို လင်းချင်းသွားအောင် ထွန်ညှိပေးနိုင်တော့မည်။ ကမ်းခြေမြို့သူလေး၏ ကမ်းခြေသည် အလင်းများ ထိန်ထိန်ဝေနေပေရောမည်။

သူ့ကောင်းကင်လေးကတော့ စိတ်ကူးဖြင့် ရေးခြယ်ထားသော လခြမ်းလှေကလေးတစ်စင်းနှင့်သာ ခရီးဆက်ရဦးတော့

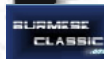
မည်။ ကြယ်များဖြင့် တလက်လက် လင်းလက်တောက်ပနေသော ကောင်းကင်ပြင်ကို မော့ကြည့်မိသည့် အခါတိုင်း ပြတင်းတစ်ပေါက်စာ ကောင်းကင်ပြင်ကသေးထဲသို့ လခြမ်းလှေကလေး ဝင်ရောက်လာသည့်အခါတိုင်း “ပန်းလှေ”ကို သူ သတိရနေမိလိမ့်မည်ကတော့ သေချာသည်။

လောလောဆယ်တော့ လတ်ဝတ္ထု၏ ကမ္ဘာမြေသည် ခရမ်းရောင်သစ်ခွပွင့်များနှင့် မှိုင်းညှိအုံ့စေနေခဲ့ပြီ...

မနော်ဟရီ

13th September, 97

“Happy Birthday to my Beloved”

ရဲရဲရဲရဲ

ကိုယ်တော်ချစ်သူကြီး

နေရာဒေသနှင့် နာမည်အနည်းငယ် ပြောင်းလဲထားရုံမှအပ
ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင်ခံစားထိတွေ့ခဲ့ရသော အမှန်တကယ် ဖြစ်ပျက်
ခဲ့သည့် အကြောင်းအရာ အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

အပိုင်း(၅)

“နလုံးသားမှာ ပူးနပ်
မင်းရဲ့ချစ်ခြင်း “မြား” ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဟော သားအောင်ပါလား လာလေ”

ငယ်စဉ်ကနေရာတကာတွင် ဗိုလ်ကျတတ်လွန်းသဖြင့်
ဗိုလ်မဟုတ်ရမှ ကြီးသည်အထိ ဗိုလ်မဟုတ် တွင်နေသော
အခေါ်က အိမ်ရှေ့ဖိနပ်ချွတ်သို့ သူ့အရောက်မှာပင် တွေ့သွားပြီး
လှမ်းခေါ်သည်။

ဖိနပ်ကို နေသားတကျထားပြီး အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်ခဲ့၍
ညွှန်ပြသည့် အိမ်ပေါက်ဝကို တွေ့ပေးလျက် ရှိသောကုလားထိုင်
တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“သား အန်တီတို့ဆီမရောက်တာတောင် ကြာပြီနော်၊
ဆို ကိစ္စရှိလို့လား”

သူ့နေရာနှင့်သူ ဝန်တကျ လုပ်ကိုင်လျက်ရှိနေကြသော

ရသမြားအနုပညာ

ဖိနပ်အလုပ်သမားများဘက်ဆီသို့ အကြည့်တစ်ချက် ဝေ့လိုက်ပြီးမှ...

“ဖိနပ်လာမှာတာအန်တီ၊ အိမ်မှာလဲ ဘယ်သူမှ မအားလို့ ကျွန်တော်မှာသာလာခဲ့ရတာ”

“ဘယ်သူ့အတွက်လဲ သား”

“ကျွန်တော်အတွက်ပါ အန်တီ”

“အဲဒါဆို ဆိုက်တစ်ခါတည်း တိုင်းထားခဲ့၊ အရောင်ကရော ဘာစီးမှာလဲ”

ပြောပြီးအလုပ်သမားလေးတစ်ယောက်ကို ဆိုက်နံပါတ် တိုင်းရန်အတွက် လှမ်းခေါ်လိုက်တာ တွေ့ရသည်။

“နေနေ အန်တီ၊ တိုင်းစရာမလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော် စီးနေကျက နံပါတ် ၈ပဲ၊ အရောင်ကတော့ အနက်ပဲယူမယ်”

အန်တီက အနားရောက်လာသော အလုပ်သမား ကလေးကို နံပါတ်နှင့် အရောင်ပြောပြ၍ မှာနေသည်။

“ဘယ်နေလောက်”

သူ့စကားဆုံးခင်မှာပင် အိမ်ရှေ့ဘက်ဆီမှ

“ရိုးရိုးလား အန်တီ”

ခပ်ငယ်ငယ်ဟု ထင်ရန်ရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖမ်းသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“မရှိဘူးသမီးရဲ့၊ သီတာတို့အိမ်ကိုသွားတယ်၊ လိုက်သွားပါလား”

“မလိုက်တော့ဘူးအန်တီ၊ ညီမလေးကျူရှင်ကြိုရင်း လှည့်ဝင်လာတာ၊ ရိုးရိုးကို ဖိနပ်မှာထားတာ ရများရနိုင်မလားလို့”

လာသူမှာ စကားအရ နှစ်ယောက်ဟုသိရသော်လည်း နေရာတကာ စပ်စုတတ်ခြင်းမရှိသော သူ့အကျင့်ကြောင့် လှည့်မကြည့်မိတော့။

“ဟုတ်လား အန်တီကိုလဲ ဘာမှမပြောပါလား၊ ပြောရင် ထည့်လုပ်ထားမှာပေါ့၊ ရိုးရိုးလာရင် အန်တီမေးပြီး လုပ်ထားလိုက်မယ်လေ နော် သမီး”

“ကျေးဇူးပါပဲအန်တီ၊ ရိုးရိုးလာရင်သာပြောလိုက်ပါ၊ သမီး နောက်သုံးလေးရက်လောက်နေရင် လာခဲ့မယ်လို့”

“ဪ ခိတ်ချ၊ အန်တီပြောလိုက်မယ်”

“သွားပါဦးမယ်အန်တီ”

“အေး အေး ဟူသော စကားအဆုံးမှာပင် အန်တီက သူ့ဘက်ပြန်လှည့်လာသည်။

“မင်းညီမသွယ်ချင်းတွေလေး ကျောင်းနေဘက်ပေါ့၊ ရိုးရိုးရယ်၊ သီတာရယ် ခုနကောင်ပလေးရယ်က သိပ် တွဲကြတာ”

“ဟုတ်လား” ဟု စိတ်မပါတာပါအသံဖြင့် အန်တီကို ပြောလိုက်ရင်းမှ

“ကျွန်တော့်ဖိနပ်ကော ဘယ်နေလောက်ရနိုင်မလဲ အန်တီ”

အန်တီက တစ်ချက်စဉ်းစားဟန်ပြုလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန်မှ အခုလုပ်နေတဲ့ အလျင်တပြတ်မှာဆို တော”

၁၄၄ □ ရဲရဲရဲရဲ

နောက်တသုတ်ကျရင် ထည့်လုပ်လိုက်မယ်လေး၊ သေချာအောင်
ငါးရက်လောက်နေမှ သားလာယူလိုက်၊ ဟုတ်လား သား”

“ရပါတယ်အန်တီ၊ သားသွားလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီး စားဖွဲ့ပေါ်တင်ထားသော ကားသော့ကိုယူ လျက်
ထွက်မည်ပြုလိုက်ပြီးမှ

“ကျော်ကျော်လဲမတွေ့ပါလား အန်တီ၊ ဘယ်သွား နေလဲ”

“မင်းညီက ဒီနေ့ ဖိနပ်စီးလိုက်သိမ်းတယ်လေ”

“ဪ” “ဟု သူဆိုလိုက်ပြီး

“ဒါဆို ကျွန်တော်သွားမယ် အန်တီ”

ဟုဆိုကာ လှည့်၍ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

အပိုင်း(၂)

မြစ်တစ်စင်းဟာ...
ချစ်ခြင်းသဘောကိုလဲဆောင်ပါရဲ့။

အပေါ်ထပ်လှေကားသို့ တစ်ထပ်ခြင်း ခွေနှင်းတက်
သွားသော ဖြူသွယ်သည့် ခြေထောက်အုံ။

သွယ်စင်းပြောင်တန်းသည့် သလုံးသားဖြူဖြူဆီ
ရောက်သွားမိသော အကြည့်ကို ကမ်းကဘန်းပြန်သိမ်းလိုက်
ရသည်။

ဖြူဝင်းသောအသားရေနှင့် မနံ့သင့်သည့်ထက် ပိုဟန်
ရှိသော ခပ်ဖျော့ဖျော့ကိုယ်ဟန်က အာရုံစိုက်သို့ ရပ်စဲရောက်ရှိ
လာပြန်သည်။

ကျောလည်သာသာရှိသော နက်မှောင်နက်ဆိတ်နက်
ဆံပင်ပါးပါးကို မြင်ယောင်နေမိသည်။

ရင်သည် လှုပ်ကနဲတစ်ချက်ခုန်၏။

တိုက်ဆိုင်လိုက်တာဟု စိတ်ထဲကတွေးမိသည်။

သားခြားကမ်းသား

၁၄၈ □ အနုပညာ

ပြန်လွှင့်သွားသော စိတ်တို့ကို ပြန်စုစည်းရင်း
မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ အပေါ်ဖြစ်သည့် အကြည့်ကိုပြန်ဖို့ရသည်။
ဒီနပ်ကို စက္ကန့်ပျားတွင်ထည့်လျက် အိပ်နှင့်ထုပ်ရန်
ပြင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“နေနေ အန်တီ၊ ကျွန်တော် အခုပီးမှာ မထည့်
နဲ့တော့”

ဟု ပြန်ပြောရင်း ဒီနပ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

အိပ်နေသည့်မှ စကားပြောသံကြောင့် လှည့်အကြည့်မှာ
အိပ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်လာသော ညီဖြစ်သူတို့ တွေ့ရသည်။

အလုပ်သမားများဘက်သို့ စကားလှည့်ပြောနေရာမှ
သူတို့မြင်သွားသော ကျော်ကျော်က

“ဟာ ကိုကို”

ဟုဆိုကာ သူ့ဆီသို့ ဝမ်းသာအားရ ပြေးလာသည်။

ထိုင်နေသော ခုံကိုကျော်လျက် သူ့ပခုံးကို သိမ်းဖက်
လိုက်ရင်းမှ ခေါင်းကိုမေးမြင် ထိကပ်ရင်း

“ကို ကို ကကွာ မလာတာတောင် ကြာပြီ၊
အကြောင်းရှိမှပဲပေါ့လာတော့တယ်”

“ပထမတစ်ခေါက် ကိုကိုလာတုန်းက ကျွန်တော်
ဒီနပ်ပိုးလိုက်သိမ်းနေလို့ မတွေ့လိုက်ရတာ ကိုကိုရ မေပေကတော့
နင့်ကိုကိုလာသွားစာယယ်လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒီ ကတည်းက
ကျွန်တော်က သိပ်တွေ့ချင်နေတာ”

ဟုဆိုကာ ဝမ်းသာစွာဆိုသည်။

“မမရော အမေ”

“အပေါ်ထပ်မှာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်နေလို့
စကားပြောနေတယ်”

“ဝေးတို့လားမေမေ”

“ဟုတ်တယ်”

“မမဝေးက အရမ်းအေးတာ ကိုကိုရ ချစ်စရာလဲ
ကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့က မောင်နှမတွေလိုပဲနေတာ”

ဟုသူ့ကိုစကားဖြတ်ပြောပြပြီးမှ

“ကိုလွိုင်တို့ မှာနေလို့၊ ဘာကိစ္စလဲတော့ မသိဘူး”

သူ့အမေကို ပြန်လှည့်ပြောသည်။

“ခဏနေ့ကိုကို ကျွန်တော်ရေသွားချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးမှ
လက်ဖက်ရည်သွားသောက်ရအောင်”

သူ့နားထင်ကို တစ်ချက်နမ်းက ဖက်ထားသော လက်ကို
ရှုတ်၍ အိပ်ခန်းတွင်းဝင်သွားသော ညီတစ်ဝမ်းကွဲဖြစ်သူ
ကျော်ကျော်၏ နောက်ကျောကို လှမ်းကြည့်နေမိလိုက်သည်။

“ကဲ မင်းညီကို စောင့်လိုက်ဦး၊ အန်တီ မီးဖိုချောင်မှာ
လုပ်စရာလေးတွေရှိလို့”

ဟုဆိုကာ နေရာမှထသည်။

ရသမြားအနုပညာ

“အပြန်ထမင်းစားသွားပြီးမှ ပြန်နော်”
ဟု ထပ်ပြောရင်း နောက်အောက်သို့ ဝင်သည်။
“ဟုတ်ကဲ့” ဟု သူပြန်ဖြေလိုက်၏။

♦ ♦ ♦

“ထည့်စားလေ ကုကိုကလဲ၊ ညှော်သည်ကျနတာပဲ”
မိုးရိုးကပြောရင်း ဟင်းဆပ်၍ သူပန်းကန်ထဲ လှမ်းထည့်
သည်။

“ဝေးတို့တောင် ဒီမှာထမင်းစားသွားပါဆိုတာ သူတို့က
မစားသွားဘူး၊ သမီးက ကိုကိုနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့”

မိုးရိုးစကားကို ပြန်မဖြေပဲ ထမင်းကို ငှိမ်းနေလိုက်မိသည်။

“ကုကိုနဲ့ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူးနော်၊ ဝေးက သမီးနဲ့
ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက ကျောင်းနေဘက် ကိုကိုရ၊
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အရမ်းချစ်ကြတာ”

“ကိုကိုက အရောက်ကဲ့တာကိုး မိုးရိုးရဲ့”

ဟုပြန်ပြောလိုက်ရင်း ထမင်းကို လက်စသပ်သည်။

အရပ်ပုပ္ဖ ကိုယ်ခပ်ပါးပါးသဏ္ဌာန်လေးက ပျက်လုံးထဲသို့
ပြန်ဝင်ရောက်လာပြန်သည်။

ရေခဲလုံကို လှမ်းယူ၍ လက်ကိုနှစ်သည်။

ရသမြားအနုပညာ

“သူတို့က အရင်တုန်းကတော့ တော်တော်ချမ်းသာကြတာ
အခုမီးပွားကျပြီး အတော်ချို့တဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့အမေကလဲ
ခဏခဏ ဆေးရုံတက်ရ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလဲ ကျန်းမာရေးက
သိပ်ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး ကိုကိုရ”

စာနာ ဝမ်းနည်းစိတ်က ရင်ထဲသို့တိုးဝင်သည်။ လက်သုပ်
ပုဝါကို လှမ်းယူ၍ နှုတ်ခမ်းကို တို့သုတ်ရင်း...

“ရောဂါရှိလို့လား”

“အင်း ဂျီတယ်၊ သွေးဆားနည်းတဲ့ ရောဂါလို့ပြောတယ်၊
ခဏခဏ သွေးသွားသွင်းရတယ် ကိုကိုရဲ့၊ ပြီးတော့ နှလုံးအား
နည်းတာလဲရှိတယ်လို့ပြောတယ်၊ စကားတွေ ဘာတွေတောင်
ကြာကြာမပြောနိုင်ဘူး၊ ပြီးပြီးရင် မောနေတတ်တယ်”

ကူညီအားပေးလိုစိတ်က ရင်ထဲသို့တိုးဝင်သည်။ ငယ်ငယ်နှင့်
ဘဝကော ကျန်းမာရေးပါမကောင်းရှာသော သူပုဆိန် မည်သို့ရှိ
မည်မှန်း မသိရသည့် မျက်နှာကို စိတ်ထဲမှာတွေးမြင်သည်။

“သူညီအစ်ကို မောင်နှမတွေက ဘာမှမလုပ်ဖူးလား၊
အဖေရော ရှိသေးလား”

စိတ်ဝင်စားစွာ မေးလိုက်သံကြောင့် မိုးရိုးက သူ့မျက်နှာကို
တစ်ချက်မော့ကြည့်သည်။

ပြီးမှ

“အဖေက အသက်ကြီးနေပြီ ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ ဘူး၊
အကြီးဆုံးအမက အိပ်တောင်နဲ့ အစ်ကိုနှစ်ယောက် ရှိသေးတယ်၊

ရသမြားအနုပညာ

တစ်ယောက်က နို့ထဲမှာ လျှော်စစ်ပစ္စည်းပြင်တယ် ပြောတယ်။
ကိုယ်ပိုင်တော့မဟုတ်ဘူး။ သူ့အားဆိုင်မှာ အငှားပြင်တာ အငယ်
တစ်ယောက် သမဝါယမက ဖွင့်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ခုမှာ
ကောင်တာထိုင်တယ်တဲ့။ ဝေးအောက်ကမိန်းကလေးပဲလေ။ အခုမှ
ကျောင်းတက်နေတုန်း။ ဒီနှစ်ရက်တန်းပြေရမှာပေါ့ အစ်ကိုနှစ်ယောက်
လုံးက ရသမျှငွေ ဆီမိကို အကုန်ပေးပါတယ် ဒါပေမယ့်...”

နိုးနိုးက ပြောလက်စ စကားကို စောဖြတ်ရင်း ရေစနို့ခွက်
ကို လှမ်းယူသည်။

ပြီးမှ...

“ဒါပေမယ့် နေမကောင်းတဲ့လူနဲ့ ကျောင်းသားနဲ့ဆိုတော့
ဘယ်လားပြီး အဆင်ပြေနိုင်ပါ့မလဲ ကိုကိုရယ်၊ ဝေးကလဲ ဒီနှစ်
ဆယ်တန်းပြေရမှာလေ။ သမီးနဲ့ အတူတူပေါ့”

နိုးနိုးစကားအဆုံးမှာ ကျော်ကျော်က ထမင်းငုံ စားနေရာမှ
သူ့ကိုကြည့်ရင်း၊

“ဘာလဲ ဝေးတို့အိမ်ကလေးရောအကြောင်းတွေ ကြားလိုက်
ရတာနဲ့ ကိုကို စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီလား”

“မပဝေးကို ကိုကိုတွေ့ဖူးရင် ပိုသနားသွားမယ်” ဟု
ဆိုသည်။

ဘာကြောင့်လဲဟု သူပြန်မေးမိတော့
ထမင်းစားပွဲမှ တိတ်ဆိတ်စွာ လှည့်ထွက်လာခဲ့မိ
သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ မမြင်ဖူးသေးသည့် ဝေး၏ မျက်နှာက
ထရစ်ဝဲ။

ဂရုဏာစိတ်လား၊ ဝမ်းနည်းစိတ်လား၊ ဝေခွံမရသည့်
အရာတစ်ခုကတော့ စိတ်တွင်တည်ရှိနေသည်။

ရင်ခုန်မှုတစ်ခုကို ပေးနိုင်စွမ်းရှိတဲ့မင်းကိုတော့ မြင်ဖူးချင်ပါ
သေးရဲ့ ဝေးရယ် ။

ဒါပေမယ့် ။

အချိန်ကာလသည် မည်သို့ ကြုံဆိုလာမည်မှန်း မသိသေး။

အင်းစိန်ရှိ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်သီသွားပြီး အပြန်
လှည်းတန်းနားအရောက်တွင် လက်ဖက်ရည် သောက်ချင်လာ
သဖြင့် ရွှေလီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့တွင် ကားကိုရပ်လိုက်သည်။

ဆိုင်တွင်းသို့ဝင်၍ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နှင့် ငါးသုံးလုံး
တစ်ပွဲကို မှာယူပြီး အပြင်ဘက်ကျကျ စားပွဲတွင်ထိုင်သည်။

လာချပေးသော လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ဝံ့စာမျှသောက်၍
ငါးသုံးလုံးတစ်လိပ်ကိုယူကာ မီးညှိ၍ တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ဖွာလိုက်ပြီး
အကြည့်ကို လမ်းမဘက်သို့ ပို့လွှတ်လိုက်မိ၏။

“ကိုကို”

ခေါ်သံနှင့်အတူ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ရပ်လာသော သတ္တုနှစ်ခုကို တွေ့၏။

“ဟာ ရိုးရိုး”

သုအံ့ဩစွာ ရေခွတ်လိုက်မိ၏။

“လာ ထိုင်၊ ဘာသောက်မလဲပြော”

“သမီးက ကော်ဖီသောက်မယ်၊ ညည်းရော”

ဟုတစ်ဖက်သို့လှည့်၍ မေးသည်။

ညှိုးငယ်ခွမ်းလှူဟန် မျက်နှာက ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်ညှိတ် လည်။

ကော်ဖီနှစ်ခွက်ဟု သူလှမ်းမှာလိုက်သည်။

“ဘယ်လာကြတာလဲ”

“သမီးတို့ ကျူရှင်တောတက်တာ၊ ကျူရှင်က ဒီနားမှာ တင်လေ၊ ကျူရှင်အပြန်ဆိုရင် အမြဲတမ်းဒီဆိုင်မှာ ကော်ဖီလာ သောက်နေကျ ကိုကိုရဲ့”

ဟုရိုးရိုးက ဖြေသည်။

“ကိုကိုကရော ဘယ်ကဘယ်လို ဒီကိုရောက်လာရ တာလဲ”

“အင်းစိန်က သူငယ်ချင်းဆီသွားတာ၊ အပြန် လက်ဝက် ရည်သောက်ချင်လာလို့ ခဏဝင်လာတာ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ရိုးရိုးက...

ရသငြားအနုပညာ

“ကိုကိုရည်းစားနဲ့လာချိန်းတွေ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး နော်”

“ဟာကွာ ရိုးရိုးကလဲ၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကို တကယ် ပြောတာပါ”

သူ့ဖြေသံကြောင့် ရိုးရိုးက တစ်ခပ်ရပ်သည်။

ပြီးမှ...

“ကိုကိုနဲ့မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူက သမီးဟို တစ်နေ့ က ပြောတဲ့ သမီးနဲ့ယေသုငယ်ချင်း ‘ဝေ’ ဆိုတာလေ”

သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်သော မျက်ဝန်းအနံ့တွင် အားအင် များစွာ ပါရှိနေသလား၊ ထင်လိုက်ရ၏။ မပွင့်တပွင့် ပြီးဟန်သည် နှမ်းလျှာသော်လည်း လွှဲက်လှဲချိတ်တို့ ဝှန်းထင်းနေသည်။

“ဒါက ငါ့အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲ အောင်”တဲ့၊ ငါ့အမေရဲ့ အစ်မကမွေးတာ၊ ငါကတော့ ကိုကိုပဲခေါ်တယ်၊ ဝမ်းကွဲညီအစ်ကို မောင်နှမတွေထဲမှာ ငါ့အချစ်ဆုံးပေါ့”

ရိုးရိုးစကားကြောင့် သူ တစ်ချက်ပြီးမိသွားရသည်။

“တွေ့သမျှ အချိန်တိုင်းမှာ ဂျီကျူလို့အကောင်းဆုံးမို့ အချစ်ဆုံးလို့ ပြောတာပါဆိုတာလဲ ဆက်ပြောဦးလေ ရိုးရိုးရဲ့”

သူ့နောက်တော့

ရိုးရိုးက

“ကိုကိုနော်”

ဟု မူနဲ့နဲ့မိတ်ဆက်ဟန်ပြုရင်းဆိုသည်။

ရသငြားအနုပညာ

အကြည့်ကို လေးသိပြန်လို့လိုက်ရင်း...

“ကိုယ့်ကိုလဲ အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုပဲ သဘောထား
ပေါ့၊ ရိုးရိုးသူငယ်ချင်းဆိုတော့ ကိုယ့်ညီမတစ်ယောက်ပဲပေါ့
တုတ်လား”

သူစိတ်ပါစွာပြောလိုက်မိ၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဆိုကာ ခဏနားဟန်ပြုပြီးမှ-

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကိုကြီးရယ်”

ထပ်မံစီးပျော်လာသော စကားသံက ရင်တွင်းသို့ ဝှားနှစ်
ဝင်ရောက်သွားတော့၏။

တိတ်ဆိတ်နေသော စကားပိုင်းကို ရိုးရိုးကပင် စတင်
ပျောက်ဆုံးစေလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကိုကိုကသူ့ကို”

ရှည်နေပြီဖြစ်သော စီးကရက်ပြာတောင့်ကို လက်ဖြင့်
တောက်၍ ခြေချလိုက်သည်။

စီးကရက်ကို အားရပါးရ တစ်ချက်ဖွာနှိုက်လိုက်ပြီ။

မီးခိုးငွေ့ကို တန်းနေအောင် မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

ခေါင်းကို တစ်ချက်ဆတ်လိုက်သည်။

ရသမြားအနုပညာ

“ဟုတ်တယ်”

စကားကို မထက်ပဲခဏရပ်ထားပြီးမှ

“ကိုကိုသူ့ကို သနားတယ်၊ သံယောဇဉ်ရှိတယ်၊ ဘာမှ
မဟုတ်သေးတဲ့ ကာလလေးအတွင်းမှာ သူ့အကြောင်းကိုလဲ
သေသေချာချာ စေ့စေ့ရင့် မသိရသေးဘဲ သူ့ကို သနားတယ်
လို့ပြောရင် ရိုးရိုး အံ့ဩသွားလိမ့်မယ်၊ ရိုးရိုးနားလည်နိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး”

“ကိုကိုရင်ထဲမှာ တကယ်ရှိနေတဲ့ ခံစားချက်ပဲ၊ ဘာမှ
တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ခြင်းမရှိပဲ သူ့အလိုလို ဖြစ်လာတဲ့အရာ၊ ကိုကို
စိတ်အတွင်းမှာက သူ့ကိုသနားတဲ့စိတ်၊ သံယောဇဉ်ရှိတဲ့စိတ်က
အလိုလိုအမြစ်တွယ်လာတာ၊ အဲဒါက မိမိအိုင်မြစ်တယ်၊ သနား
အောင်လုပ်ပြလို သနားတာမျိုးက ခဏဖြစ်နိုင်မယ်၊ ကြာရှည်တည်
မနေနိုင်ဘူး၊ ကိုကိုကတော့ သူ့ကို မြင်ကတည်းက အလိုလို
သနားစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာတာ၊ အဲဒီစိတ်က အယ်တော့မှ ပျက်ဖျက်သွား
တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရိုးရိုး”

ရိုးရိုးက သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ကိုချသည်။

— စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် ပြက္ခဒိန်အသေးစားလေးကို တိုထိ
ကစားဟန်ပြုရင်း

“ကိုကိုကို ရိုးရိုးမလည်တော့ဘူး၊ ဘာမှ ကြာကြာမသိရ
သေးတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို သမီးအပြောနဲ့တင် သိပြီး
စိတ်ညစ်နေရလောက်အောင် စဉ်းစားတွေးတောနေရလောက်

အောင် ကိုကို ပျော့ညံ့နေပြီလား”

ရိုးရိုးစကားက သူ့နှလုံးသားတည့်တည့်သို့ ဝင်ရောက် သွား၏။

ပြန်ပြောရန်စကားကို ရွေးချယ်စဉ်းစားနေမိသည်။

“မဆိုဘူး၊ ရိုးရိုး”

“ဝေးကို သနားတယ်၊ သံယောဇဉ်ရှိတယ်လို့ ပြောရုံ လောက်နဲ့ ကိုကို ပျော့ညံ့နေပြီလို့ ရိုးရိုးထင်သလား။ ကိုယ်နဲ့ မဆိုဘဲသူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ထပ်တူထပ်မျှဝင်ပြီး ခံစားပေးရုံ လောက်နဲ့ ပျော့ညံ့သွားပြီးလို့ ရိုးရိုးမတွက်နဲ့လေ၊ ဝေးဟာ ရိုးရိုးနဲ့ မတ်သက်နေတော့ ကိုကိုညီမ တစ်ယောက်ပဲလို့ ပြောလို့ မရဘူးလား။ ကိုယ့်ညီမတစ်ယောက်ရဲ့ အဆင်မပြေမှုကို ကိုကို ဝင်ပြီး ပျော်ပွဲခံစားပေး ထာဟာ ပျော့ညံ့မှုလား ရိုးရိုး”

“အဲသလောက်ထိ ကိုကိုကို သမီးမပြောပါဘူး၊ ကိုကို အရင်တုန်းက စိတ်ညစ်စရာ၊ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေပြောတာ သမီး ဘယ်ခါမှ မမေ့ဖူးလို့ မေ့ကြည့်တာပါ”

“ဒါပေမယ့်...”

ရိုးရိုးက စကားကို ခံလာရပ်ရင်း စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။

ပြီးမှ...

“ကိုကို သူ့ကို သံယောဇဉ်ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်နော်၊ ညီမတစ်ယောက်လိုပဲလို့လဲ ပြောတယ်”

ရိုးရိုးက ပြောလက်စ စကားကို ဆက်မပြောသေးပဲ တစ်ချက်ပြီးလိုက်တာ တွေ့ရသည်။

“တကယ်ပဲ ညီမလေးတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်ရှိတာ လား ကိုကို”

စကားသံအဆုံးမှာ သူ့ရင်သည် တစ်ချက်လှုပ်ခတ် သွား၏။

ပြန်ပြောရန် စကားလုံးက အလွန်ပင်နည်းပါးလှကြောင်း သူ သိနေသည်။

အစိခံထိ လောင်မြိုက်သွားပြီဖြစ်သော စီးကရက်ကို ပြာခွက်ထဲသို့ ထိုးချပစ်လိုက်၏။

သူပြန်ပြောရန် ပြင်စဉ်မှာပင် ရိုးရိုးအသံက ထပ်မံပေါ်လာ ပြန်၏။

“သမီးတော့ သိပ်မထင်ဘူး”

ကိုင်းတွယ်သို့ထိနေသော စာနဲ့တင် ပြက္ခဒိန်ကို မယူလိုက် က တွေ့သည်။

“ကိုကိုပြောတဲ့ ညီမလေးတစ်ယောက်လိုဆိုတဲ့ သံယောဇဉ် ဟာ အချိန်မရွေး ပြောင်းသွားလိမ့်မယ်လို့ သမီးထင်တယ်၊ အဲဒီလိုပြောင်းသွားတဲ့အချိန်မှာ ကိုကိုဟာ ဝေးကို သိပ်ချစ်တယ် လို့များ ပြောလာမလားမသိဘူး”

အမှတ်တမဲ့ လက်သီးချက်က သူ့ရင်သို့ အနှိပ်ပြင်းစွာ လာ၍ ဆောင့်လိုက်သည်။

မိုးရိုးမျက်နှာကို အလန်တကြား မဟုတ်ညှပ်လိုက်မိ၏။

“ကိုကိုဟာ ဝေးရဲ့ နယ်ရှပ်တစ်ရှပ်များ ဖြစ်သွားမလား မသိဘူး”

မိုးရိုးမျက်နှာကို သူ ဆက်မကြည့်ရတော့။

အမှန်တကယ် ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည့် အကြောင်းအရာ တစ်ခုကို မိုးရိုးက ကြိုတင်ခန့်မှန်းဖတ်လိုက်လေသလားဟု ဆင်မိ သည်။

သူ ပြန်ငြင်းဆီလိုက်သလား မပြောတတ်မိ။

သက်မြင်းတစ်မျက်ကို ပူးခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

◆ ◆ ◆

“ကိုကိုကို သမီး ကိုနိုင်နိုင်နဲ့ တွေ့ပေးချင်တယ်”

မသိဘူးသော နာမည်မိမိတစ်ခုကြောင့် မိုးရိုးမျက်နှာကို သူနားမလည်သလို ကြည့်လိုက်မိသည်။

မိုးရိုးမျက်နှာမှာ အနီရောင်တို့ အနည်းငယ် ဖွန်းထင်နေ သယောင် ထင်နေရသည်။

မိုးရိုးက အားတင်းဟန်ဖြင့် စကားကိုဆက်၏။

“ကိုနိုင်နိုင်ဆိုတာ သမီးကို ပရိသတ်လုပ်ထားတဲ့သူပါ သမီးကတော့ သူ့အကြောင်း တော်တော်နဲ့ သိထားသလောက်

ရှိပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကိုကိုကိုယ်တိုင်လဲ စကားပြောကြည့်ပြီး အကဲ ခတ်ပေးစေချင်လို့”

မိုးရိုးစကားက မပုံမရဲဖြင့် ဆုံးသည်။

အဒေါ်ဖြစ်သူ ဖွင့်ပြောသဖြင့် မိုးရိုးမှာ စေ့စပ်ရန် ကြံရွယ် ထားသူ သန်းနိုင်အကြောင်းကို သူသိပြီးဖြစ်သည်။ သူနှင့်လည်း ခင်မင်ရင်းစွဲ ရှိသူဖြစ်၏။

သူ သိသည်။ မိုးရိုး၏ စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်သော စိတ်နှင့် မှန်တယ်ထင်ရာကို တစွတ်ထိုးလုပ်တတ်သော အတွင်းစိတ် တို့ပင် ဖြစ်သည်။

ဆက်ပြောလာသည့်စကားကို သူစိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင် နေလိုက်မိသည်။

“သန်းနိုင်အကြောင်းကိုတော့ ကိုကိုသိပြီးသားနော်”

“အင်း”

သူ ခေါင်ဆင်ပြောလိုက်သည်။

“မေမေတို့က သမီးကို သန်းနိုင်နဲ့ စေ့စပ်ပေးထားမယ် ပြောတယ်၊ ကျောင်းပြီးရင် လက်ထပ်ပေးမယ်ပေါ့”

မိုးရိုးအသံက တည်ငြိမ်နေသည်။

မျက်နှာသဏ္ဌာန်က လေးနက်သွားသလို ထင်ရ၏။

“သန်းနိုင်အကြောင်းကို သမီးအားလုံးသိတယ်၊ ကောင်း တာရော၊ မကောင်းတာရောပေါ့၊ သန်းနိုင်က မိန်းကလေးတွေ ကျလောက်တဲ့ ရုပ်ရည်မျိုးရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ မကျပ်ပါဘူး။

သူ့မှာ မိဘတွေကလဲ ပိုက်ဆံချမ်းသာတယ်။ တစ်ဦးတည်းသော သားလဲဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ ဘွဲ့လဲရပြီးပြီ။ လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ သူ့မိဘတွေက အမွေအားလုံးလွှဲပေးမှာ။ ဒါတွေကို သမီး သိပါ တယ်”

ရိုးရိုးက နီကို ခေတ်ရပ်ရင်း သူ့မျက်နှာကို ဂရုစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း တောက်လာသလိုထင်ရသော မျက်လုံးအကြည့် ကို တွေ့ရသည်။

“ဒါပေမယ့် ကိုကို သန်းနိုင်မှာ အဲဒီလို အရည်အချင်း ကောင်းတွေ ရှိသလို မကောင်းတာတွေလဲ ရှိတယ်။ အဲဒါက သူ့ရဲ့ မိန်းမလိုမိန်းမရ စိတ်ဓာတ်ပဲ။ တစ်ဖက်သားကို ထိကျပါး ခိုကပါး ပြောတတ်တာတွေ၊ အထင်သေး နှိမ့်ချတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်တတ်တာတွေ၊ အဲဒါတွေကို သမီး လုံးဝမကြိုက်ဘူး။ ပြီး တော့...”

“အဓိကကျတာက လက်ကြောမတင်းတာပဲ။ ကိုကိုလဲ မြင်သားပဲ။ ဘွဲ့ရပြီးတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ အခုချိန်အထိ ဘာအလုပ်မှလဲ ခယ်မယ်ရရ မလုပ်တတ်ဘူး။ လုပ်ဖို့လဲမစဉ်းစား ဘူး။ နေတာထိုင်တာကလဲ ပျော့တိပျော့ဖတ်နဲ့ ယောက်ျားပီပီ သသ မရှိဘူး။ အဲဒီလိုလူမျိုးကို သမီး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဘဝ အဖော်အဖြစ် စဉ်းစားမလဲ။ ကိုယ့်ရွှေက မားမားမူတ်မတ် ရပ်ပေးနိုင်မယ့် သူတစ်ယောက်လို့ ယုံကြည်ရမလဲ။ သူ့မိဘတွေ ငွေရှိတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မိဘရှာဖွေထားတာကို အမြဲနီစား

ထိုင်သုံးနေမယ့် လူတစ်ယောက်ကို သမီး ဘယ်လိုမှ အိမ်ထောင်ဖက် အဖြစ် စဉ်းစားလို့မရဘူး။ တယ်လောက်ပဲဝင်ဝင် ကိုယ့်ခွန် ကိုယ့်အားနဲ့ ရသလောက်နဲ့ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နိုင်ပါတယ်။ သမီးကို ဦးဆောင်နိုင်မယ့် သူ့ကိုပဲ သမီးအဖော်အဖြစ် စဉ်းစားမယ်။ ကိုယ်က ဖြန့်ဖြူးဆောင်ရမယ့် သူမျိုးကိုတော့ သမီးလုံးဝ မစဉ်းစားဘူး ကိုကို”

ဆယ်တန်းမျှသာရှိသေးသော ညီမဖြစ်သူ၏ နှုတ်မှ ထွက် ပေါ်လာသော စကားများကြောင့် သူ အလွန်ပင် အံ့သြတုန်လှုပ် ရသည်။

“ဒါပေမယ့် သန်းနိုင်က ရိုးရိုးကိုတော့ ချစ်ရှာတယ်။ မဟုတ်လား”

သူ ဖြေဖြေလျော့လျော့ ပေးလိုက်မိသည်။

“မှန်ပါတယ် ကိုကို။ ဒါပေမယ့်သမီး သူ့ကို လုံးဝ မချစ် ဘူး”

♦ ♦ ♦

“ကိုကို ဒါ သမီးပြောတဲ့ ကိုနိုင်နိုင်ဆိုတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် 'အောင်'ပါ။ ရိုးရိုး အစ်ကို တစ်ဝမ်းကွဲပါ။ ဒါပေမယ့် မောင်နှမရင်းတွေလိုပါပဲ”

ရိုးရိုး စိတ်ဆက်ပေးအပြီးမှာ ယဉ်ကျေးဖော်ရွေစွာ ပြီးလာသော မျက်နှာကို တုံ့ပြန်ဖြိုးဖြင့် ဖြန့်နှုတ်ဆက်မိသည်။

သိပ်မေ့ခြင်းနှင့် ရိုးသားတည်ကြည်ခြင်းကို မျက်နှာမှာ တစ်ပြိုင်တည်းတွေ့ရသည်။

အားမာန်ရှိသော သူတစ်ယောက်၏ ပုံစံမျိုး။

ယောက်ျားပီသသူ တစ်ယောက်မှန်း ဖြင်ရုံနှင့် သိသာသည်။

နှမတစ်ယောက်၏ ရည်းစားအဖြစ် မိတ်ဆက်ပေးလာသောကြောင့် အနည်းငယ်ရှိန်နေပုံမှအပ ရှက်ရွံ့ပျော့ဖတ်မှုများ မတွေ့ရ။

ရိုးရိုးကို ကျိတ်၍ ချီးကျူးလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော် ကုန်သွယ်ရေးမှာ လုပ်ပါတယ်။ ကုန်သွယ်ရေးသောလုံးအသင်းကပါ ကိုအောင်”

သူ မမေးခင် သူကပင် စတင်၍ ခြေသလို ပြောလာသည်။

ရွယ်တူခန့်ပင် ရှိမည်ထင်ရသော်လည်း လေးစားသမှုဖြင့် ‘ကို’တစ်၍ ခေါ်သည်ကို တွေ့ရ၏။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုနိုင်နိုင်၊ ကျွန်တော်ကတော့ မိဘလက်ငုတ်လက်ရင်း စီးပွားကိုပဲ ဆက်လုပ်ပါတယ်၊ ငြို့ထဲ () လမ်းမှာပါ၊ ကြိုရင်လဲဝင်လာပါ၊ ရိုးရိုးသူငယ်ရင်းဆီတော့ ကျွန်တော့်ကို ညီအစ်ကိုလိုပဲ သဘောထားပါ” စကားကို သတိနှင့် ထိန်းပြောရသည်။ လိုသည်ထက် ပိုလျှင် ပိုရာရောက်မည် စိုးရသည်။

ရသမြားအနုပညာ

နားလည်လွယ်သော မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းညိတ်၏။

ရိုးရိုးကတော့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ပမာ။

လာချပေးထားသော အအေးခွက်ကို ငုံ့သောက်နေ၏။

တိတ်ဆိတ်ကျိတ်နေသော စကားပိုင်းကို ဖြည့်စွက်သည့် အနေဖြင့် အိတ်တွင်းမှ စီးကရက်ဗူးကို ထုတ်သည်။

တစ်လိပ်ထုတ်ယူပြီး ဗူးကို မီးခြစ်နှင့်အတူ ကမ်းပေးလိုက်၏။

“ရော့ သောက်ပါ ကိုနိုင်နိုင်”

ကမ်းသော စီးကရက်ဗူးကို လက်ဖြင့် အသာပြန်တွန်းပေးရင်း ငြင်းသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုအောင်၊ ကျွန်တော် ဆေးလိပ်မသောက်တတ်ပါဘူး၊ အားကစားသမားမို့ ရှောင်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်ကို မသောက်တတ်တာပါ”

သူ လေးစားသမှု ပိုသွားမိသည်။

အခုခေတ်တွင် ဆေးလိပ်မသောက်တတ်သူ အတော် ရှား၏။ တကယ်မသောက်တတ်သူ၏ လက္ခဏာကို တွေ့ရသည်။

ရိုးရိုးအတွက် အမှတ်ပိုသွားမိပြန်၏။

ရေခဲဖျော်လှေ့ဖြစ်နေသော အအေးခွက်ကို ပိုက်မှတစ်ဆင့် ရုပ်သောက်လိုက်သည်။ ချိုအိအေးပြမှုက လျှာကိုရောက်လာသည်။

“ရိုးရိုးက ခင်ဗျားထက်စာရင် ငယ်တော့ အရာရာကို ဆုံးမသွန်သင်ပါ ကိုနိုင်နိုင်၊ အမြင်မတော်တာရှိလဲ ပြောပါ။

ရသမြားအနုပညာ

ကိုနိုင်နိုင်ကို ကြည့်ရတာ ဦးဆောင်မှုပေးနိုင်မယ့်သူ တစ်ယောက်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ မိုးမိုးအတွက် သူငယ်ချင်းကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံတယ်ဗျာ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ မိုးမိုးက သူ့မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်ရင်း အပြုံးတစ်ချက်လက်သွားတာ တွေ့ရသည်။

“ကိုနိုင် အအေးသောက်ဦးလေ၊ ရေခဲတွေပျော်ကုန်ပြီ”
“အင်း”

ဟု ဆိုကာ အအေးခွက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ ကိုအောင်၊ ကျွန်တော် မိုးမိုးကို ကိုယ့်ညီမလေးတစ်ယောက်လို သဘောထားပါတယ်”

“ကိုကို သွားရအောင်၊ ကိုနိုင် ညနေ လေ့ကျင့်ကွင်း (ကာနတ)ဝင်ရဦးမှာ”

အအေးကို လက်စသတ်သောက်ပြီး ငွေရှင်းရန် အထမှာ...

“နေ...နေ... ကိုအောင် ကျွန်တော်ရှင်းပါ့မယ်”

ဟုဆိုကာ ကောင်တာသို့ အရင်ထသွားသည်။

ရွှေတိုင် ကားမှတ်တိုင်အနီးရှိ သစ္စာဝင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးသည် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းနှင့် သစ်သစ်ရစ်ရစ်ရှိလှသည်။

ကားမှတ်တိုင်နှင့် နီးသော်လည်း တောင်ကုန်းထိပ်ကလေးပေါ်တွင် သီးသန့်လိုဖြစ်နေသဖြင့် ဆိုင်ရှေ့ လမ်းမရှိ ခြတ်သန်းသွားသော ကားအချို့မှအပ ဝိတ်ဆိတ်နေသည်။

ဖွင့်ထားသော ကက်ဆက်သံသည် ဆောင်းဗောက်မှ တစ်ဆင့် ခပ်တိုးတိုး ပျံ့လွင့်လာနေ၏။

တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ဆိုင်နှင့်ကပ်လျက် ကညောင်ပင်ကြီးမှ လွင့်ကျလာသော သစ်ရွက်တချို့နှင့် ယုန်နားရွက်လို ခပ်ထောင်ထောင် သီးခြောက်တချို့ကို တွေ့ရသည်။

ပျံ့လွင့်နေသော အကြည့်ကို ချဉ်းလှည့်လိုက်၏။

မျက်လွှာချ၍ ခေါင်းထုံထိုင်နေရင်း လက်ကိုင်ဖုန်းကို ဆုပ်ကိုင် လုံးချောနေတာ တွေ့ရသည်။

“ဝေး”

သူ့ခေါင်းထုံကြောင့် ငုံ့ထားသောခေါင်းကို ဖြည့်ဖြည့် မော့လှက်ကြည့်၏။

ခွမ်းနယ်ဟန်ရှိသောလည်း တောက်ပနေသည့် မျက်ဝန်းအုပ်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟင် ကိုကြီး၊ ဘာလဲဟင်”

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်ကာ ပြောမည့်စကားကို အားယူ၏။

“ဝေးကို မိုးမိုး လာခေါ်တော့ ကိုကြီးပါမယ်ဆိုတာ သိလားဟင်”

“အင်း...”

မပွင့်တပွင့် ဖြေသံသည် တိုးဆိတ်၏။

“သိလျက်နဲ့ ဘာလို့ လိုက်လာတာလဲဟင်”

မေးပြီးမှ လွန်သွားမှန်း သိသည်။ စကားကို ပြန်ရပ်ရန် မသင့်။

ပြန်ဖြေမည်စကားကိုသာ နားစွင့်နေလိုက်မိတော့သည်။

“ရိုးရိုးနဲ့ ခါတိုင်းလဲ အတူတူ သွားနေကျလေ၊ ပြီးတော့...”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲဟင်”

ခပ်တိုးတိုး ရယ်လိုက်တာ တွေ့ရ၏။

“ကိုကြီးက ဝေး ကိုကြီးလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

စကားက လှပလွန်းစွာ သူ ထင်သည်။

မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ရင်း မေးရန်ချိန်ဆ၏။ ခံတွင်းတွင်း ချဲ့နေသော တံတွေးကို မျှီချလိုက်သည်။

“ကိုကြီးနဲ့ အခုလိုထိုင်နေတာ ဝေး ရည်းစားတွေ ဘာတွေ တွေ့ရင် ဘာပြောမလဲ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ဝေးက ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ကိုယ့်အစ်ကိုတစ်ယောက်နဲ့ထိုင်နေတာ ဘာပြောရမှာလဲ ကိုကြီးရယ်၊ နော်...”

ဟု ဆိုလိုက်ပြီးမှ...

“အလကားပြောတာနော် ဝေးမှာ ဘယ်က ရည်းစားမှ မရှိပါဘူး၊ ရိုးရိုး မပြောဘူးလား”

“ရိုးရိုးက ဝေးရဲ့ မိသားစုကိစ္စနည်းနည်းကလွဲပြီး တခြား ဝေးရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဘယ်ကိစ္စကိုမှ မပြောဘူးလေ၊ ကိုကြီးကလဲ မမေးပါဘူး၊ ဝေးကြိုက်မှန်း မကြိုက်မှန်း မသိဘူးလေ”

စကားကို ခဏနား၏။ မျက်နှာကို အတည်ငြိမ်ဆုံး ထားလိုက်ပြီးမှ...

“ဝေးနှုတ်က ပြောလာမှာကိုပဲ မျှော်လင့်မိတယ်”

“ကိုကြီးရယ်...”

ဝေးက ခပ်တိုးတိုးညည်းလိုက်ရင်း...

“ဝေးလို ပညာလေးမဖြစ်စလောက်၊ ငွေလဲမရှိ၊ ချစ်လဲ မချော၊ ဒီကြားထဲ ကျန်းမာရေးကလဲ ချူချာလိုက်သေးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူက နှစ်သက်မှာတဲ့လဲ ကိုကြီးရယ်”

ဝေး၏ တိုးဆိတ်သော စကားသံက သူ့ရင်တွင်းသို့ သိပ်နက်နက် ရူးသွား၏။

လမ်းဆင်းပေးလာခြင်းလားဟု ထင်မိပြီးမှ ကိုယ်လိုရာ ဆွဲတွေးတာပဲဟုဆိုကာ ပြန်တွေးမိသည်။

နှိမ့်ချတတ်သော စိတ်ကို အထင်ကြီးမိသည်။

“မနေ့က ရိုးရိုးကပြောတယ်၊ နင့်ကို ကိုကြီးက တွေ့လို့ လိုတဲ့ ဘာလို့တွေ့ချင်တာလဲဟင်”

အပြေရသက်သော မေးခွန်း...

မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်တော့ ကြည်လင်နေတာ တွေ့ရသည်။ သန့်စင်စွာ မေးလာသော စကားဟု တွက်မိ၏။ အရောင်မဆိုးရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။

“ဝေးက ကိုကြီး ညီမလေးလေး ကိုကြီး သံယောဇဉ် အပျိုဆုံးသူတွေထဲမှာ တစ်ယောက်အပါအဝင်ဆိုတော့ တွေ့ရင်တာ ဆန်းသလား ဝေးရယ်”

အေးစက်စပြုနေသော လက်ဖက်ရည်ကုက္ကကို တစ်ချက် ဖြိုကြည့်လိုက်သည်။ သောက်ရန်ပြင်ပြီးမှ သတိရသဖြင့်...

“ဝေးက တစ်ခုခုသောက်ပါဆို ဘာမှလဲ မသောက်ဘူး”

“ဝေး နေလို့ သိပ်မကောင်းဘူး ကိုကြီး ခေါင်းထဲ မကြည့်တူး ဖြစ်နေတယ်”

“ဒါဆို ဘာမှ မသောက်ရင် ကိုကြီးဆီက နည်းနည်း တော့ ယူသောက် ဟုတ်လား။ နို့နို့ ကိုကြီး မနေတတ်ဘူး”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ခေါင်ညှိတ်သဖြင့် လက်ဖက်ရည် တစ်ဝက်ကို ရေခဲခွေဖြင့် စင်အောင် ကျင်းထားသော ပန်းကန်ပြား ထဲသို့ ထည့်၍ ဝေးဘက်သို့ တိုးပေးလိုက်သည်။

ဝေး လှမ်းယူတာ မြင်၏။

“ပြန်ရအောင်နော်”

ဝေးက ဆိုလာသည်။

“ကိုကြီး ခိုးရိုးတို့ကိုလဲ သွားစောင့်ရဦးမှာ မဟုတ်လား”

“အင်း”

ပိုက်ဆံရှင်းရန် စားပွဲထိုးလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ငွေရှင်းပြီးမှ ထရန်ပြင်စဉ် နေရောင်ကြားမှာ ပိုးစက်မှုန်

ခပ်မွဲမွဲကျလာတာတွေ့သည်။

“လမ်းလျှောက်ပြန်ရအောင်နော်”

ဝေးဘက်လှည့်၍ ပြောမိသည်။

ဝေးက သူ့ကို မော့ကြည့်၏။

“အပိုင်းထိပ်ထိ ပြန်ရမှာ ကိုကြီးရဲ့၊ ပြီးတော့ ပိုးတွေလဲ ကျလာနေပြီလေ”

“လမ်းလျှောက်ချင်သေးလို့ပါ ဝေးရယ်”

“ဒါဆို ဝေးကို တစ်ကျပ်ပေး”

ယောင်ယမ်း၍ စောစောက ပြန်အမ်း၍ ပိုနေသော ကျပ်တန်တစ်ရွက်ကို ဖြန့်လာသည်။ ဝေးလက်ထဲသို့ ထည့်ပေး လိုက်သည်။

ပြီးမှ...

“ကျပ်တန်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဝေးရဲ့”

ဝေးက ပြီးလိုက်ရင်း...

“ကိုကြီး လမ်းလျှောက်ချင်တယ်ဆို၊ ဝေးကား ကားစီးပြီး ပြန်မယ်လေ”

သူ့မျက်နှာသည် ချက်ချင်းပင် စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ညိုသွားမိသည်။ ဝေးမြင်သည်ထင်၏။

“ဝေးကား နေမကောင်းဘူးလေ ကိုကြီးရဲ့”

ဟုဆိုသည်။

“ဒါပေမယ့် ရပ်တယ်လေ၊ ကိုကြီးလမ်းလျှောက် စေချင်လဲ ဝေး လျှောက်ပေးပါမယ်”

ဉာတာသွားမိသူက သူပင်။

“ကဲ... ကားပဲစီးရအောင်၊ တော်ကြာ ဝေး ပိုပြီးနေ မကောင်း ဖြစ်နေလိမ့်ဦးမယ်”

မှတ်တိုင်တွင် ကားစောင့်ရင်း စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်ယူ၍ ဖွာသည်။

မိုးသည်ပို၍ စိပ်စိပ်ကျ၏။

စီးကရက်ကို လက်ဖြင့်အုပ်၍ဖွာရင်း နံပါတ် ၄၇ ကား အလာမှာ ပြေးသွားလိုက်သည်။

ဝေးကို ရှေ့မှ အရင်တက်စေပြီး သူလိုက်တက်သည်။

ရုံးချိန်မဟုတ်သဖြင့် တားဆီးတွင် လူနည်းနည်းသာ ရှိသည်။

သောက်လက်စ စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းတွင်တပ်၍ ဖွာရန် ပြင်စဉ်တွင် ဝေးဆတ်ခနဲ လူယူသွားသည်။

နားမလည်သလို ကြည့်မိ၏။

“ကားပေါ်မှာ ဆေးလိပ်မသောက်ရဘူးလေ ကိုကြီးရဲ့”
ပြောပြီး တစ်ဝိုင်းတစ်ဝိုင်း စီးကရက်တို့ကို ကိုင်လျက် လက်ကို ကားဘေးအပြင်သို့ ထုတ်လိုက်တာတွေ့သည်။

ဘာမှပြန်မပြောတော့ပဲ ငြိမ်နေလိုက်မိ၏။

“ကိုကြီး မဆင်းနဲ့တော့နော် နို့မို့ဆို မလိထိပ်အထိ တစ်မှတ်တိုင် လျှောက်နေဦးမယ်”

“မဝေးပါဘူး ဝေးရဲ့၊ ခဏလေးလျှောက်ရမှာဥစ္စာ မိုးမိုးတို့ ချောက်ဖို့လဲ အချိန်လိုပါသေးတယ်”

အဝိုင်းထိပ်ကားအရပ်မှာ ဝေးနှင့်အတူ သူပါချော၍ ဆင်း လိုက်သည်။

“အင့်...”

ဘာမှန်းမသိပဲ ယူကြည့်လိုက်တော့ ကားပေါ်မှာ သူ့ပါးစပ်မှ ဆွဲဖြတ်ယူသွားသည့် ငါးသုံးလုံးစီးကရက်အတို လေးဖြစ်နေ သည်။

“ဝေးသွားတော့မယ် ကိုကြီး”

သူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

မိုးဖွဲဖွဲကြားမှာ ခေါင်းကို လက်ဝါးလေးအုပ်လျက် လမ်းခြတ်ကူးပြီး သွက်သွက်လှမ်းသွားတာ ဖြစ်သည်။

မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ခပ်တေးတေးအရောက် ဝေးပြန်အလှည့်တွင် အကြည်
ချင်းထုံ၏။

“ဟော... ဝေါ်တော်မူကြီးပါလား။ လာ လာ”
 ကားကိုချပ်၍ သောပိတ်ပြီး ကားတွင်းမှထွက်ရန် ပြင်စဉ်
 မှာမင် ဆိုင်ထဲမှ လှမ်းအော်ခေါ်သံကို ကြားရသည်။
 ပြီးလျှက် ဆိုင်ထဲကို ဝင်သွားလိုက်၏။
 ဆွဲယူပေးသော ခုံတွင် ထိုင်လိုက်ရင်း နှုတ်ဆက်သည်။
 “မမပြုံး နေကောင်းတယ်နော်”
 “ကောင်းပါ့မလို့၊ ကောင်းလို့လဲ အလုပ်ဆင်းနေတာပေါ့၊
 မကောင်းရင် အိပ်ရာထဲခွနေမှာ”
 “မမပြုံးကလဲ အကောင်းပြောတာကို နောက်နေပြန်ပြီ”
 “မနောက်ပါဘူးတော်၊ ကျွန်ကလဲ မှန်ရာပြောတာပါ”
 စကားကျယ်ကျယ်ပြောတတ်သော်လည်း စိတ်ရင်းကောင်း
 ရှာသည့် မမပြုံးက သူ့ဝသီအတိုင်း ပြော၍ နှံ့ရယ်သည်။
 မမပြုံးသည် သူ့အစ်ကို ကျော်ဝင်၏ ချင်းစားဖြစ်သည်။
 နှစ်ဇက်မိဘသဘောတူ စေ့စပ်ထားပြီးဖြစ်၍ မကြာခင်
 လက်ထပ်ကြတော့မည်ဖြစ်သည်။
 ဘွဲ့ရပြီးကတည်းက သမဝါယမအရောင်းဆိုင်တွင်
 အရောင်းစာရေး ဝင်ရုပ်နေသော်လည်း မိဘများက တောင့်တင်း

ရသမြားအနုပညာ

ချစ်သောလှသည်။

ဘွဲ့ရပြီး အလကားမနေချင်ဘူးဆို၍သာ ဤအလုပ်ကို
ခွင့်ပြုထားခြင်းဖြစ်သော်လည်း ကိုကျော်ဝင်ရော သူ့မိဘများကပါ
သဘောမကျကြချေ။

“အစ်ကိုကျော်ဝင် ရောက်သေးလား မမပြုံး”
 “လာပါရှင်၊ ရှင်အစ်ကိုက အခစားကို မှန်နေတာပဲ”
 အရယ်စွက်၍ ပြောသည်။
 “ဒါနဲ့ ‘အောင်’ အခုလာတဲ့ဆီကို သွားပြီးပြီလား”
 အတည်နှင့်မေးနေသော မမပြုံး စကားကြောင့် သူ
 ကြောင်သွားသည်။

“ဟင်... ဘယ်လိုလာရမှာလဲ မမပြုံးရဲ့”
 “မမပြုံးဆီကိုပဲ သက်သက်လာတဲ့ညဉာ”
 “သေချာလို့လားအောင်ရယ်”
 “သေချာပါတယ်၊ ဒီနေ့ စနေလေ ရုံးခန်းနေ့တစ်ဝက်
 ပိတ်တယ်၊ အဲဒါ အပြန် ပွင်းတာနဲ့ မမပြုံးဆီ လှည့်ဝင်လာတာ၊
 ပြီးတော့ မမပြုံးကျွေးမယ့် ခေါက်ဆွဲသုပ်လဲ စားချင်လို့”
 “မသိပါဘူးကွာ၊ ဝေးဆီများလာတာလားလို့ မမပြုံးဆီ
 လာတာဆိုရင်တော့ ခေါက်ဆွဲသုပ်တင်မကပါဘူး၊ ဗိုမောင်စားချင်
 တာ ကျွေးပါတယ်ကွာ”
 ပြောပြီးတဟားဟား ရယ်သည်။
 အံ့သြသည့်စိတ်က ရင်ဝသီရောက်၏။

ရသမြားအနုပညာ

ဝေးတို့နေသော ရပ်ကွက်မှန်းတော့ သူ့အရင် ကတည်းက သိသည်။ သို့ပေမယ့် တစ်ခါမှတော့ တစ်ယောက်တည်းမသွားဘူးပေ။

ဝေးနှင့်လည်း သိတာသိပ်မကြာသေးသဖြင့် ဂိုးရိုးခေါ်လာသဖြင့် နှစ်ခါမျှသာ တွေ့ခဲ့ရသည်။

ပြီးတော့...

ဝေးနှင့် သူ့အကြောင်းကို မမပြီး ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲဆိုတာ သူ့ဝေခွဲမရ။

မမပြီးက ခင်တတ်မင်တတ်တော့ ဝေးနှင့်အသိမိတ်ဆွေများဖြစ်နေသလားမသိ။

ဒါဆိုလည်း...

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ အောင်ရဲ့”

မမပြီး စကားသံကြောင့် သူ့အတွေးမျှင်များ ဖြတ်သွားမိသည်။

ဆိုင်နှင့် မျက်စောင်းထိုးရှိ အသုပ်ဆိုင်မှ မမပြီးက နှစ်ဖွဲဟု လှမ်း၍မှာသည်။ ရေခဲခွေးအိုးပါ ယူလာခဲ့ဟူသော နောက်ဆက်တွဲ စကားကိုကြားရသည်။

ပြီးမှ...

“ဝေးနဲ့ အောင်အကြောင်းကို မမပြီးသိလို့ အံ့သြနေတာလားအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူပြောလိုက်သည်။

“ဝေးနဲ့က အရင်ကတည်းက ခင်နေတာလေ မမပြီး လက်ထပ်မလို့အကြောင်း သူကမေးလို့ မမပြီး ပြောပြရင်က ကိုကိုကျော်အကြောင်း ရောက်သွားပြီး အောင်နာမည် ပြောပြတော့ သူကသိတယ်တဲ့”

“အဲဒါနဲ့ မမပြီး စကားအစ်ကြည့်တော့ ”

ဆက်မပြောပဲ ရပ်ထားလိုက်သောကြောင့် သူ့ပို၍ စိတ်ဝင်စားမိသွားပြီး...

“အဲဒီလိုအစ်တော့ သူကဘာပြောလဲ မမပြီး”

အလောတကြီးနိုင်မှုကြောင့် မမပြီးက ရယ်လျက်...

“အောင်နဲ့သူ ကြိုက်နေကြတယ်လို့တော့ သူက မပြောပါဘူး အောင်ရဲ့၊ သူနဲ့အောင် ခင်ပါတယ်လဲ၊ အောင် ညီမဝမ်းကွဲ ဂိုးရိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်တာဆိုလားပဲ”

လာသူပေးထားသော အသုပ်ပန်းကနီကို ဖွန်းဖြင့် ဓမ္မနယ်လျက် သူ့ရေသိုတိုးပေး၏။

ရေခဲခွေးတစ်ခွက်ကိုပါ ငုံ့၍ပေး၏။

ဂဏ္ဍာနီကနီတတ်လှသော မမပြီးကို ယုံကြည်ပေမယ့် သူ့ခင်မင်ရင်းနှီးမိလှသည်။

သို့ပေမယ့် အသုပ်တွင် အာရုံမရောက်...

“ဆက်ပြောပါဦး မမပြီး”

သူ့မျက်နှာကို ထေ့ထေ့ကြည့်၏။

ပြောမှာပေါ့ကွာ၊ ဘာလို့ ဒီလောက်လောနေရတာလဲ၊
ခေါက်ဆွဲသုပ်လေးလဲစားလိုက်ပါဦး။ ဝေးအကြောင်းရောက်တော့
အသုပ်ကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးလားအောင်ရဲ့”

“ဟာဗျာ မမပြီးကလဲ”

သူဆိုလိုက်မိသည်။

“အောင်ညီမဝမ်းကွဲရိုးရိုးနဲ့က သူကကျောင်းနေဘက်တဲ့၊
သိပ်ချစ်ကြတာတဲ့၊ အဲဒါ ရိုးရိုးမိတ်ဆက်ပေးလို့ အောင်နဲ့သိရ
တာတဲ့၊ အောင်ကလဲ သူ့ကို အရမ်းခင်သွားတယ်တဲ့”

“ညီမလေးတစ်ယောက်လို့မဲလို့ ပြောတယ်တဲ့၊ အောင်ကို
သူက ကိုကြီးလို့ပဲ ခေါ်တယ်တဲ့၊ အောင်က သူနဲ့တွေ့ချင်ရင်
ရိုးရိုးကိုခေါ်ခိုင်းတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ရိုးရိုးက သူ့ရည်းစား နိုင်နိုင်
ကိုပါ ခေါ်လာတယ်တဲ့၊ အောင်နဲ့ဝေးကို ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာထား
ခဲ့ပြီး ရိုးရိုးက ဝှောင်ပေးတယ်တဲ့၊ ဝေးက မမပြီးကို အဲဒါတွေအားလုံး
ပြောမပြောဘူးကွာ ဟား ဟား ဟား”

စကားအဆုံးမှာ မမပြီးက အော်ရယ်သည်။ ပြီးမှ...

နီစပ်စပ်ဖြစ်နေသော သူ့ပျက်ဒုက္ခကို ကြည့်လျက် စကား
ဆက်သည်။

“အကားပါကွာ၊ ခေါ်ခိုင်းတာ၊ ရှောင်ပေးတာ ဆိုတာတွေက
ဝေးစကားထဲမှာ မပါပါဘူး၊ ရိုးရိုးတို့ သူ့ ရည်းစားဆိုတဲ့ နိုင်နိုင်
တို့ နာမည်တွေပါလာလို့ မမပြီး ဆက်စပ်ပြီးနေတာတာပါ”

ဟုဆိုသည်။

“မမပြီးကလဲဗျာ” ဟု သူပြောလိုက်ပြီးမှ ကာကွယ်သည့်
အနေနှင့် “ဒီလို မမပြီးရေ” ဟုဆိုကာ ရိုးရိုးနှင့် နိုင်နိုင်အကြောင်း
ကို ပြောပြနေမိသည်။

လရောင်သည် မြက်ခင်းစစ်သို့ ပျော်ပျော်ကျ၏။

လေတစ်ချက်အဝှေ့တွင် သစ်ရွက်တို့ ရွှေ့နေမည်သည်။

မိုးထဲအနံ့ကိုရ၏။

မြက်ခင်းအလယ်ရှိ ပိတောက်ပင်ကြီးသည် ဖူးသစ်တို့

ဖြင့် စိမ်းနေလေသည်။

အကိုင်းခက်တို့ အယ်မ်းတွင် လရောင်လင်းဖြင့် အဖူးထိပ်မှ
အဝါတို့ကို မြင်ရဟန်ရှိသည်။

ပြတင်းကိုပြန်ပိတ်လျက် ဂျက်ထိုးလိုက်ပြီး အခန်းနံရံတွင်
ချိတ်ထားသည့် ဂစ်တာကို လှမ်းယူသည်။

မတီးတာ ကြာပြီဖြစ်သဖြင့် ဂစ်တာပေါ်၌ ဝံ့အလိမ်းလိမ်း
ကပ်ပြီဖြစ်နေလေသည်။

ကြိုးတို့သည် လျှောက်လျှော့ချေ။

အခန်းတံခါးကို အသံမမည်အောင် ဖွင့်ထွက်သည်။

အိမ်ပြင်အရောက် အနည်းငယ်အေးသလောက်သည်။

ပြန်ဝင်စပ် ခုံတန်းလျားတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး ဂစ်တာကြီးကို ဖွဖွတိုက်ညှိ၏။

ကြီးညိုအပြီး ဂစ်တာကို အသာပြန်ချ၍ စီးကရက်ဗူးကို ယူလျက် တစ်လိပ်ထုတ်ယူကာ နှုတ်ခမ်းတွင်တပ်သည်။

မီးခြစ်ချစ်သံက တိတ်ဆိတ်ညက် အနည်းငယ် ပြိုကွဲသွားစေလေသည်။

အစိမ့်အထိ တိုသွားစဉ်ဖြစ်သော စီးကရက်ကို တောက်ထုတ်လိုက်ပြီး ချထားသော ဂစ်တာကို ကိုင်လိုက်သည်။

ခပ်ဖွဖွအတီးမှ ဂစ်တာသံသည် ညှိနှိုင်းပေါ့လှ၏။ ချိုမြသော သံစဉ်တို့သည် ရင်တွင်းသိပ်စီးသည်။

သံစဉ်အလိုက် သီချင်းကို တီးတီးညည်းသည်။ ဝေးအံ့မျက်နှာက အာရုံတွင် ရေးရေးပေါ့လှလေသည်။

ရေးရေးညှိသော်လည်း တောက်ပသည့်မျက်ဝန်းကို မြင်၏။ ဖြူသွယ်သွယ် ပါးပါးကိုယ်လေးက အမြင်တွင် နှံ့နှံ့နေသည်။

သီချင်းအဆုံးတွင် မျက်စိမှတိတ်လျက် ဝေးရယ်ဟု တိုးတိုးမည်တမ်းလိုက်မိသည်။

သနားခြင်း... တွယ်တာခြင်း... သံယောဇဉ်ရှိခြင်း...

စတဲ့အရာတွေနဲ့ ပျိုးတဲ့အချစ်မျိုးဟာ ဝိုဠ်၊ ခိုင်မာစေပါတယ် ဝေးရယ်...။

‘တယ်လီဖုန်းလာနေတယ် ကိုအောင်’ ဟု အလုပ်သမားလေးတစ်ယောက် လာပြောသဖြင့် လုပ်လက်စအလုပ်ကို ခဏရပ်ကာ ဖုန်းရှိရာ အရှေ့ခန်းဆီသို့ ကမန်းကတန်း ပြေးသွားမိ၏။ ဘေးတွင်ချထားသောဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ရိုးရိုး...

မက်လာဈေးသွားရန်တူဆိုကာ ကားဖြင့် လာခေါ်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

အကြောင်းပြ၍ ငြင်းမည်မြင်စဉ်မှပင်... ဝေးပါလိုက်မည်။ အိမ်မှာရောက်နေသည်ဟု ဆိုသဖြင့် သူ မငြင်းမီတော့ပေ။

လာခေါ်မည်ဟု သူပြောလိုက်သည်။ လက်အလုပ်ကို အလုပ်သမားတစ်ယောက်ခေါ်၍ ဆက်လုပ်ရန် ပြောထားပြီး သူကားပေါ်တက်၍ မောင်းထွက်လာလိုက်သည်။

ဈေးတွင်ကြိုစောင့်နေသော နိုင်နိုင်ကို တွေ့ရသည်။ ရိုးရိုးဆက်ခေါ်ထားသည်လား မပြောတတ်။

နိုင်နင်းကို ပြီးပြန်တစ်ဆက်ပြီး ရိုးရိုးတို့ဘက်လှည့်ကာ
ဘယ်ကိုအရင်ဝင်မလဲမေးသည်။
ဝေးက ဘာမှမပြော။
အလှပြင်ပစ္စည်းတွေရောင်းတဲ့ဘက်တန်း သွားမယ်ဟု
ရိုးရိုးကပြောသဖြင့် ဦးဆောင်ထွက်လာလိုက်သည်။
ပစ္စည်းတစ်မျိုးဝယ် ခဏလျှောက်ကြည့်ပြီး ပြန်ထွက်လာ
ကြသည်။
ပြီးပြီလား။ ဘာဝယ်ဦးမလဲဟု သူမေးတော့...
တော်ပြီဟု ရိုးရိုးကဖြေသည်။
ဝေးက...
သူ တစ်ဆက်တည်း မေးလိုက်မိသည်။
ဝယ်စရာမရှိဘူးဆိုသည့်သဘောနှင့် ဝေးက ခေါင်းခါ
ယမ်းသည်။
ဒါဖြင့် ဟိုဘက်ခဏလျှောက်ရအောင်ဟု ပြောလိုက်တော့
ရိုးရိုးက...
ကိုကို ဝယ်စရာရှိသေးလို့လား မေးသည်။
“အင်း”ဟု သူဖြေလိုက်ပြီး ထွက်လာကြသည်။
ဝယ်နေကျစာရေး ကိရိယာပစ္စည်းရောင်းသည်
ဆိုင်ဘက်ကို ဦးတည်လျှောက်သည်။
ပေတံ။
ခဲတံ။

ဘောလံပင်။
ဝယ်တော့ ရိုးရိုးက သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် သူ့ကိုကြည့်၏။
ပြီးတော့ ပြီးသည်။
ခါတိုင်းနှစ်တွေဆို ကိုကို သမီးတစ်ယောက်စာပဲ ဝယ်ပေး
ရတာနော်ဟု ပြောသည်။
သစ်သစ်စိတဲ့၌ အိတ်နှင့်ထည့်ခိုင်းပြီး ရိုးရိုးနှင့် ဝေးကို
တစ်အိတ်စီ လှမ်းပေးသည်။
ဝေးကမယူ။
ပညာဒါနပေါ့ဟု သူပြော၍ပေးသည်။
ယူလိုက်ပါ။ ငါ့ကိုကိုက သဘောကောင်းပါတယ်။ ငါ့ကို
နှစ်တိုင်း ဒီလိုပဲဝယ်ပေးနေကျ။ နင်ကဒီနှစ်မှ ကိုကိုနဲ့ စသလိုရတာ
ဟု ကျပြောမှ လက်ကို နှေးနှေးလှမ်းယူသည်။
ဖေးကို ကိုကိုကိုခေါ်ညှင်းသလို ဖြစ်နေပြီနော်ဟု ပြောသည်။
မမြင်ပါဘူးဝေးကလေး၊ ခြေးခြေးမှ ဝယ်ပေးမလို့ အခုတစ်ခါ
တည်း အဆင်သင့်သွားလို့ ရိုးရိုးကို ကိုကို အပြဲဝယ်ပေးနေကျလေ
ဟုပြောလိုက်မိသည်။
ကိုနိုင်ရော ဝယ်စရာရှိသေးလား သူ့ဆိုလိုက်တော့ မရှိဘူး
ကိုအောင် ဟုပြောသဖြင့် ရှေးမှ ပြန်ထွက်လာကြသည်။
ရှေးတွင်းမှပြန်အတွက် ထိပ်ဆုံးဆိုတဲ့တွင် ယိုးဒယားဖြစ်
ရှုဆေးမှူးကလေးများတွေ၍ တစ်ဦးဝယ်၍ ဝေးကို လှည့်ပေး
လိုက်သည်။

ဝေးကုသလော ခေါင်းမှတတ်တယ် မဟုတ်လားဟု သူ ပြောသည်။

ကိုကိုက မျက်နှာလိုက်တယ်ကွာဟု ရိုးရိုးက ပြုံးစေဖြင့် ဆိုသည်။

ဘယ်ကိုသွားကြဦးမလဲဟု သူမေးတော့ ရိုးရိုးက...

အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောလိုရတဲ့နေရာ၊ လက်ဖက် ဖုန်တို့ အအေးတို့ ရတဲ့နေရာပေါ့ဟု ဆိုသဖြင့် သူထိုင်နေကျ အလုပ်တိုက်နှင့် တစ်လမ်းကျော်ရှိ လုပ်သားကင်တင်သို့ ကားကို ဦးတည်မောင်းလာခဲ့သည်။

အနည်းငယ် ချောင့်ကျသော်လည်း သန့်ရှင်းသပ်ရပ်၍ သစ်ပင်ရိပ်များဖြင့် အေးမြသည့် လုပ်သားကင်တင်သည် ရိုးရိုး အနောက်ဖက် လေးဆယ့်ငါးလမ်းတို့ အတွင်းတွင်ရှိသည်။

ဆိုင်တွင်ဆိုင်အပြီး ဘာသောက်ကြမလဲဟု သူမေးတော့ ရိုးရိုးနှင့် နိုင်နိုင်က သမီးတို့က မုန့်ဟင်းခါးစားချင်တာဟုဆိုသဖြင့် ကပ်လျက်ဆိုင်ကို သူညွှန်ပြသည်။

ဒါဆို ကိုကိုတို့ ခဏနေခဲ့၊ သမီးတို့ မုန့်ဟင်းခါးသွား စားကြမယ်ဟုဆိုကာ နိုင်နိုင်နှင့်အတူ ထသည်။

ဝေး နင်ကတော့ ကိုကိုအဖော်ရအောင် နေခဲ့ပေါ့ဟာဟု ရယ်၍ ပြောရင်းထွက်သည်။

သက်သက်အကြောင်းပြမုန့် သိသော်လည်း သူကျေနပ် နေမိသည်။

ခပ်ငေးငေးရှိနေသည့် ဝေးကိုကြည့်သည်။

“ဝေး”

သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“ဘာသောက်မလဲ မှာလေ”

“ဟင်းခါး”

ခေါင်းခါသည်။

“တစ်ခုခုတော့သောက်ဝါ ဝေးရယ်”

သူထပ်ပြောမှ...

“ဒါဆို ကော်ဖီသောက်မယ်”

“ကော်ဖီနဲ့ခွက်ပေးဟု သူ ပာလိုက်သည်”

လာချပေးသော ကော်ဖီခွက်ကို မကိုင်မိပဲ ဝေးမျက်နှာ

ကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ရင်မဆိုင်ရဟန်ဖြင့် ဝေးက မျက်လွှာချ၏။

စကားစရာရန် သူစိတ်ကူးသည်။

“ဝေး”

သူ ခပ်တိုးတိုးခေါ်သည်။

ဝေးကမကြည့်ပဲ ဝှံ့၍ စားပွဲကို လက်သည်းဖြင့် ခြစ်သည်။

“ဝေးတို့ စာမေးပွဲ နီးပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”ဟု ဖမ္မင်တဖွင့်ဖြေသည်။

“သင်္ကြန်ကျဖို့ သိပ်မလိုတော့ဘူးပေါ့”

သူ ညည်းပြောပြောသည်။

သူ့စကားကို ဝေး စူးစိုက်နားထောင်ဟန် ရှိနေသည်။

“ဝေးကို ကိုကြီးတစ်ခု တောင်းဆိုပါရစေ”

“ဘာကိုလဲ ကိုကြီး”

“ဒီလိုပါ”

ဝေးမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ကိုကြီးအကြောင်းကိုတော့ ရိုးရိုးပြောပြလို့ ဝေးလံ တော်တော်များများ သိပြီးရောပေါ့”

“အင်း”

“သင်ကတော့ အများကြီးကို ကိုကြီး ဖြတ်သန်းခဲ့ဘူး ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြီးခဲ့တဲ့ သင်္ကြန်တိုင်းဟာ ကိုကြီးအတွက် အရမ်းအထီးကျန်နေခဲ့ပါတယ်။ သူများဆာကာတွေလို သွားတာ လာတာ၊ လည်တာပတ်တာ၊ ရေပက်ခံထွက်တာတွေ ဘာတွေ ပါသနာမပါတော့ များသောအားဖြင့် သင်္ကြန်တိုင်းကို တစ်ယောက် တည်း ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာ များပါတယ်။ အဲဒါတွေအားလုံးထက် ပိုပြီးထူးခြားတာက”

သူ့စကားကို ခဏရပ်လိုက်သည်။

“ဆက်ပြောလေကိုကြီး ဘာထူးခြားတာလဲ”

“ဝေး အံ့ဩမလားမသိဘူး။ ကိုကြီး ဒီအသက်အရွယ်ထိ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ သင်္ကြန်ရေ မလောင်းဖူးခဲ့ဘူး”

ဝေးက သူ့စကားကို စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“ကိုကြီးမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုခုထားတာရှိတယ် ဝေး”

ရသမြားအနုပညာ

အဲဒါက တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကို တစ်သက်မှာ တစ်ခါပဲ သင်္ကြန်ရေလောင်းချင်တယ်။ အဲဒီလို လောင်းတဲ့သူဟာလည်း ကိုယ်နှစ်သက်မြတ်နိုးတဲ့၊ ကိုယ် ချစ်ခင်လေးစားတဲ့သူသာ ဖြစ်ရ မယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုပဲ ဝေး”

“ဒါပေမယ့် ကိုကြီးဆုံးဖြတ်ချက်ကို အခုအချိန်အထိ အကောင်အထည်မဖော်ဘူးသေးဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုကြီး တကယ်နှစ်သက်တဲ့၊ မြတ်နိုးတဲ့၊ သိပ်ချစ်ရတဲ့ သူတစ် ယောက်ကို မတွေ့နိုင်ခဲ့သေးလို့ပဲ”

“ကိုကြီး ဝေးကိုဘာလို့ အဲဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြနေရ တာလဲဟင်”

ဝေးက သူ့ကို နားမလည်သလို မေးသည်။

“အကြောင်းရှိလို့ပေါ့ ဝေးရယ်”

“ဘာလဲဟင်”

“စောစောကဝေးကို ကိုကြီးပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ဝေးဆီ က ကိုကြီး တစ်ခုတောင်းဆိုပါရစေလို့ဆိုတာ”

“အင်းလေ၊ အဲဒါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့ ဝေးရယ်”

“ဒီနှစ်သင်္ကြန်မှာ ပထမဦးဆုံး သင်္ကြန်စရောက်တဲ့နေ့၊ ဘယ်သူမှ မလောင်းသေးတဲ့ သင်္ကြန်ရဲ့ ပထမဦးဆုံး အချိန်မှာ...”

စကားကိုရပ်ပြီး ဝေးကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဝေးကို ကိုကြီး သင်္ကြန်ရေလောင်းပါရစေ...”

ရသမြားအနုပညာ

www.burmeseclassic.com

“ဟင်”

ဟင်ကနအသံနှင့်အတူ ဝေးခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားတာတွေ့၏။ သူ့မျက်နှာကို အလွန်တကြား မော့ကြည့် တာဖြစ်သည်။

မျက်နှာသစ်သွားတိုက်ပြီး ရေချိုးဆန်းမှအသွက် “အောင်” မင်းဖုန်းလာနေတယ်။ ကိုင်လိုက်ဦးဟု ကိုကျော် လှမ်းအော်သံကြား သည်။

အခန်းတွင်းဝင်၍ မျက်နှာသစ်ပုဝါကို ကမန်းထကန်း ဆွဲယူလိုက်ပြီး ညှပ်ခန်းသို့အပြန်သွားကာ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင် လိုက်၏။

အောင်ပါဟုပြောအပြီးမှာပင် ကြားဖူးနေကျ အသံလေး တစ်ခုက သတ္တုဝါယာကြိုးပတ်စီဆင် နားတွင်းသို့ စီးဝင်သည်။ မည်သို့မှ မျှော်လင့်ထားခြင်းမရှိသော အရာတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

“ကိုကြီးလားဟင်၊ ဝေးပါ”

“ဟုတ်တယ် ခဏ်း ကိုကြီးပါ”

အသံသည် ဖိုလို့က်တုန့်ခတ်နေသလား သတိမထား မိလိုက်။ အလောတကြီးနိုင်လှစွာ မေးမိသည်။

“ကိုစွန့်လို့လားဝေး၊ ပြောလေ”

“သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကြီးကို ဒုက္ခပေးသလိုများ ဖြစ်နေမလားလို့”

ခပ်ပါးပါးအသံအဆုံးမှာ သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်၏။

“ဪ...ဝေးရယ်၊ ဝေးက ကိုကိုညီမလေး မဟုတ်ဘူး လားကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကြီးရယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုကြီးက အလုပ် တစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ သက်သက်အင်္ဂါရှင်နေမှာဦးလို့”

“မရှုပ်ပါဘူးဝေး၊ ဝေးတို့ရိုးရိုးတို့အတွက်ဆိုရင် ကိုကြီး အမြဲတမ်း ဘာအကူအညီပဲဖြစ်ဖြစ် ပေးနိုင်ပါတယ်။

“ဒီနေ့ ဝေးတို့ စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးရက်ဇလ”

ပြောမှပင် ဝေးတို့ စာမေးပွဲဖြေနေကြောင်းကို သူသတိ ရသည်။

အခုတစ်လော အလုပ်အပ်သူများနေသဖြင့်လည်း သူ သတိမရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဝေးပြောမှ ကိုကြီးဆတ်စိုက်ရတယ်၊ ဟုတ်သားပါ။ ကိုကြီး တိုက်မှာ အလုပ်နည်းနည်းများနေတာနဲ့ ဝေးတို့ကို ပစ်ထားသလို ဖြစ်သွားတယ်၊ ကဲပြော၊ ဘာအကူအညီပေးရမလဲ”

“အဲဒါ စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြမယ်တဲ့၊ ဝေးက နောက်နေ့မှ ကြည့်ပါဆိုတာတောင် မရဘူး ဒီနေ့ပဲကြည့် မယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ကိုကြီးကိုလဲ ဖုန်းထက်ခေါ်လိုက်တဲ့၊ ဝေးကို

ဖုန်းနံပါတ်ပေးပြီး ဆက်ခိုင်းတာ။ သူ့ဆက်ရင် ကိုကြီးက သူ့ကို ဆူနေမှာတဲ့။ ဝေးဆိုရင်တော့ ဆူမှာမဟုတ်ဘူးတဲ့ ကိုကြီးရဲ့။

ဝေးကပြောပြီး တစ်ခပ်ခပ်ရယ်သည်။

ရယ်သံသည် နားထဲတွင် စိန်စိန်ချိုနိုင်လွန်းစွာပာ ထင်မိသည်။

“စာမေးပွဲက ဆယ့်နှစ်နာရီပြီးမှာလေ၊ ကိုကြီး ကျောင်းရှေ့က လာစောင့်နေနော်”

“အင်း” ဟုဆိုပြီး...

“နိုင်နိုင်ရောလာမှာလား။ ခေါ်ထားသေးလားဝေး”

သူ့သတိတရမေးမိသည်။

“မခေါ်တော့ဘူးတဲ့ ရိုးရိုးကပြောတယ်၊ အကြောင်းမဲ့ အလုပ်တစ်ရက် မပျက်ခိုင်းချင်ဘူးတဲ့။ ဝေးတို့သုံး ယောက်တည်း သွားမှာ”

“အင်း...အင်း၊ စိတ်ချ ကိုကြီးလာခဲ့မယ်” ပြောအပြီး...

“ဒါဆိုရင် ဝေး ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်၊ စာကျက်နေရင်း ထလာခဲ့ရတာ၊ စာမေးပွဲပြီးမှ ဖုန်းဆက်ရင် ကိုကြီး မရှိမှာမို့လို့”

“ခဏလေး ဝေး”

“ဘာလဲဟင် ကိုကြီး”

“ဝေး၊ စာမေးပွဲပြန်နိုင်ပါစေ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ဝေးဘာမှ ပြန်မပြောပဲ ဖုန်းကိုင် ချီနေဟန်ရှိသည်။ တိတ်ဆိတ်သွား၏။

ပြီးမှ...

“ကိုကြီး”

“ဟင်”

“ဆက်ဆက်လာနော်၊ ကိုကြီးကို ဝေးပြောစရာရှိတယ်” စကားအဆုံး ဝေး ဖုန်းချသွားသည်။

ရင်မှာ သိပ်ခနဲ ခွေးသည်။

ပျော်ရွှင်ဟန်ရှိသော ဝေးမျက်နှာလေးကို ကြည့်၍ ကြည့်နူးမိသည်။ အိပ်ရေးပျက်၍ ထင်သည်။ ဝေး၏ မျက်ဝန်းလေးများသည် ခါတိုင်းထက်ပို၍ ညိုနေသည်။

အနည်းငယ်ချိုင်နေသော နားထင်ရာလေးများကို ကြည့်၍ စိတ်မကောင်းမိပေ။

ရိုးရိုးရောက်မလာသေး။

ကားကိုမှီ၍ ရပ်နေရင်းဝေးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဝေး”

“ဟင်...ကိုကြီး”

“စာမေးပွဲ ပြန်နိုင်တယ်နော်”

“အင်း၊ ဖြေနိုင်တာပေါ့၊ ကိုကြီးဆုတောင်းပေးတာကိုး”
ဝေးအပြောကြောင့် သူ ဟက်ခနဲတစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

“ဝေးတော်လို့ပါကွာ၊ ကိုကြီးကြောင့် ဝေးဖြေနိုင်တာ
မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝေး စာကျက်လို့ ဖြေနိုင်တာပါ”

“ဟင့်အင်း၊ ကိုကြီးဆုတောင်းပေးလို့ ဝေးပိုပြီး ဖြေနိုင်
တာပါ”

“ဒါဆို ကိုကြီးက ဝေးကို ဒီနေ့မနက်မှ ဆုတောင်းပေး
တော့ ဝေးဒီနေ့ဖြေတဲ့ ဘာသာပဲ ဖြေနိုင်မှာပေါ့၊ ကျန်တာတွေ
ဘယ်ရမလဲ”

“ရတာပေါ့ ကိုကြီးရဲ့၊ ကိုကြီး ဒီနေ့မှ ဆုတောင်းပေး
ပေမယ့် ဝေးစိတ်ထဲမှာတော့ စာမေးပွဲစမြေတဲ့ နေ့ကတည်းက
ကိုကြီး ဆုတောင်းပေးနေတာလို့ ထင်ထားတော့ ဖြေနိုင်တာ
ပေါ့ ကိုကြီးရဲ့”

“ထားပါတော့ကွာ၊ ထားပါတော့”

သူစကားအဆုံးမှာ ဝေးက ပါသူနှင့်အတူ လိုက်ရယ်
သည်။

ဝေးထံသို့ရောက်သည့် တစ်ခါတစ်ခါ ကလေးဆန်၍ ချစ်စရာ
ကောင်းနေတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံလည်း လူကြီးလေးတစ်ယောက်ဖြင့် တည့်ညီညီ
လေးနက်နေတတ်ပြန်၏။

ရိုးရိုးရောက်လာသည်။

“ဖြေနိုင်လား”ဟု သူ ဆီးမေးလိုက်သည်။

“သိပ်ဖြေနိုင်တာပေါ့”

ဖြေသည်။

“ဒါဆို သေချာပြီပေါ့နော် ရိုးရိုး”

လက်မထောင်ဖြည့် သိပ်သေချာတာပေါ့ဟု ရိုးရိုးက
ဆိုသည်။

“ကျမှကိုလား”

“ဟာကွာ၊ ကိုကိုနော်”

ဟုဆိုကာ သူ့ပုခုံးကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် လှမ်းထု၏။
တဟားဟား ရယ်ရင်း...

“ကဲ ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်ဆို ဘယ်ရုံကိုသွားမှာလဲ ပြော”

“သမ္မတ”

“အရမ်းတိုးရမှာနော်၊ စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့ဆိုတော့”
သူ့ရော ဝေးပါ ဖြိုင်တူပြောဖြစ်သည်။

လွယ်အိတ်ထဲလက်နှိုက်ပြီး ပြန်အထုတ်တွင် ရိုးရိုးလက်ထဲ
ဖြတ်ပိုင်းစာရွက်တစ်ရွက် ပါလာတာတွေ့၏။

“ဒီမှာတွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ကိုကို၊ သမီးက မပိုင်ရင်
ဘာမှမလုပ်ဘူး”

ဟုဆိုသည်။

သူ ယူကြည့်လိုက်တော့ ကြိုတင်လက်မှတ် ဖြစ်နေ
သည်။

“ကုန်နေက ကတည်းက ကျော်ကျော်ကို သွားယူခိုင်းထားတာ”

“ဆွေးမလေး” ဟုဆိုကာ ခေါင်းကို လှမ်းပုတ်ထိုက်မိသည်။

“တက်၊ သွားမယ်”

“တို့ကို တစ်ခုခုအကျိုးရဉ်းမှာနော် သမီးတို့ ခိုက်စာနေတာ”

“စိတ်ချ၊ ချစ်စရာကို အရင်သွားမယ် ကျေနပ်လား”

ပြောပြီး ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ချစ်စရာမှ မနှိမ့်စားပြီး ပြန်အထွက် ဝေးက သူ့နားသို့ ပြတ်ခနဲကပ်ခါ ထိုးဟိုးပြော၏။

“သင်ကြိုက်တဲ့အင်္ကျီတစ်ချောင်း၊ ရိုးရိုးတို့အိပ်မှာ ဝေးညလာအိပ်မယ် ကိုကြီး”

“ဟုတ်လား၊ ဘာကြောင်လဲ”

“သူများတွေအရင် သင်ကြိုက်ခဲ့လောင်းမှာမို့လို့”

အပြောသည် ရင်တွင်းသို့ပြန်၏။

ကြည့်ဖူးသမျှ ရုပ်ရှင်ကားများထဲတွင် ယနေ့ သမ္မတမှာ ကြည့်ရသော ရုပ်ရှင်ကားသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်နေသည်။

ဘာကားပြသွားမှန်းတော့ သတိမထားမိလိုက်ချေ။

နံနက်ခင်းသည် အေးချမ်းစွာဖြင့် ပျက်စီးမှုငြိမ်း

နေသည့် ဝှံ့ခေါ်ဟန်ပင် ရှိနေသေးသည်။

တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း၏ အာရုံကပ်သည် ကားဆီ ကျွမ်းကျွမ်း ရှိနေသေးသည်။

ဝှံ့ခေါ်ဟန်ဖြင့် မရွေးမသာခိုကြောင့် ဖိပ်ရှေ့ခြံ ထဲရှိ ဒီဇီတောက်ပင်သည် စိမ်းသန့်တောက်လည်း ဖြိုင်ဆိုင်သော အဖူးတို့မှ အပ မပွင့်သေး။

အမိုးဖွင့်ရုံကားနှင့် ပါပလေကာ တစ်စီးတစ်လေကို ဖြတ်သွားတာတွေ့ရသည်။

ဒီနေ့ သင်္ကြန်အကြီးနေ့ဟု စိတ်မှာ တွေးဖြစ်သည်။

ညက ဝေးနှင့်ရိုးရိုး သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက်သည်ကို သတိရသည်။

ရိုးရိုးတို့အိပ်တွင် ဝေး ညလာအိပ်သည်ကို ပြောခြင်းမင်း

ဖုန်းဆက်အပြီးမှာ သွားမည်ပြုပြီးမှ မေပေက ဘုရား

အနေတောတင် တစ်ခုသို့ လိုက်ဖို့ခိုင်းနေသဖြင့် မသွားဖြစ်ခဲ့။

ဆိုကြောင်းကပ်သည်။

ယနေ့ပနက် အိပ်ယာမှ အစောကြိုးနိုးနေခြင်းဖြစ်သည်။

တွေ့ရပ်နေမိသော ပြတင်းမှ ခွာလိုက်၏။

ရေချိုး အဝတ်အစားထဲခြင်းကို လျှင်မြန်စွာ ပြုလုပ်သည်။

အပြီးမှာ နာရီကို လှ ကြည့်တော့ ခြောက်နာရီခွဲခန့်ပဲ
ချမ်းစိန်မိန့်သိရှိသဖြင့် သိရှိခွင့်ကာ ထွက်ကပ်ထုတ်ယူ၍ အပေါ်မှ
တပ်သည်။

စားပွဲပေါ်မှ ကားသော့ကို ကောက်ယူကာ လက်ထဲတွင်
လှည့်ပတ်ကစားရင်း အိပ်တွင်းမှ ထွက်၍ ကားခွံရှိရာလာ၏။

ဒီထောင်မှကားထုတ်ပြီးမှ သတိရသဖြင့် ဆင်ဝင်တွင်
ကားကို ခပ်ကာအိပ်တွင်းသို့ ပြန်ဝင်ပါသည်။

စာကြည့်စာခွဲအံ့သွေ့ကို ခွင့်ပြီး ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ထုတ်ယူ
လိုက်သည်။

သားခေအဖွဲ့ပေါ်တွင် ခရုစားသောစကား “ဝေး”
ဆိုသော စာလုံးတစ်လုံးတည်းပင်။

စာအုပ်ကို လက်မှတ်တံဆိပ် ပြန်ပြေးဆင်းသည်။
ကားတွင်း ဝင်ထိုင်ကာ တင်ထားသော မှန်ကို လှည့်ချအပြီး

စက်နှိုး၍ မောင်းထွက်သွားသည်။
လှည်းစာနားတွင် လက်ဖက်ရည် ဝင်သောက်မည်ပြုပြီးမှ

မသောက်တော့ဘဲ ကားကို ကူညှိပါသောက်လို ချိုးကွေ့လိုက်ပါသည်။
ရွက်နှိပ်တိုင်ဘက် အရောက်တွင် ကလေးတစ်ဦး နှစ်ဦးစီ

ရေပုန်နေတာတွေ့ရသဖြင့် ကားကိုဝေစာရပ်ပြီး မှန်တင်သည်။
ပြီး မောင်းထွက်လာလိုက်၏။

အိပ်ရောက်တော့ဝေးကို ရိုးရိုးနှုတ်တော့ ပီးစိုခန်းမှာ
တော်ပီသောက်နေတာ တွေ့ရသည်။

“အတော်ပဲ”

သူပြောတော့

“ကိုကို လာ၊ ကော်ပီသောက်”

ဟုဆိုကာ အသင့်တင်ထားသော မှောက်ထားသည့်
ပန်းကန်လုံးကိုယူပြီး ကော်ပီထည့်ကာ သူ့ခွေသို့ ချပေးသည်။

ပန်းကန်ကိုကောက်ကိုင်လွှက် သောက်ရန်ပြင်စဉ် မှာပင်
ရိုးရိုးက...

“ကိုကို ညက အိပ်ပျော်ခဲ့လား”

“ပျော်ပါတယ်၊ ဘာလို့လဲ”

ရိုးရိုးက ပြုံးစပြော...

“မသိပါဘူး၊ အိပ်လို့မှ ပျော်ပါ့မလားလို့ ဒီမှာ ဝေးကတော့
ညက တော်တော်နဲ့ မအိပ်ဘူး၊ ခဏခဏလဲ နိုးနိုးနေတာပဲလို့
ပြောတာပဲ”

စကားအဆုံးမှာ ရိုးရိုးက ရယ်သည်။

အခုမှ သူ့ သဘောပေါက်သွားပြီး ရှက်ရယ် ရယ်နေ
လိုက်ပါသည်။

ဝေးကတော့...

“ရိုးရိုးကလဲကွာ”

ဟုဆိုလိုက်ပြီး ပန်းခရောင်ခွန်းနေသော မျက်နှာကို
ရိုးရိုးပုခုံးခွန်းကို လှမ်းဆိုက်သည်ကို တွေ့သည်။

အရယ်သတ်လျက် မျက်နှာကိုပြင်ရင်း ဝေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက်

“ဒီနေ့ ဝေးတို့ ရိုးရိုးတို့တို့ ကိုကို ဘုရားလိုက်ဖို့ပေးမယ်၊ အခြွန် တစ်နေရာရာဝင်ပြီး မနက်စာစားကြတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ကိုကို ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုတာ”

ဟုမေးသည်။

“အင်း”

ဖြေလိုက်ပြီး ဝေးမျက်နှာကို အဝိပါယ်ရှိစွာဖြင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကိုကိုမွေးနေ့ကြောင်လဲပါတယ်၊ နောက်ပြီး...”

သူ့စကားမှဆိုင်ရာပင် ရိုးရိုးက သဘောပေါက် ပါတယ်ဟုသော မျက်နှာပေးဖြင့်ကြည့်ကာ...

“သိပြီ၊ သိပြီ၊ ကိုကို ဆက်မပြောနဲ့တော့”

ဟုဆိုကာ စာဖွဲ့မှ ထလိုက်သည်။

ဝေးက အနီရောင်ခွန်းစပြုနေပြီဖြစ်သော မျက်နှာကို ရှောင်ဖွက်ရင်း အိမ်ရှေ့ခန်းထွက်ရန်ပြင်၏။

“သမီးအာဝတ်အစားလဲလိုက်ဦးမယ်၊ ခဏခဏခဏ ဝေးကတော့ မနက်အစောကြီးထဲက ထပြီး ပြင်ဆင်ထားဦးသား”

စကားတပြောပြောနှင့် ရိုးရိုးက အခန်းတွင်းဆင်သည်။

သိကြီးနီရက်ဖြစ်သောကြောင့် အရပ်နားထားသဖြင့် အောက်ထပ်အခန်းတွင် မည်သူမျှမရှိ။

ဦးလေးက ဥပုသ်စောင့်ရန် ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားပြီး အနီတီက ဘုရားခန်းတွင် အရုဏ်ထွန်းထွက်တပ်ပြီး ဗုတီးမိပ်နေသည်။

သူနှင့် ဝေးသာ နှစ်ယောက်တည်းရှိသည်။

သူ့စိတ်တွင် ဂဏှာမငြိမ်း

ဝေးကိုကြည့်တော့ မျက်လွှာချလျက် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေတာတွေ့ရသည်။

လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် အားထုတ်မိ၏။

စီးကရက်ဗူးကို ထုတ်လျက် တစ်လိပ်ယူပြီး စီးညှိသည်။

မီးခိုးကို အကွင်းလိုက်ဖြတ်အောင် မှုတ်ထုတ်ရင်း မျက်လုံးပေးစင်းလျက် မျက်နှာကျက်ကို စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ဝေးထီးမှ သက်ပြင်းချသံ သူ့သို့ကို ကြားရသည်။

ထိုစဉ်...

အိပ်ခန်းတွင်းမှ ရိုးရိုးထွက်လာတာ တွေ့သည်။

“သွားကြရအောင် ကိုကို”

ဟု ပြောပြီးမှ...

“ခဏနေနဲ့၊ မေမေ့ကို သွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ ဘုရားစင်ရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။

ထေးက သူ့အရင်ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။

ပြီး...

သူ့ကို လှမ်းကြည့်၏။

“ကိုကြီး”

ခပ်တိုးတိုး ခေါ်သည်။

သူ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

အင်္ကျီလက်မောင်းစ တစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် ဖွဖွ ကိုင်ပြင်ရင်း

ပြောသည်။

“ဘယ်သူမှ မလောင်းရသေးဘူးနော်”

စကားသံသည် သူ့နှလုံးသားဆီသို့ စိမ့်ဝင်စီးဆင်း

သွားလေသည်။

သူ အံ့သြကြည်နူးစွာ ကြည့်နေမိတော့သည်။

ရှက်ရွံ့ဟန်ရှိသောမျက်နှာသည် နုသန့်၍နေသည်။

ကြည်လင်သောမျက်ဝန်းတို့သည် သူ့ကို စူး၏။

“ဝေးရယ်”

နှုတ်မှ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

အပေါ်ထပ်မှ ရိုးရိုးဆင်းလာတာ တွေ့ရသည်။

ရသဖြားအနုပညာ

“သွားကြစို့ ကိုကို”

ဟု ပြောသည်။

“အင်း”

ဟုဆိုလိုက်ရင်း...

“ရိုးရိုး ကိုတို့ကို ဝလာခဏယူပေး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရိုးရိုး ယူလာပေးသော ဝလာကို ယူ၍ ရေတစ်ခွက်

အပြည့်ခပ်ကာ အိမ်ဝတွင် ရပ်နေပြီးသော ထေးကို ဦးဆံဈားမှ

တစ်ဆင့်လောင်း၏။

“ထေးရဲ့ ဘဝဟာ ကိုကို အခုလောင်းတဲ့ သင်္ကြန်ဦးရေလို

အေးမြပါစေ”

ဟု နှုတ်မှ ဆိုလိုက်သည်

သူ့ကိုမော့အကြည့်မှာ ထေးမျက်ဝန်း၌ အင်အား များစွာ

ကိုတွေ့ရသည်။

“ကိုနိုင်သီကို ဇုန်းဆက်လိုက်မယ်နော် ကိုကို”

ဆိုသော ရိုးရိုးစကားကို သူ သဲသဲကွဲကွဲ မကြားလိုက်

မိတော့။

◆ ◆ ◆

ရသဖြားအနုပညာ

အသံ ခံစားရမည်

"အိမ်ကြီး"

အသံကြား

အသံ

အသံကြား

"အသံကြား အသံကြား"

အသံကြား

အသံကြား အသံကြား အသံကြား အသံကြား
အသံကြား အသံကြား အသံကြား အသံကြား

အသံကြား

အသံကြား အသံကြား အသံကြား အသံကြား

အသံကြား

အသံကြား အသံကြား

အသံကြား အသံကြား အသံကြား အသံကြား

အသံကြား

အသံကြား အသံကြား အသံကြား အသံကြား

အသံကြား အသံကြား အသံကြား အသံကြား

အသံကြား

...

အသံကြား

အသံကြား ၃

အသံကြား

အသံကြား

အသံကြား

အသံကြား အသံကြား အသံကြား အသံကြား

သံယောဇဉ် မြား
သမုဒယ မြား
ချင်ခြင်းဆိုတဲ့ မြား
အဲဒီမြားတွေဟာ နာကျင်ခြင်းကိုမဖြစ်စေ...။

တစ်ခါတစ်ရံ မပြောပလောက်ဖွယ်သော အကြောင်းအရာ
တစ်ခုသည် မမျှော်လင့်နိုင်လောက်အောင် ကြီးထွားလာခဲ့သောအခါ
ရင်သည် နှိုင်းဆ၍ မရနိုင်လောက်အောင် ကြေကွဲရတတ်၏။

သတိမထားမိလိုက်သည့် ကိစ္စလေး တစ်ချက်ကြောင့်
သည်လောက်အထိဆိုးရွားစွာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့မည်မှန်းသာ သိလျှင်
ဘယ်သောအခါမျှ သူ ကျူးလွန်ခဲ့မိမှာမဟုတ်။

မိမိစိတ်တွင်းမှာ သံသယကင်းရှင်းစွာ ရှိနေခဲ့ပါလျက်
ငြေရှင်း အရေးဆိုခွင့်ပင်မပေးဘဲ တင်းပြတ်ရက်စက် လှုပ်ရှက်ခဲ့
မိသူကို တကယ်တမ်း အပြစ်မဆိုမိခဲ့ပြန်။

တိုက်ဆိုင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာစေခဲ့ရသော ကံကြမ္မာကိုသာ
အပြစ်ပုံချမိလေတော့သည်။

ရသမြားအနုပညာ

ဒါပေမယ့်ကွယ်...

သံညဉ့်မျှရက်စက်နိုင်လွန်းအားကြီးစွာဟုတော့ စိတ်တွင်းမှ
မြည်တမ်းဆွတ်ကျင်ခဲ့မိပါတယ်။

ခွင့်လွှတ်ပါ ဝေး...

စိတ်တွင်းမှာ မြူတစ်မှုန့်မှုန့်ပင်ကွက်ခြင်း မရှိခဲ့ပါဘဲ သည်မျှ
ဆိုခဲ့မိခြင်းကိုတော့ အပြစ်မယူရန် တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်။

တစ်သက်မှာတစ်ခါသာ ချစ်ခဲ့သည့် အချစ်မျိုးနှင့် မြတ်နိုး
တွယ်တာမိခဲ့ရတာမို့ ချစ်ချင်းကို ပြန်နှုတ်ယူသွားခဲ့လျှင်တောင်မှ
နာကျည်းပုန်းတီးမှုမျိုးကိုတော့ မထားခဲ့ပါနဲ့ ဝေး။

အဖြစ်အပျက်ကို အဆုံးအစအထိ...

ဒါမှမဟုတ်...

ဖြစ်တည်စိတ်ဆုရူးသူရဲ

မင်းထံကို

ခဏလေးပဲဖြစ်ဖြစ်

ဝေး ဝင်ကြည့်ခဲ့မယ်ထိုခင်

ကိုကြိုဆိုတဲ့ သူ

တစ်ယောက်ရဲ့အကြောင်းကို

ညီမလေး ဝေး

နားလည်ခံစားနိုင်မှာပါတယ်...

“အခုပြောနေလိုက်တဲ့ မင်းကိုတစ်လမ်းက ငြိမ်သလောက်
ရှိနေပြီပဲ အောင်ရဲ့၊ ကောင်မလေးကလဲ မင်းအပေါ် ချစ်စာယ်၊
သံယောဇဉ်ရှိတယ်ဆိုတာ သိသာနေတာပဲ၊ ဘာမှားထူးခြားတာ
ရှိလို့လဲ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ကိုမျိုးဆွေက ထိုကဲ့သို့ ကောက်ချက်
ချသည်။

အေးစက်စက်နေပြီဖြစ်သော လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို
ကောက်မော့ချလိုက်ရင်း...

“ဇာတိလမ်းက အခုမှစတာ ကိုမျိုးဆွေရဲ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် စောစောက ပြောပြခဲ့သမျှတွေဟာ မင်းနဲ့
ဝေးရဲ့ နီဒါနဲ့ပဲ ရှိသေးတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ဟု မေးသည်။

“အင်း”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

ကိုမျိုးဆွေက နားကြောက်ရှုံ့ရင်း ချထားသော အေးပေါ့
လိပ်တို့ကို ကောက်ယူ၍ မိသိပ်ဖွာသည်။

“စောစောက ပြောပြခဲ့တာထဲမှာ စောလို့ပဲ ကျွန်တော်
ညီမနဲ့ သိပ်ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပါသေးတယ်၊ သူက
ဇာတိလမ်းနောက်ပိုင်းကျမှ ပါလာတာ”

သု ပြန်ဖြေလိုက်မိသည်။

“သိတာတဲ့”

ကိုမျိုးခေတ္က ရယ်လျက် ပြောသည်။

1894

ဟု ဆိုသည်။

ကိုမျိုးဆွေ စကားအဆုံးမှာပင် သူက တစ်သက်လုံး
အလွတ်ရနေပြီသည် အကြောင်းကို ပြန်ပြောနေလိုက်သည်။

“သီတာက ဝေးလို မဟုတ်ဘူး။ လူချင်းကော စိတ်ချင်းပါ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ။ ဝေးက အသားဖြူဖြူ၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး။ သီတာက အသားညိုညို၊ အရပ်မြင်မြင်၊ မဝပေမယ့် ပြည့်ပြည့်ပြီးပြီ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုထူးခြားတာက ဝေးလို စကားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မပြောတတ်ဘူး။ စိတ်ထဲက စိစဉ်အကွက်ချပြီး လုပ်ကိုင်တတ်တယ်။ စကားပြောရင်လဲ ကျွဲပတ်သွယ်စိုက်ပြီး ပြောတတ်တယ်”

ရသံမြားအနုပညာ

[illegible]

၁၂၇၀-ကျွန်ုပ်တို့၏မင်းကြီးသည်၊ မင်းသားတို့နှင့်

“နိုင်နိုင်နဲ့ တွဲနေတဲ့အကြောင်းကို အိမ်က အယ်လိုက
အယ်လို သိသွားလဲ မသိဘူး။ နောက်ပိုင်းမှာ ချိုးရုံ့ကို ချုပ်ချယ်
လာတယ်။ နိုင်နိုင်နဲ့လဲ သဘောမတူဘူး။ အာဠာပေါ်မှာ၊
နေ့စဉ်ဆုံ အပြိုင်တွေတာတွေ့တာနဲ့ တစ်ယောက်တည်း မလွတ်
တော့ဘူး။ ကျွန်တော်သိတဲ့အခါရစ်ခေါ် မခေါ်ခင် သူ့ဆုတ်လို့ချင်း
တစ်ယောက်ကယောက်က အကြောင်းပြပြီး ခေါ်မှ မလွတ်တယ်။
အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်ကလဲ အလုပ်တွေကများတော့ လုပ်သွား
ဖြစ်ဘူး။ ဝေးကလဲ ရိုးရိုးနဲ့ သူ့အိမ်က စိတ်ချတာဆိုတော့
ရိုးရိုးကို လေးက အချစ်တောင် မပေါ်နိုင်ဘူး။”

“အဲဒီမှာ ရိုးရိုးက သိတာကို အဖော်ပြန်လုပ်ရတာကို အဲဒီမှာ သိပ်မသိပြီး အပြစ်တွေအာရုံ လွန်စွာလားလား သိတာကို

ရက်စွဲနှင့် နေရာ

အကြောင်းပြပြီး လာခေါ်ခိုင်းတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော်နဲ့
လာရင်တောင် သိတာပါ။ ပါလာတတ်တယ်။ သိတာနဲ့ မိုးမိုးက
ခေါ်ခြင်းကလဲ သိပ်မဝေးတော့ အဆင်ပြေတယ်လေ”

“နောက်တစ်ခုက နိုင်နိုင်နဲ့ သဘောမတူဘူးလို့ သူ့အိမ်
က ပြောလာတဲ့အချိန်မှာ မိုးမိုးက ပစ်မှတ်ပြောင်လိုက်တယ်။
သူတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ သိတာပေါ့။ သူနဲ့ပါ ရင်းနှီးတဲ့ ကျောင်းတန်း
က ဝပ်ရွပ်ရွပ်သွယ်သွယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထဲချိတ်ပြီး တွဲပြ
တယ်”

“စာမေးပွဲပြပြီး ကျောင်းပိတ်ထားတဲ့အချိန်မှာပေါ့”
သူ့စကားမဆုံးခင် ကိုမျိုးဆွေက စောက်နှိုးမသင့်။
“အင်း”

ဟု သူပြောလိုက်၏။

“ကဲ ဆက်ပါဦး”

“သူကတော့ နိုင်နိုင်နဲ့အကြောင်းကို သူ့အိမ်က ဓမ္မပြီး
စိတ်ပြောင်သွားအောင်လုပ်တာပဲ။ သူ့ပစ်ချက်က ထိတော့ထိ
တယ်။ ဒါပေမယ့် နေရာနည်းနည်းလှသွားတယ်”

“ဘယ်လိုနေရာလွဲတာလဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းရော ဘာမှ
မသိဘူးလား”

ကိုမျိုးဆွေက အကြောင်းအရာကို စိတ်ဝင်စားလာ
ဟန်ပြုံးဆိုသည်။

“စောစောက ကျွန်တော်ပြောတဲ့ထဲမှာ ပါသားပဲ။ သူတို့

အဲဒီလိုတွေ ဖြစ်နေချိန်မှာ ကျွန်တော် မသိလိုက်ဘူး။ အလုပ်များလို့
မရောက်ဖြစ်တာလဲပဲပါတာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ရင်း...

“နေရာလွဲတယ်ဆိုတာဟာ မိုးမိုးက နိုင်နိုင်နဲ့ ကိစ္စကို
သူ့အိမ်က စိတ်မဝင်စားအောင် တခြားကို အာရုံမေးလိုက်တာ
တော့ထိရောက်ပါပြီ။ ပိုသိုးသွားတာဟာ မိုးမိုးကို သူ့အိမ်က
စိတ်မချုပ်ငြိမ်းပြီး သန်းနိုင်နဲ့ ချက်ချင်းစေ့စပ်ပေးတော့မလို ဘာလိုလို
လုပ်လာတယ်”

“ဟာ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲ”

“ဟုတ်တယ် ကိုမျိုးဆွေ၊ ပွဲက အဲဒီမှာ စကြမ်းတော့
တာပဲ”

“ဒါဆိုလုပ်စမ်းပါဦး။ ဘယ်လိုသက်ဖြစ်ကြသလဲဆိုတာ”
သူ့စကားအသုံးမှာတို ဝေခန့်ကြမ်း၊ ဖုပ္ပထရံခွက်ကို
ရှူးခနဲနေအောင် သောက်ချလိုက်ရင်း စိတ်ဝင်စား ပြောလာ
သည်။

ပြောရန် စကားစကိုရှာရင်း ပြီးခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်တို့ကို
သူ ပြန်စဉ်းစားနေပါ၏။

မလိခသို့ပြီး ရှိရိုးခေါ်ထားတာနဲ့ လာတာ၊ လိုက်ပို့ပေးမလို့”
သူ့စကားအသံတံတွင် အနိတိက နားလည်သလို ပြီးရင်း...

કિલોનિયોલકાર્બોન 122

သည့်။

၂၃။ မင်းသားမင်းသမီးများ

ကားပေါ်သို့တက်၍ မောင်းထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။
နိလိန်မုန်လမ်းအတွင်းသို့ ကားကိုချိုးဝင်ပြီး သမအရောင်း
ဆိုင်ရှေ့မှအမြတ်တွင် ကားကို အရှိန်လျှော့၍ စောင်းခဲ့ကြည့်
ဖြစ်သည်။

ခေါင်းငုံ့စာရေးနေသော မမပြုံးကို ဆိုင်တွင်းရှိ သူ့ စားပွဲ
တွင် တွေ့ရသည်။

ရုပ်မည်ပြလိုက်ပြီးမှ မရပ်တော့ဘဲ ဆက်မောင်းသွား
လိုက်၏။

နောက်နေ့ဦးမည်ကို စိတ်မှာ စိုးစိတ်သည်။

အိပ်ပြန်ပြောရန်ဟုတော့ မပူရ။

မမပြုံးသည် စကားပေးယူ မရှိတတ်။

တေးတို့အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ကားကို ရပ်ပေးလိုက်
သည်။

တံခါးကိုဖွင့်၍ ရိုးရိုး ဆင်းသွားသည်ကို လှမ်းကြည့်နေ
မိသည်။

ချိုးဝင်သွားသော ခြံဝင်းလေးထဲမှ တစ်ခဏ အကြာတွင်

ရိုးရိုး ပြန်ထွက်လာတာတွေ့ရသည်။

ဝေး ပါလာတာမတွေ့သဖြင့် စိတ်တွင် အားမရှိချုပ်။

ရိုးရိုး ကားနားပြန်အရောက်မှာပင်

“ဝေးရော”

ဟု အလောတကြီးမေးမိသည်။

ရိုးရိုး ချွေးကဒူသိပ်မကောင်း။

“သူတို့အပေ ဆေးရုံတင်ရလိုတဲ့ ကိုကြီး၊ ဘေးအိမ်က
ပြောတယ်၊ တစ်အိမ်လုံး ဆေးရုံကိုလိုက်သွားကြတယ်တဲ့”

“ဘယ်ဆေးရုံတဲ့လဲ ရိုးရိုး”

“မသိဘူး ပြောတယ်၊ နေ့လည်ပြန်လာရင် ပေးထား
ပေးမယ် ပြောတယ်”

ရိုးရိုး စကားအဆုံး ကားစတိယာရင်ပေါ် လက်တင်၍
ဝေဆာစဉ်းစားသည်။

ပြီးမှ...

“ဒါဆို ရိုးရိုး နေ့လည်တစ်ခေါက်ထပ်လာလိုက်၊ အနီတို့ကို
ကိုကိုမှာသွားမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်လဲ သီတာကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ခေါ်ပြီးတော့
လာ၊ ဟုတ်လား၊ ခုစာင်နုပါတ်၊ အခန်းနုပါတ်နဲ့ ဘယ်ဆေးရုံမှာ
တက်တာလဲဆိုတာ ပေး ထားလိုက်”

“ပြီးရင် ကိုကိုထံ ဝန်းဆက်လိုက်နော်၊ ညနေ ဆေးရုံ
ညှိသည်ဝင်ချိန်အထိ ကိုကို လာခေါ်မယ်”

သူ့စကားအဆုံးတွင် ရိုးရိုးက...

“အင်း”ဟု ဆိုသည်။

“ဒါဆို သွားကြမယ်”

ပြောပြီး ကားကိုစက်နှိမ့်၍ မောင်းထွက်လာလိုက်သည်။
ဝေဆာတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်လိုက်ရသောကြောင့် မမပြုံးကို

မျှော်လင့်ရန်ကို ဆုံးရှုံးရန်လောက် ကြောက်စရာမရှိပါ။ ကြောက်စရာမရှိဘဲ စာရိတ်က
ပိုမိုမြင့်မားလာခြင်းမျိုးကိုသာ ခံနိုင်ရည်ရှိပါသည်။

“ဟုတ်လား”

ဆိုလိုက်ရင်း...

“မနွေက ကိုကိုကိုယ်တိုင် လမ်းထိပ်မှာ ချထားပေးခဲ့တာ၊ အထဲထိ လိုက်ဖို့မလို့ သူက ခုပါတယ်ဆိုတာနဲ့၊ ပြီးတော့ နေ့ခင်းတစ်ခေါက် ဖုန်းဆက်မိသေးတာလဲ မဝေက်တော့ ကိုကိုလဲ အလုပ်များလို့ မလာဖြစ်လိုက်ဘူး”

စကားပြောရင်း နဖူးတွင် ရွှေးသီးတို့ဆို၏။

ပြဿနာပဲဟု စိတ်တွင်းက ရေရွတ်လိုက်ရင်း...

“ဒါဆို ကိုကို အခုပဲလာခဲ့မယ် ဟုတ်လား”

ပြောပြီး ဖုန်းကိုချသည့်။

စက္ကန့်သွားဝယ်သော မန်နေဂျာ ပြန်ရောက်လျှင် ပြောရန် မှာပြီး ကားပေါ်တက်၍ မောင်းထွက်လာလိုက်သည်။

အိမ်အရောက်မှာပင် အိမ်ရှေ့ခန်း ဆက်တီတွင် ထိုင်၍ တစ်ခွက်နုနုနေသော အခေါ်ဖြစ်သူကို တွေ့ရသည်။

တွေ့တွေ့ချင်းပင် သူ့ကို အပြစ်ဆိုသလိုပြော၏။

“သားကို အနီတီ သေသေချာချာ မှာချသားနဲ့ကွယ်၊ အိမ် အရောက်ပြန်ဖို့ပါဆိုတာ အခုတော့ အနီတီ တစ်ဖက်မှာ ပြောထား၊ စီစဉ်ထားတာတွေ အလကားဖြစ်ကုန်ပြီ”

ပြောရင်း စိတ်မထိန်းနိုင်ဟန်ဖြင့် စကားသံသည် အနည်းငယ် ဟဆတ်လာသည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ တွေ့အောင်ရှာပြီး ပြန်ကိုရုံရယ်၊ အနီတီကတော့

သန်းနိုင်ကလွဲရင် ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သဘောမတူနိုင်ဘူး”

စကားစမည်မြင်ပြီးမှ အခုနေမှာ နိုင်နိုင်အကြောင်း၊ ဘာမှ မပြောသေးတာ အကောင်းဆုံးဟုတွေ့မိသည်။

စကားအလိုက်သင့် နေပေးတာပဲ ကောင်းမည်ဟုလည်း ထင်မိ၏။

မဖြစ်နိုင်သော ကိစ္စကို စိတ်ဆိုးတုန်း ခဏသာ ပြောခြင်းဖြစ်ပေမည်။

“ကျွန်တော် တွေ့အောင်ရှာပေးပါမယ် အနီတီ၊ သိပ်လဲ စိတ်မပူပါနဲ့”

ပြောလိုက်သည်။

“လုပ်ပါသားရယ်၊ မင်းပဲ ကူညီပါ၊ အနီတီကတော့ ဘာလုပ်ရမယ်မှန်း မသိတော့ပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ သီတာတို့အိမ်တွေ ဘာတွေရော သွားမေးပြီး ပြီလား၊ ဒီကိစ္စကို သီတာတော့ သေသေချာချာ သိနိုင်မယ်ထင်တယ်၊ အခုတစ်လော သီတာနဲ့က သိပ်အတွဲများနေတာ”

“မပေးရသေးဘူး၊ ကျော်ကျော်ကိုတော့ သီတာ သွားခေါ်ခိုင်းထားတယ်”

ဟုဆို၏။

သက်မြင်းမောတစ်ချက်ကို မှတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။

ကျော်ကျော် ပြန်လာတော့ သိတာပါ အတုပါလားသည်။
သူ့ကိုတွေ့တော့ မျက်နှာတူ မျက်နှာချင်း
မျက်လှေနေသော မျက်နှာထားကိုပြင်ချက် သိတာက သူ့ရှေ့
တွင် စင်စစ်သည်။

သူ ပြီးပြလိုက်သည်။
ခွဲသော် အပြီးတွင် အသက်မပါမှန်း သိသည်။
သိတာက သူ့ကို တုံ့ပြန်ပြီးပြရင်း စကားဆို၏။
ပြီးမှန်စွာ ပြောပြသောအခါ သူ့အား

“ဆိုပါဦး ဘာကိစ္စလဲ ကျော်ကျော်က ခေါ်လိုသော လိုက်စွာ
ရတာ လမ်းမှာ မေးတာလဲ ဘာမှမပြောဘူး။ အိမ်ရောက်ရင်
သိရမှာပေါ့တဲ့”

သိတာမျက်နှာက တကယ်ပင် ဘာမှမသိသလို မျက်နှာ
ထားမျိုး။
စိတ်တွင်းက ကိုက်ညီစွာ လိုက်ရင်း

“ရိုးရိုး မနေ့ နေ့လယ်ကတည်းက အိမ်ပြန်မလာလို့
အဲဒါ သိတာများ ဘယ်သူ့ခိုလိုက်သွားတယ်၊ ဘယ်ကိုသွားတယ်၊
ဘယ်မှာရှိနိုင်တယ် သိမလားလို့”

စကားကိုဖြတ်၍ သိတာမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။
“သိတာက အဲဒါမှာ မျက်နှာကွဲ”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ မနေ့က သူတစ်ယောက်တည်း ထွက်သွား
တာလား၊ သိတာတော့ စာမှမသိဘူး”

“ဟုဆို၏။”
သိတာက ပြောသောအခါ သူ့အား

“မနေ့က ကိုကိုနဲ့ နှစ်ယောက်အတူတူ သွားတာ
ဝေးတိုအိပ်လေ၊ ဟိုရောက်တော့ အိပ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူး၊
အေးအေးဆေးဆေးရောင်ရောင်နဲ့ ဆေးရုံမှာ ဝိသားစုအားလုံး
ရောက်နေကြတယ်၊ အဲဒါနဲ့”

အခေါ်ဖြစ်သူက သူ့စကားကို နားစိုက်မိနေပြန်၏။
သိတာကတော့ ခေါ်မိးတည့်တည့်

“အဲဒါနဲ့ သူ့ကို နေ့လယ်တစ်ခေါက် ပြန်လာခိုနဲ့ ဆေးရုံ
အခန်းနံပါတ်၊ ဂုဏ်နံပါတ်မေးပြီး ကိုကိုသိ မှန်းဆက်ဖို့ ပြော
လိုက်တယ်၊ ညနေဘက် ဆေးရုံအတွင်းက ပြန်မရဘူး”

“ပြန်လာတော့ လမ်းထိပ်မှာပဲ ဆင်းမယ်ဆိုတာနဲ့ ချမ်းသာ
ခဲ့တာ၊ နေ့လယ်ကတော့ ဖုန်းမဆက်ဖြစ်ဘူး၊ ကိုကိုသိအလိုမျိုး
နေလို့ ညနေသွားဖို့ကို မေ့သွားတယ်၊ ဒီမနက်ကျမှ ကျော်ကျော်
ကိုကိုသိဖုန်းဆက်လို့”

စကားအဆုံးသတ်သည်။

သိတာက မျက်မှောင်တွန့်ကွေးရင်း

“သိတာလဲ ဘာမှမသိဘူး၊ သုံးလေးရက်လောက်ကတော့
သိတာတို့ တစ်ခုပြောဖူးတယ်၊ အိပ်မှာ စိတ်ညစ်နေရတယ်တဲ့၊
သူ့ကို သန်းနိုင်ခဲ့ဆိုလား ခေတ်ပေါ့ လုပ်နေတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့
အပြင်တွေဘာတွေလဲ အရင်လို မေးမလွတ်ဘူးတဲ့၊ ကိုကိုလာမယ်”

အပြင်လေးဘာလေး ထွက်ရတော့တယ်ဆိုပြီး ပြောဖူးတယ်”

“နိုးနိုးသွားတတ်တဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးထဲက သူငယ်ချင်း အိပ်တွေ တော့ သိတာ သိမှာပေါ့နော်”

အင်းဟု သိတာက ပြော၏။

“တော်တော်များများတော့ သိပါတယ်၊ ဝေးကော ဒီကိစ္စကို သိနိုင်မလား မသိဘူး။ ဝင်ကြည့်ရအောင်”

“ဝေးချဲ့အမေတက်တဲ့ ဆေးရုံကို သိတာ သိလို့လား”

သူ့ကို ခေါင်းညှိတ်ပြရင်း “အရင်က နေမကောင်းဖြစ်ရင် အမြဲတက်တတ်တာ အနောက်ပိုင်းဆေးရုံပဲ အခန်းတော့ မသိဘူး”

“ဒါဆို ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ယောက်ကို အကူအညီတောင်း ရင်တော့ ရနိုင်မှာပါ။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံး မတွေ့တဲ့အဆုံးကျမှပဲ သွားတာပေါ့။ အခုတော့ သူ့ သူငယ်ချင်းတွေအိပ် အရင်သွားမေး ကြည့်ရအောင်”

“သွားလေး သိတာ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ဟုဆို၏။

ကားသော့ကို ကောက်ယူရင်းနေရာမှ ထသည်။

ကျော်ကျော်က သူပါလိုက်မည်ဟု ဆိုသဖြင့် လိုက်ခဲ့လေဟု ပြောလိုက်သည်။

“အန်တီ ဘာမှ သိပ်ပြီးစိတ်မပူပါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ တွေ့အောင် ရှာပါ့မယ်”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်ရန်ပြင်သည်။

“တွေ့ရင် မင်းညီမကိုသာ ရအောင် အပါခေါ်လာပါ သား ရယ်”

ဟုတ်ကဲ့ဟု ပြန်ဖြေရင်း ထွက်သည်။

ကားနားအရောက် တံခါးကိုဖွင့်ရန်ပြင်စဉ်...

သိတာထဲမှ ခပ်တိုးတိုးကောင်းသံ ကြားသည်။

“ကိုနိုင်နိုင်ဆီအရင်ဖုန်းဆက်ကြည့်ရင် ကောင်းမယ် ကိုကို”
ထပ်ဘက် ကားတံခါးကို ငုံ့ဖွင့်နေသော ကျော်ကျော်ကတော့ ကြားလိမ့်မည် မထင်။

“အင်း”

ဟု သူ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

ကိုနိုင်အိပ်ငိုချောက်သည်။

မတွေ့ရ။

အဖေဖြစ်သူနှင့်သာ တွေ့သည်။

မနေ့ကတည်းက အိပ်ပြန်မအိပ်ဟု ဆိုသည်။

အကျိုးအကြောင်းမေးသဖြင့် သူပြောပြသည်။

ပထမသော် အံ့အားသင့်၏။ ပြီးတော့ မရှိသည့် သူ့သားကို

အမြဲတင် ပြောဆိုသည်။

သူတို့ပါ ဝိုင်းဝန်းပေးပါမည်။

သတင်းရလျှင်ခြင်း အကြောင်းကြားမည်ပြောသည်။
 သေချာအောင် ရုံးကို ဖုန်းဆက်ကြည့်ပါဦးဆိုသဖြင့် သူ့ဆက်သည်။
 မနေ့ နေ့လယ်ကတည်းက ရုံးတွင်အရေးခေါ်ခွင့်ရက် ရှည်ယူ၍ ပြန်သွားသည်ဟုဖြေသည်။
 သီတာနှင့်အတူပင် ပြန်ခဲ့သည်။
 တစ်နေကုန်လည်း ရိုးရိုး အသိအကျွမ်းအိမ်မှန်သမျှ ရောက်ခဲ့ပြီးလေပြီ။
 တစ်စုံတစ်ရာမျှ အကြောင်းမထူး။
 ကြည့်ကောင်းအောင်လည်း မေးမြန်းရသေးသည်။
 အားလုံးကတော့ ရိုးရိုးကိုတွေ့လျှင်တွေ့ခြင်း အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါမည်။ သို့တည်းမဟုတ် အကြောင်းကြားပါမည်ဟု ပြောကြ၏။
 သူ သတိထားလိုက်မိသည်မှာ-
 တစ်နေကုန်သွားလာခဲ့မှုတို့တွင် သီတာ၏ အမှုအရာသည် စိတ်မပါသလိုနေသည်ကို အမှတ်တမဲ့ သိရသည်။
 တက်တက်ကြွကြွ သိလိုအောင်မေးမြန်း- လုံးဝမတွေ့ရ။
 အကြောင်းအရာတစ်ခုကို သိထားပြီးသလို အဖြစ်သဘော လောက်သော မေးမြန်းပြောဆိုသည်ကို သတိထားမိသည်။
 ဖွင့်မေးလိုက်ချင်နေသောစိတ်ကို ဖြိုဖိတ်ထားနေရသည်။
 အချိန်မတန်သေးသေးလေဟု တွေးကာဖြေ၏။

စိတ်ထဲမှာတော့ သီတာကိုသာမက ကိုနိုင်ကိုပါ အပြစ်တင်နေမိသည်။
 သူ့ကိုနည်းနည်းမျှ မေးမြန်းအသိပေးခြင်း မရှိပါပဲ ယခုလို လုပ်သွားသည်ကို အနည်းငယ်မကျေနပ်ဖြစ်မိသည်။
 လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ပြုလုပ်သွားသည်ဆိုပါက တော်သေးပါလျက် အခုကဲ့သို့ သူ့ကိုခုတ်လုပ်သွားခြင်း မျိုးကိုတော့ စိတ်မှာ ကွက်မိသည်။
 တန့်န့်ဖြစ်နေသော အတွေးကိုဖြေရင်း ပြန်လာခဲ့သည်။
 ရုတ်တရက် ဝေးကို သတိရသည်။
 မနက်ဖြန်မနက်တော့ သီတာကိုခေါ်၍ ဝေးဆီသွားမယ်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

မိုးလင်းသည်နှင့် အိမ်မှဖျော်ပေးသည့် ကော်ဖီကိုပင် မသောက်တော့ပဲ ကားပေါ်တက်၍ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။
 သီတာကို ဝင်ခေါ်မည်ဟု စိတ်ကူးမိပြီးမှ မခေါ်တော့ဘဲ ကားကို ဝေးတို့အိမ်ဘက်ဆီ ဦးတည်၏။
 တစ်ယောက်ယောက်ရှိလျှင် ကောင်းမည်ဟု စိတ်မှာ တွေးသပ်သည်။
 အိမ်ခြံရံ တည်တည်တွင် ကားကိုရပ်ပြီး ဆင်နွှဲလိုက်၏။

အံ့အားတသင့် လှမ်းကြည့်နေသော သူနှင့် ရွယ်တူခန့်ရှိ
လောက် သူတစ်ယောက်ကိုတွေ့သည်။

ဝေးရှိလားဟု သူမေးတော့...

ဆေးရုံတွင်စောင့်နေသည်အကြောင်း ပြောသည်။

အိပ်ထဲဝင်ထိုင်ပါဦး ဆိုသဖြင့် သူတွေ့စင်ထိုင်ဖြစ်သည်။

လာရင်းကိစ္စကို မေးသဖြင့် အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်
သည်။

ရိုးရိုးအစ်ကို တစ်ဝမ်းကွဲဟု သိသွားသဖြင့် သူတို့နှင့် ရင်းနှီး
ကြောင်း သိသားစုလိုဖြစ်နေကြောင်း ပြောသည်။

တွေ့မှုနေပြီး ဆေးရုံ အခန်းစုတင်နံပါတ်များမေးပြီး သူ
ပြန်ထွက်လာလိုက်သည်။

မပျိုးတို့ဆိုင်ရှေ့မှအခြတ်တွင် သူလှည့်ကြည့်တော့ ဆိုင်မဖွင့်
သေးတာ တွေ့ရသည်။

ကားကို ဆေးရုံဘက် ဦးတည်လိုက်၏။

ဆေးရုံအရောက် ကားကို ဝင်းအတွင်း ချိုးကွေ့ဝပ်ပြီး ကား
ရပ်ရန် သတ်မှတ်ပေးထားသော နေရာတွင်ရပ်၍ ဆင်းသည်။

ဝိတ်လုံငြိရေးစနစ်ထမ်းပြသော ဝံ့စမ်းရန်နေရာသို့ သွား၍
လူနာအမည်ပြော၍ မေးရသည်။ တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း
တက်တာဟု သူပြောသဖြင့် လူနာစာရင်းတွင်ရှာသည်။ တွေ့သော
အခါ လူနာစောင့်ထုံသူ အလျင်ခေါ်ပေးပါဟု အကူအညီတောင်းရ
သည်။

ဝန်ထမ်းက ဖုန်းကိုလှည့်၍ အပေါ်ထပ် လှမ်းခေါ်ရင်း
သူ့ကို ခေါ်ပေးရမည်သူနာမည် မေးသဖြင့် သူပြောပြသည်။

ဖုန်းခေါ်အပြီး ခေတ္တစောင့်ပါဟု ဆိုသဖြင့် သူ ခေါင်းညိတ်ပြ
လိုက်မိသည်။

ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် လှေကားမှ ဆင်းလာနေသော ဝေးကို
သူ အလျင်မြင်သည်။

သူ့ကို တွေ့သွားသော ဝေးက မျက်လုံးစိုင်းရင်း အံ့သြ
သွားသည်။

“ကိုကြီး”

ဝေးခေါ်သံက တိုးဆိတ်သလို မျက်လုံးတို့သည်လည်း မှိုင်းဝေ
နေတာ တွေ့ရသည်။

“ကိစ္စရှိလို့လားဟင်”

“အင်း”

သူဖြေလိုက်သည်။

ဝေးက သူနှင့်အတူ ဆေးရုံအပြင်ဘက်သို့ လိုက်ထွက်
လာ၏။

“ဝေး မနက်စာ စားပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း၊ အခုမှ မုန့်ဆင်းစားမလို့ ပြင်နေတုန်း ညှော်သည်
ရောက်နေတယ်လို့ လာပြောလို့”

“ဒါဆို ကော်ဖီသွားသောက်ရအောင်နော်”

“သွားလေ၊ ဒါပေမယ့် သိပ်အဝေးကြီး မသွားချင်ဘူး”

ကိုကြီး၊ အနောက်ဘက်က ဆေးရုံကင်တင်းမှာပဲ သောက်ရအောင်”

ဆိုင်အရောက် ကော်ဖီနှစ်ခွက်ဟု သူမှာသည်။

ကော်ဖီလာချပေးပြီးတွင် ကြက်ဥနှစ်လုံးလောက် ကြော်ပေးပါဟု သူမှာသဖြင့် ဝေးက...

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”ဟု မေးတော့...

“ချိုင့်နေသော နားထင်နေရာလေးကို ကြည့်ရင်း...”

“ဝေး စားဖို့လေ၊ ဝေးအရမ်းပိုနဲ့သွားတယ်၊ အားရှိအောင်လို့”

ဟု သူပြောတော့...

ဝေးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မပွင့်တစ်ပွင့် ပြီးလျက်သာ နေသည်။

ဦးမှ ချပေးထားသော ကော်ဖီကို အေးအောင်မှုတ်၍ သောက်ရင်း...

“ကဲ... ပြောလေး ကိစ္စရှိလို့ဆို”

ရိုးရိုးအကြောင်းကို သူပြောပြတော့ ဝေးက ငြိမ်သက် စွာ နားထောင်နေသည်။

စကားအဆုံးတွင် အေးနေပြီဖြစ်သော ကော်ဖီခွက်ကို ကောက်ယူ မော့ချလိုက်သည်။

ဝေးက...

“ဝေးတော့ ဘာမှ မသိဘူး၊ ကိုကြီး၊ အရင်ကတော့ ဝေးကို

ရိုးရိုး ခဏခဏ ပြောဖူးတယ်၊ သူ့အိမ်က သန်းနိုင်နဲ့ အတင်း အကြပ်လုပ်လာရင် သူကတော့ လုံးဝ မယူနိုင်ဘူး၊ ကိုနိုင်နိုင်ကိုပဲ သူယူမယ်တဲ့”

“ဒါပေမယ့် အခုလောက် စောစော ရိုးရာလိုက်ပြေးသွားလိမ့် မယ်လို့တော့ ဝေး မထင်မိဘူး”

“ရိုးရိုးတို့ ဘယ်သွားတယ်၊ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာကို သိနိုင်တဲ့သူ တစ်ယောက်ကတော့ ကိုကြီး နိပ်မိထားတယ်”

ဝေးက မျက်လုံးဝိုင်းခနဲဖြစ်ရင်း...

“ဘယ်သူလဲဟင် ကိုကြီး”

စကားကို ခဏရပ်၍ စဉ်းစားဟန်ပြုလိုက်ပြီးမှ...

“သိတာ”

“ဒါဆို ကိုကြီး သူ့ကို မေးမကြည့်ဘူးလား”

“မမေးရသေးဘူး၊ မေးလဲ သူ ပြောမှာမဟုတ်ဘူး၊ လေး ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီကိစ္စက သူ့ကိုယ်တိုင် အခါတော်ပေး ထားတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်နိုင်တာမို့ပဲ”

အနည်းငယ် မာဆတ်သွားသော သူ့အသံကို ဝေးက နားမလည်သလိုကြည့်၏။

“ဒါဆို...”

“ကိုကြီး မမေးရင်လဲ မမေးနဲ့လေ၊ သိတာကို ဝေးသိ လွှတ်လိုက်၊ ဝေးဘာသာကြည့်ပြီး မေးမယ်၊ ဝေး မေးရင်တော့ သူ ပြောမယ်ထင်ပါတယ်”

“အဲဒါကို သိတာကို ဒီနေ့ပဲ ကိုကြီးက ခိုင်းလိုက်မယ်လေ၊
ဝေး သူ့ကို သေသေချာချာ မေးကြည့်ထားလိုက်၊ မနက်ဖြန်မနက်
ဒီအချိန်လောက်ပဲ ဝေးဆီ ကိုကြီးလာမယ် ဟုတ်လား”

“ကိုကြီးကလဲ ချက်ချင်းကြီးပါလား၊ အခု သိတော့လဲ
ဘာထူးမှာမို့လို့လဲ၊ ဖြစ်ပြီးသွားမှတော့ ဘာလုပ်လို့ရတော့မှာလဲ၊
ပြန်ခွဲရင်လဲ ကိုယ့်ဘက်ကပဲ နစ်နာမှာဥစ္စာ”

“ဒါက ကိုကြီးနဲ့ မဆိုင်ဘူးလေ၊ ကိုကြီးကြောင့် ဖြစ်သွားတဲ့
ကိစ္စမှာ တွေ့အောင်ရှာပေးဖို့က ကိုကြီးတာဝန်ပဲ၊ ခွဲတာမခွဲတာက
သူတို့အပိုင်းပဲ၊ ကိုကြီးနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

ဝေးက သူ့ကို နားမလည်သလို မော့ကြည့်သည်။

ပြီးတော့ မျက်နှာသည် မာတင်းရောင်ဖြစ်၏။

“ရတယ်လေ၊ ဒီလိုဆိုလဲ သိတာကို ဝေးဆီသာ လွှတ်လိုက်ပါ၊
ရအောင်မေးပြီး ဝေးကိုယ်တိုင် သွားခေါ်လာခဲ့ပေးမယ်”

ပြောပြီး နေရာမှ ထဟန်ပြင်၏။

ကောင်ကာလိုသွား၍ သုပိုက်ဆံရင်းပေးလိုက်သည်။

ဝေးနှင့်အတူ ဆိုင်တွင်းမှထွက်သည်။

သူ့ကိုလှည့်၍ ဘာစကားမျှမဆို၊

“သွားမယ်”

ဟု သူ့နှုတ်ဆက်သည်။

လှည့်မကြည့်ပဲ...

“အင်း”

ပြောပြီး ဆေးရုံတွင်း ပြန်ဝင်သွားသည်။

ကားတွင်းသို့ မောလျလေးပင်စွာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

စက်နိုး၍ ကားကို တစ်လိုဏ်ချင်း မောင်းထွက်လာ လိုက်တော့
သည်။

အပိုင်း (၄)

မျက်စိတစ်ပစ်၊ မျက်စောင်းတစ်ချက်မှာ
ပြားချက်ဝေါင်းများစွာ...
ငါနဲ့လုံးသား
ခွဲဝင်သွားလေပြီ...။

တစ်ပြီနှင့်တစ်ပြီ အလွမ်းကွာသောကြောင့် ပတ်ဝန်း ကျင်သည်
တိတ်ဆိတ်စွာရှိ၏။

ကားလမ်းမမှ အတန်ကွာလွှမ်းနေသောကြောင့်လည်း ကားသံ
ဆူညံခြင်းဒုက္ခမှ ကင်းဝေးနေသည်။

ဦးအတွင်းစင်တိုး၍ စိုက်ထားသော ဗူးစင်၊ သခွားစင်နှင့်
ငှက်ပျောပင်ပိုင်းစာမျိုးကြောင့် အမြင်တွင် စိမ်းလန်းလျက်ရှိသည်။

အဖန်ဖန် လှည်းကျင်းထားသောကြောင့် လောလော
လတ်လတ် ကြွေကျသည့် သစ်ရွက်ခြောက် တစ်ခုတလေမှအပ
ပြောင်ရှင်းသန့်ပြန့်နေသည်။

တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် အိမ်နောက်ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဖွံ့လွင့် လာသော
မီးခိုးငွေ့များ တချို့ကို မှိုင်းဝေစွာတွေ့ရသည်။

ရသမြားအနုပညာ

လင်မယားနှစ်ဦးတည်း နေထိုင်သော မင်္ဂလာဒုံရှိ ကိုမျိုးဆွေတို့
ခြံသို့ သူ မကြာခဏ ရောက်ဖြစ်လေသည်။

အကြည့်ကို မြင်ရှုတွင် ရပ်ထားသော အဖြူရောင် ကော်ဖီလာ
ကားလေးဆီသို့ ပို့လွှတ်မိ၏။

ချောင်းဟန်သံ တစ်ချက်ကြောင့် ကိုမျိုးဆွေ ထိုင်နေရာဘက်သို့
သူ ပြန်လှည့်လိုက်မိသည်။

အမြဲတမ်း ပျော်ပျော်နေ၍ ဘာအပူအပင်မှ မထားတတ်သူ
ကိုမျိုးဆွေမျက်နှာသည် ထူးခြားစွာ မှိုင်းရီနေသည်။

သူကဲ့သို့ပင်ထပ်တူ ခံစားခဲ့လေပြီဟု တွေး၏။

“အဓိကကတော့ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် နည်းနည်းမှားသွား
သလို ဖြစ်သွားမိတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပထမ တစ်ချက်က”

စကားကိုရပ်လိုက်ရင်း စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။ ပြီးမှ...

“ပထမတစ်ချက်က ရိုးရိုးနဲ့ ကိုနိုင်ကို ကျွန်တော် ဥပေက္ခာပြု
သလို ဖြစ်သွားတုတ်စွဲ၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ဝေးဘက်ကအမြင်နဲ့
ကိုမျိုးဆွေကို ကျွန်တော်ပြောပြမယ်။

“အင်း... ဆိုပါဦး”

ကိုမျိုးဆွေက သူ့စကားကို ထောက်သည်။

“အရင်တုန်းကတော့ ကျွန်တော်က သူနဲ့တွေ့နေ
သွားလာနေရတဲ့အချိန်မှာ ရိုးရိုးနဲ့ နိုင်နိုင်ကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့
လွှတ်ထားတယ်ပေါ့၊ ဘာမှမပြောဘူး၊ အခု တကယ်ခိုးဖြေ

ဘာညာဖြစ်ကြပြီလဲဆိုရော ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် အဒေါ်တွေ
ဘက်က လိုက်သွားတယ်ပေါ့၊ ရိုးရိုးနဲ့ နိုင်နိုင်ကိုတွေ့ရင် ပြန်ခွဲခွဲ
လုပ်တယ်ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို သူက ယောက်ျားမဆန်ဘူးလို့
ထင်တယ်၊ ကိုယ့်အကျိုးကိုပဲ ကိုယ်ကြည့်တတ်တဲ့သူဆိုတဲ့ သူ့
ပြောစကားကို ကျွန်တော် တစ်ဆင့်စကားနဲ့ ပြန်ကြားရတယ်။

“တကယ်တော့ ဒါဟာ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စပါ။ သူသိသလို
ကျွန်တော်လဲ သိတာပဲ၊ ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားပြီးမှတော့ ဘယ်လို
လုပ်ပြီး ပြန်ခွဲခွဲ လွယ်မှာလဲ၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။

“ဒါပေမယ့် ကိုမျိုးဆွေ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ကျွန်တော့်ဘက်က
အနေအထားကို ကျွန်တော့်မှာ ဘေးကြပ်နဲ့ကြပ်၊ ကျွန်တော့်ကြောင့်
ဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စ၊ လူကြီးတွေနှုတ်ကသာ ဖွင့်မပြောကြပေမယ့်
သူတို့ မျက်လုံးအကြည့်ကိုတော့ ကျွန်တော် နားလည်နေတယ်၊
ကိုယ့်ညီမကို အစ်ကိုတစ်ယောက်က ယောက်ျားနောက် ထည့်ပေး
လိုက်သလို ပုံစံမျိုး”

“အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိတယ်၊ သူတို့ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း
ကျွန်တော် လုပ်ရမှာပဲ၊ တွေ့အောင်ရှာပေး၊ ဇွဲက ကျွန်တော့်တာဝန်၊
လူကြီးတွေကလဲ ဒေါသဖြစ်တုန်း ခဏသာ ခွဲမယ်ပြီမယ် ပြော
ကြတာပါ၊ တကယ်လဲ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သူတို့လဲ ဦးနှောက်နဲ့ပဲ
သိကြတာပေါ့ဗျာ၊ ပြီးတော့ ကိုနိုင်ဆိုတာလဲ ဆိုးသွမ်းဟောလို့
နေတဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ”

“အဲဒါတောင် ကောင်မလေးက မင်းကို ဘာလို့ အထင်

လွှဲသွားရသေးတာလဲ။ ခွဲမယ်ပြန်မယ်ဆိုတာ ဘာကြောင့် ထင်ရတာလဲ”

သူ့စကားကို ကိုမျိုးဆွေက မကျေမချမ်းဖြစ်ဆိုသည်။

“သိတာကြောင့်လေ၊ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော့်အဖေ ပြောလိုက်တဲ့ စကားကို သိတာက ဝေးကို ပြန်ပြောတယ်”

“ရိုးရိုးကို အပါရအောင် ခေါ်လာရမယ်ဆိုတဲ့ စကားလား”

သူပြောပြသဖြင့် စာတ်လမ်းတချို့ကို သိနေပြီးဖြစ်သော ကိုမျိုးဆွေက မေးသည်။

“အင်း”

ဟု သူဖြေလိုက်၏။

ကိုမိုးဆွေကမင်း...

“ကဲ... အခု ရိုးရိုးတို့လဲ မိဘတွေနဲ့ ပြန်အဆင် ပြေပြီး မင်္ဂလာတောင် ဆောင်ပြီးကြပြီပဲ။ သူက မင်းကို စိတ်မပြေသေးဘူးလား”

ကိုမျိုးဆွေ စကားအဆုံးတွင် သူ တစ်ချက်ရယ် လိုက်ရင်း...

“ပြဿနာက အဲဒီလောက်တစ်မဟုတ်ဘူး ကိုမျိုးဆွေရဲ့ နောက်ဆက်တွဲတွေ ကျွန်နုသေးတယ်”

“ဟ... များလှချည်းလား၊ မင်းတို့ဟာကလဲ၊ ဆိုစမ်းပါဦး”

“နှစ်ချက်ရှိသေးတယ်၊ ပထမတစ်ချက်က ကျွန်တော် ဆေးရုံမှာ ပထမတွေ့တဲ့နေ့က၊ နောက်တစ်ချက်က ရိုးရိုးတို့ မင်္ဂလာ

ဆောင်ကာနီး တောင်ဥက္ကလာ ၁၀ ရပ်ကွက်ရှေးနားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ”

“ဆေးရုံမှာဖြစ်တာက ဒီလို အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် ဆေးရုံကို လိုက်သွားပြီး ရိုးရိုးတို့ကိစ္စကို မေးတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်မှာက တိုက်မှာ အလုပ်ကလဲများ၊ ရိုးရိုးတို့ ကိစ္စကလဲဖြစ်လာတော့ ဦးနောက်ခြောက်နေတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ တခြားဘက်က သတိမရဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ပေါ့လျော့မူလဲ ပါတာပေါ့ဗျာ”

“ဘာများလဲ အောင်ရ”

သူ့စကားကို ကိုမိုးဆွေက စိတ်မရှည်သလိုမေးသည်။

“ကျွန်တော် ဆေးရုံကိုသွားပြီး ရိုးရိုးတို့ကိစ္စကို မေးတယ်၊ ပြီးတော့ ပြန်လာတယ်၊ နောက်တစ်နေ့မနက် သိတာနဲ့သူ နှစ်ယောက် ပဲခူးက သိတာအသိ တည်းဆိုခန်းမှာ ရောက်နေတဲ့ ရိုးရိုးနဲ့ ကိုနိုင်နိုင်ကို သွားပြန်ခေါ်တယ်၊ ပဲခူးနဲ့ ရန်ကုန် အသွား အပြန်ဆိုတော့ ဆေးရုံကို သူ ညမှောင်ကာနီးမှ ပြန်ရောက်တယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ နေမကောင်းတဲ့ သူ့အမေက ဆေးရုံမှာ အစောင့်မရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့တယ်၊ နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ ဆေးရုံကို ထမင်းလာဖို့တဲ့ သူ့အမေကိုရဲ့ အခိုက်ကိုတောင် ခံလိုက်ရတယ်”

“သူ့ဘက်က အဲဒီလောက်အထိ လိုက်ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့တာတောင် ကျွန်တော် ဆေးရုံကိုရောက်ခဲ့တဲ့ နှစ်ခေါက်စလုံး

သူ့အဖေ လူမဟုတ်ဘဲ ဝမ်းကြည့်ဖို့ မပြောနဲ့ သက်သာရဲ့လားတောင် တစ်ခွန်း မဝေးဘူးပေါ့ဗျာ”

“ကျွန်တော် တမင်လုပ်တာမဟုတ်ဘူး ကိုမျိုးဆွေ၊ တကယ် ပူထူနေတဲ့အချိန်မို့ သတိမရတာပါ။ ကျွန်တော် လွန်သွားတာ တစ်ခုပေါ့ဗျာ။ သူက ကျွန်တော့်ကို လူမှုရေးအသိတရား ခေါင်းပါးတဲ့ သူလို့ ပြောတယ်”

“ကျွန်တော် အဲသည်လောက်အထိ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုမျိုးဆွေ တို့လဲ ကျွန်တော့်စိတ်ဓာတ်ကို သိမှာပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကို အဲဒီ စကား ကြားရပြီးချင်း တောင်းပန်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ လက်မခံခဲ့ဘူး။ ဖြစ်ပျက်ပြီးသွားတဲ့ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုကို ပြောပြသူရှိမှ သတိရပြီး တောင်းပန်တာကို သူ လုံးဝ ခွင့်မလွှတ် နိုင်ဘူးတဲ့”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ကိုမျိုးဆွေက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက် ရင်း...

“အမှန်တော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်မှုတွေ လွဲပြီး မဖြစ်သင့်တာ ဖြစ်နေကြတာပဲ။ တကယ်တမ်း မင်းအပြောအရ တွေးကြည့်ရရင် ဝေးဟာ မင်းအဖေ သံယောဇဉ်ရှိပါလျက်နဲ့ စိတ်ပျက်နေတာပဲ။ တကယ်ဆို အခုလောက်အချိန်အထိ ဝေး မင်းကို တင်ဆဲနေတာဟာ ခုန မင်းပြောသွားတဲ့ နှစ်ချက်တည်း ကြောင့်တော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး။ နောက်ဆုံး ကျန်တဲ့အကြောင်း တစ်ချက်ကြောင့်လို့ ထင်တယ်။ ဟုတ်လား အောင်”

“အင်း... ဟုတ်တယ်”

ဟု သူဖြေလိုက်သည်။

သူ စကားဆက်ရန်ပြင်စဉ်တွင်...

“ကဲ... အဲဒီ ကျန်တဲ့နောက်တစ်ချက်ကို ခဏထားလိုက်ပါဦး အောင် ဒီည ဒီမှာအိပ်မယ် မဟုတ်လား”

ဟုတ်ကဲ့ဟု သူဖြေလိုက်မိသည်။

“အိမ်ကို ကျွန်တော်ပြောလာခဲ့တယ်။ ကိုမျိုးဆွေအိမ်မှာ ညအိပ်မယ်လို့ တစ်ညတလေလဲ အပြောင်းအလဲလေးဖြစ်သွား အောင်၊ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာတွေလဲ လျော့ သွားအောင် တစ်ယောက်ယောက်ကို ရင်ဖွင့်ချင်နေတာလဲ အစဉ်ပြေ သွားတာပေါ့ ကိုမျိုးဆွေ”

“ကဲ... ဒါဆို ရေသွားချိုး၊ ပြီးရင် ထမင်းစားကြမယ်၊ ညမှ ပြန်ဆက်ကြတာပေါ့”

ပြောပြီး ကိုမျိုးဆွေက ထိုင်နေရာမှ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပုတ်မှ ထ၏။ ပြီး ခါးကိုသန့်လျက် အသံမြည်အောင်ချိုးရင်း...

“ကားလဲ တစ်ခါတည်း ခြံထဲထည့်ထားလိုက်ဦး”

ဟုဆိုပြီး လှည့်ထွက်၏။

လျှောက်သွားသော ကိုမျိုးဆွေ၏ နောက်ကျောကို လိုက်ကြည့် နေမိရင်း ထိုင်ရာမှ လိုက်ထသည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆိုးတူကောင်းဖက် တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် ဖြစ်နေခဲ့သော ကိုမျိုးဆွေကို အစိတ်တစ်ဦးသဖွယ် သူ ခင်တွယ်မိသည်မှာ မဆန်းဟု တွေးလိုက်မိ၏။

အလှစိုက်ပန်းအိုးများ စီရင်ချပတ်ထားသော လက်ဖက်ရည် ဆိုင်လေးသည် ငြိမ်းချမ်းနေသော်လည်း ရင်ကိုတော့ အေးမြမှု မပေးနိုင်။

ပူလောင်ဆိုးနွမ်းခြင်းဖြင့်သာ ကြွေကွဲနေသည်။

ခေါင်းကို ငုံ့ငုံ့ထား၍ နှုတ်ခမ်းကို မိကိုက်ထားသော ဝေးကို တစ်လှည့်၊ သိတာကိုတစ်လှည့် သူ ကြည့်ဖြစ်သည်။

တင်းနေသော ဝေးနှုတ်ခမ်းက ရှူရှူလှုပ်လာ၏။

“ယောက်ျားမဆန်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း တစ်ယောက်လိုတောင် ပြန်ပြီး သံယောဇဉ် ထားဖို့အတွက် ဝေး ဝန်လေးတယ် ကိုကြီး”

ဖစ်သောမြားက နှလုံးအိမ်သို့ စူးရှသည်။

သိတာမျက်နှာတွင် ပူသောအရိပ်တို့ ဖြတ်ပြေး၏။

တစ်ခုခုပြောရန် အားယူတာ တွေ့ရသည်။

အကြည့်အဆုံမှာ ခေါင်းကို ခါပြလိုက်သည်။

ဆက်ပြောပေစေ။ မပြောနှင့်ဟူသောသဘော။

“ကိုကြီးကို ဝေး အထင်ကြီးခဲ့တယ်၊ လေးစားခဲ့တယ်၊ အဲဒါ တွေဟာ အခုတော့ သိထိရဲသွန်သလိုပါပဲ၊ ယောက်ျား မပီသတဲ့ ပျော့ညွတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုပဲ ဝေး ကိုးကွယ်မိလိုက်တာပဲ”

“ဝေး”

သိတာဟန်တားသံ ထွက်သည်။

“ပြောပါစေ သိတာ၊ ဝေး စိတ်ချမ်းသာသလို ပြောပါစေ”

စကားကိုရပ်လျက် ဝေးက တဟင်းဟင်းရယ်သည်။

မျက်နှာတွင် သရော်ခိုက် တွေ့ရ၏။

“ကိုကြီးရယ်”

“ရိုးရိုးနဲ့ ဝေးဟာ သူငယ်ချင်းလို၊ ညီအစ်မလို ချစ်ကြ ပေါင်းကြတာပါ။ ရိုးရိုးလုပ်နေတဲ့အလုပ်ဟာ မှားနေ တယ်ဆိုရင် ဝေး ဒီအတိုင်းကြည့်နေပါလား၊ တားမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ရိုးရိုး မမှားဘူးလို့ ဝေးထင်တယ်၊ ပြီးတော့လဲ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုချပြီး ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဝေး ချီးကျူးတယ်၊ ဂေးတောင် ဒီလောက်နားလည်ရင် ကိုကြီးက ဝေးထက်ပိုပြီး အသိဉာဏ်ရှိတဲ့သူ တစ်ယောက်ပဲ ပိုပြီးသိတတ်ရမှာပေါ့၊ အခု တော့...”

သူ စကားမဆုံးဆင်...

“ဒါဆို အားလုံးအတွက် ကိုကြီးက အသုံးချခံလိုက် ခုတဲ့အ တစ်ယောက်ပေါ့ မဟုတ်လား ဝေး”

“ကိုကြီး ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

နှစ်ယောက် ပဋိပက္ခကြားတွင် သိတာက မနေတတ်ဟန် ပေါ်သည်။

“ရိုးရိုးဟာ တစ်နေ့ ကိုကြီးကို ဒီလိုမျိုး ခုတ်လုပ်လိမ့်မယ် ဆိုတာ ဝေး ကြုံသိနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒီလို အချိန်အခါ တိုက်မှာ တစ်ခုခုလုပ်လို့ရအောင်လဲ ဝေးက ရိုးရိုးအတွက် ကိုကြီးကို လိုက်လျောဆက်ဆံပြီး အသုံးချ...”

“ကိုကြီး မစော်ကားနဲ့”

အနည်းငယ် ကျယ်လောင်သွားသော ဝေး အသံကြောင့် ဘေးတိုင်းအချို့က ကွက်ကြည့်ကြည့်သည်။

“တိုးတိုးပြောပါ ဝေး၊ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာရှိတယ်”

ဝေးက နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့၍ ပြီး၏။

နီရဲသော မျက်လုံးအစုံသည် အရောင်ထွက်လှ။

“ကိုကြီးစကားက ဝေးကို စော်ကားလိုက်တာပဲ။ ရိုးရိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးမှ ကိုကြီးကို သိရတာမှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုကြီးကို ဝေး အစ်ကိုတစ်ယောက်လို့၊ ဖိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို့ ချစ်ခင် လေးစားတဲ့ စိတ်မျိုးပဲ ထားခဲ့တယ်။ ရိုးရိုးတို့ကိစ္စ အဆင်ပြေအောင် ကိုကြီးကို အစာပြ အသုံးချပေးချင်တဲ့စိတ်မျိုး လုံးဝမရှိဘူး”

“ကိုကြီးကို ဝေး သံယောဇဉ်ရှိပါတယ်”

“ရိုးရိုး တစ်နေ့ ဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ သေချာသလောက် နီးနီး သိခဲ့ပေမယ့် အခုဖြစ်သွားတဲ့ ကိစ္စမှာတော့ ဝေးပယောဂ လုံးဝမပါဘူး ကိုကြီး”

“ဒါပေမယ့် ကိုကြီး အခုပြောတဲ့ စကားက ဝေးကို လုံးဝ စော်ကားလိုက်တာပဲ”

“ဝေးမေမေ နေမတောင်းတဲ့ကြားက စိတ်ရောလူပျို အပင် ပန်ဆံပြီး ကူညီခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါတောင် ကိုကြီး ဝေးကိုစော်ကားတယ်၊ ပြီးတော့လဲ...”

“ဆေးရုံကိုရောက်တဲ့ နှစ်ခေါက်လုံး ဝေးအမေ နေကောင်းရဲ့ လား။ သက်သာခဲ့လားလို့ တစ်ခွန်းမမေး ဘူး...”

ဒါဟာ လူမှုရေးအသိတရား ခေါင်းပါးတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ဝေးပြောရင် မမှားဘူး။

အမှန်စကားပြောရရင် ကိုကြီးကပဲ ရိုးရိုးကို အသုံးချ ခဲ့တာ။

ပြီးတော့ ကိုယ့်ဆန္ဒကိုပဲ ကြည့်တယ်။

တကယ်တမ်း ပြဿနာဖြစ်လာတဲ့အခါကျတော့ ကိုနိုင်နဲ့ ရိုးရိုးကို ခွဲမယ်ဆိုတဲ့ လူကြီးတွေရဲ့ဆန္ဒကို ကိုကြီး ကန့်ကွက်စကား မပြောတဲ့အပြင် ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တယ်။

မလွှဲသာလို့ လူကြီးတွေက ပေးစားလိုက်လို့သာ ရိုးရိုးနဲ့ ကိုနိုင်တို့ အခုလို အဆင်ပြန်ပြေသွားရတာ။

ကိုကြီးကတော့...

ယောက်ျားမဆန်တဲ့သူ...

ပျော့ညံ့သိမ်မွေ့တဲ့သူ...

ကိုယ့်အကျိုးကိုသာ ကြည့်တတ်တဲ့ အတ္တကြီးသူ တစ်ယောက်
လို့ ဝေးစွပ်စွဲတယ်”

ဝေး စကားများက သူ့ရင်ထဲသို့ ပြားအစင်း ရာထောင်ကဲ့သို့
စူးဝင်စီးရောက်လာသည်။

တစ်ဆတ်ဆတ်တုန်သော နှုတ်ခမ်းမှ စကားသံ တိုးရပ်သည်။

သူ့ရင်သည် လှုပ်လှုပ်ခုန် ကျန်ရစ်၏။

တင်းထားသော စိတ်တို့သည် အိမ်စင်း ပြိုကွဲကျသွားသည်။

ခံနိုင်ရည်စွမ်းအားတို့က ရင်တွင်း မရှိတော့။

ပြန်ပြောချင်သော စကားတို့ကို အံတစ်ချက်ကြိတ် ပျံ့ချရင်း
ခုံမှ ဝုန်းဆန်ထရပ်ကာ ထွက်လာခဲ့မိတော့သည်။

ယိုင်သော ခြေလှမ်းတို့သည် ငြိလဲလှလှဖြင့် ရပ်ထားသော
ကားဆီပီးတည်၏။

နှစ်ယောက် ကျန်ခဲ့သော လက်ဖက်ရည်ပိုင်းကို တစ်ချက်မှ
မြန်လှည့်မကြည့်မိတော့။

ကားပေါ်တက်ကာ တစ်ကြမ်း မောင်းထွက်လာခဲ့မိလိုက်
တော့သည်။

“အဲဒီမှာ ကျွန်တော်မှားသွားတာ ကိုမျိုးဆွေ၊ ခေါ်တုန်းက
သွားခေါ်ပြီး အပြန်ကျတော့ သူတို့နှစ်ယောက် တည်းထားခဲ့ပြီး
ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့တာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့စကားတွေကို
သည်းမခံနိုင်တော့လို့ လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်ခဲ့တာပါ”

“သူကတော့...”

“ကျွန်တော်ကို ဖိုပြီး နာကျည်းစရာဖြစ်သွားတာပေါ့”

ကိုမျိုးဆွေက ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေရာမှ လက်ချောင်း
ကလေးများကို တစ်ဖျောက်ဖျောက်ချိုးရင်း သူ့ဘက်လှည့်၏။

“မင်း မမှားပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့၊
ခေါ်တုန်းက တောင်းပန်ဖို့ဘာဖို့ဆို သွားခေါ်ပြီးတော့ သူတို့နှစ်
ယောက်ထဲ ဆိုင်ထဲမှာထားပြီး ပြန်လာတာတော့ မင်း လွန်ခဲ့ယ်၊
ပြီးတော့လဲ မင်းက ဝုန်းဆန် ထဲပြီး ဆိုင်ကထွက်လာတော့
ကျန်ခဲ့တဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဆိုင်ထဲမှာရှိတဲ့သူတွေက ဘယ်လို
ထင်မလဲ”

“အဲဒါတော့ မင်း မလုပ်သင့်ဘူး”

“သူ့စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်၊ ပြီးရင် ဘာဖြည်းဖြည်း
ပြန်ရှင်းပြရင် သူလဲ သဘောပေါက်မှာပါ၊ ပြောပြီးတော့ သူ့ရင်ထဲ
ပေါ့သွားရင် မင်း ပြန်ပြောတဲ့ စကားကို သူ နားဝင်မှာပေါ့၊ အခု
တော့ မမြင်သင့်တာတွေ ဖြစ်သွားရတာပေါ့”

ကိုမျိုးဆွေစကားကို ‘အင်း’ဟု ဆိုလိုက်ရင်း သူ ခေါ်မည်တံ
လိုက်သည်။

“အဲဒီနောက်ပိုင်း မင်းတို့နှစ်ယောက် တွေ့သေးလား”

“တွေ့တယ်။ နှစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ ရိုးရိုးတို့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ၊ ကျွန်တော်လဲ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေကို သူ့ကို ပြန်ပြီး တောင်းပန်လိုက်ပါတယ်။ ရိုးရိုးကလဲ ဝိုင်းပြောပေးတော့ သူ နည်းနည်းကျေနပ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို အလျင်လို ဟက်ဟက်ပက်ပက်တော့ သိပ်မဆက်ဆံတော့ဘူး။ ခင်ဖူးမင်ဖူး။ သိဖူးကျွမ်းဖူးတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လိုပဲ ဆက်ဆံ တော့တယ်”

“ပြီးတော့လဲ ရိုးရိုးက အိမ်ထောင်နဲ့ ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ အလျင်တုန်းကလို ကျွန်တော်နဲ့ သိပ်ပြီး သွားသွားလာလာမရှိ၊ အကြောင်းရှိမှပဲ သွားတော့လာတော့ သူနဲ့လဲ သိပ်မတွေ့ဖြစ်ဘူး”

“တစ်ခါတစ်လေ ရိုးရိုးတို့အိမ်မှာပဲ ဇေတုဗြတ် တွေ့ရတယ်။ ဒါလဲ ကြုံမှပါ”

“တဖြည်းဖြည်းတော့ ပြန်ပြီးအဆင်ပြေသွားမှာပေါ့ကွာ”

ကိုမျိုးဆွေက တွေးတော့ဆင်ခြင်တယ်။

“မဟုတ်ဘူး ကိုမျိုးဆွေ၊ ကျွန်တော် ဆက်ပြီးမစောင့် နိုင်တော့ဘူးဗျာ၊ ဒီတစ်ခါ အကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ ပြဿနာထပ်ပြီး ဖြစ်ရင် ကျွန်တော် ပိုပြီးရင်နာရလိမ့်မယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော် သိပ်ပြီးချစ်တယ် ကိုမျိုးဆွေ”

“လုံးဝ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်တော့ဘူး။ သူ့ကို ရခိုဆိုရင် ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ၊ ဘယ်လို အောက်ကျမှုမျိုးကိုပဲ ခံရခံရ

ကျွန်တော် ခံနိုင်တယ်။ ဘယ်လိုပြောပြော ပြောကြပါစေ”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်က စွဲစွဲလန်းလန်း စူးစူးနစ်နစ် ချစ်မိလို့ ဖြစ်တာမျိုးကိုတော့ ပျော့ညံ့တ ယယ်ပြောပြော၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်မျိုး၊ ကျွန်တော့်ကို အကြံတစ်ခုလောက် ပေးစမ်းပါ ကိုမျိုးဆွေ၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ”

သူ့စကားအဆုံး ကိုမျိုးဆွေက ဝါးကြမ်းခင်းကို လက်ဖြင့်ပုတ် ရင်း စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ—

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါလောက်တောင် မင်း မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေရင် ဒီလိုလုပ်ကွာ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ ကိုမျိုးဆွေ”

သူ အားတက်သရော မေးလိုက်သည်။

ဒီလိုဟုဆိုကာ ကိုမျိုးဆွေက သူ့နားကပ်ကာ တိုးတိုး ပြော၏။

သဘောကျစွာ သူ ခေါင်းညှိတ်လိုက်မိသည်။

အပိုင်း (၅)

(နိဂုံး)

တာမွေမှ ဝေးနှင့်အတူ ပြန်ထွက်လာတော့ အချိန်သည် နံနက် ရှစ်နာရီခွဲခန့်။

လိုက်ခေါ်ပေးသော ရိုးရိုးကို လမ်းထိပ်တွင် ချပေးခဲ့ပြီး ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။

အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ပေးခဲ့သည့် ကက်စကားတို့ ကြောင့်သာ လိုက်ပါလာခဲ့သော်လည်း ဝေးမျက်နှာက မကြည်လင်။

ဘယ်သွားမှာလဲဟု မေးတော့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြော လို့ရမယ့်နေရာဟု သူ ခြေလိုက်သည်။

ရင်သည်တော့ ခပ်လှုပ်လှုပ်။

ကြိုတင်ထားသော အကြံအစည်တို့ကြောင့် စိတ်သည် မတည် ငြိမ်ချင်။

အသေအချာကြည့်လျှင် စိရာရင်တွေကို ကိုင်ထားသော သူ့လက်တို့သည် အနည်းငယ် တုန်လှုပ်နေသည်ကို တွေ့ရမည် ဖြစ်သော်လည်း ဝေးမျက်နှာက တစ်ဖက်လှည့်ကာနေ၏။

ငြိမ်သက်နေခြင်းကို သည်းမခံနိုင်သည့်အဆုံး ကက်ဆက်ကို ခပ်တိုးတိုးလှည့်၍ ဖွင့်သည်။

အနောက်တိုင်း ထေးသွားတစ်ခုက တိုးညှင်စွာ မျှောစီး၏။

ရှေ့သို့ အာရုံစူးစိုက်နေစဉ် ဝေး သူ့ကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့် လိုက်တာကို သတိထားမိလိုက်သည်။

သူ မသိချင်ယောင် ဆောင်လိုက်သည်။

ခြောက်မိုင်အကွာတွင် ဝေးနှုတ်က စကားတစ်ချို့ ဖွင့်၍ လာသည်။

“အခု ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ ကိုကြီး”

မပြောင်းလဲသော အခေါ်တစ်ခုက နားသို့ ချိုအိဇ္ဈာဝင်၏။

“မင်္ဂလာသုံ”

“ဟင် အဝေးကြီး ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်လို့”

သူ့စကားကို ဝေးကံ အလိုမကျစွာ နှုတ်ခမ်းတွန့်၏။

ပြီးနောက်...

“ရန်ကုန်ထဲမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောလို့ ရတဲ့ နေရာတွေ ရှိတာပဲ”

“ဟိုမှာက ပိုအေးချမ်းတယ်၊ ဘယ်သူမှမရှိဘူး”

ဝေး မျက်လုံးဝိုင်းခနဲဖြစ်သွားပြီ...

“ဘယ်သူမှမရှိရင် ဝေးမလိုက်ချင်ဘူး၊ ကိုကြီးအခု ကားကို ပြန်လှည့်”

ထိတ်လန့်သောအသံနှင့် ဆိုသည်။

“ကိုကြီးကို မယုံဘူးလားဝေး”

“ကိုယ့်ကိုစကားအရာနဲ့တောင် ဖော်ကားခဲ့သေးတဲ့ ကိုကြီးကို ဝေးမယုံဘူး၊ ဝေးကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးကိုကြီး”

ဝေးအသံက မာဆတ်သည်။

“ကိုကြီးကို သံယောဇဉ်မရှိတော့ဘူးလား... ဝေးရယ်၊ ဝေးကို ကိုကြီးချစ်တယ်”

“ဟင်အင်း၊ ကားပြန်လှည့်နော် ကိုကြီး၊ ဝေးမလိုက် ချင်ဘူး”

သုစိတ်ကိုတင်းလိုက်ပြီး ဝေးဆီသို့ အကြည့်စူးစူး တစ်ချက် ဖို့လွှတ်၏။

“မလှည့်နိုင်ဘူးဝေး၊ ဝေးကို ကိုကြီး ခိုးပြေးလာတာ”

“ဟင်... ကိုကြီး မယုတ်မာနဲ့နော်၊ ဝေးကိုပြန်ဖို့”

“မဖို့ဘူးဝေး၊ ဝေးကို ကိုကြီး လုံးဝ လက်လွှတ်မခံနိုင်ဘူး၊ ကိုကြီး ဝေးကို သိပ်ချစ်တယ်”

“ဟင်အင်း...ဟင်အင်း၊ ကားအခုရပ်၊ ဝေးဆင်းမယ်”

ပြောပြီး ဝေးက ကားစီရင်ကို အတင်းလှ၏။

တည့်တည့်ပြေးနေသော ကားလေးသည် အနည်းငယ် ရှမ်းခါလာသည်။

ကားရှင်းသော နေရာဒေသမှ ပည်သူမှ သတိပြုမိ ခြင်းမရှိ။

“ဝေး ကိုကြီး တောင်းပန်တယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့ပါ”

“မလိုက်ဘူး၊ မလိုက်ဘူး၊ ကိုကြီး လူယုတ်မာ”

ပြောပြောဆိုဆို ဝေးက သူ့လက်မောင်းကို အတင်းဆွဲကိုင် ကုတ်ဖဲ့သည်။

“ဝေး ကိုကြီးကို ခွင့်လွှတ်”

ပြောပြီး သူ့လက်က ဝေးနားထင်စပ်ဆီသို့ ခပ်ဆတ်ဆတ် ထိုးဝင်သွားသည်။

အင်္ကျီအသံနှင့်အတူ လှုပ်ရှားနေသော ဝေး ကိုယ်ထုံး သွယ်လေး ငြိမ်သက်ငြိမ်သွားသည်။

ဝေးကိုကြည့်ရင်း သူ့မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်စ တချို့ဝေသိ သည်။

ခွေခေါက်နေသော ဝေးကိုယ်ကို နေသားကျ ထိန်းကိုင်ရင်း ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်း၏။

မြို့ရှေ့အရောက်တွင် ကားကို ထိုးရပ်သည်။

ကိုယ်မီးတို့ လင်မယာနှစ်ယောက်စလုံး ရှေးသွားရောင်သဖြင့် ခြံထဲတွင် ဘယ်သူမှမရှိ။

ကားပေါ်မှဆင်းပြီး သူသိထားသောနေရာမှ သော့ကို သွားယူ ပြီး ခြံတံခါးကို တွန်းဖွင့်သည်။

ကားကိုခြံထဲအရောက် မောင်းဝင်၏။

ငြိမ်သက်နေသေးသည့် ဝေးခန္ဓာကိုယ်လေးကို ကားပေါ်မှ ပွေ့ယူချ၏။

အိမ်ပေါ်အရောက်တွင် အသင့်ခင်းထားသော ဖျာပေါ်သို့ အသာချလိုက်သည်။

ငြိမ်သက်ပျော့ခွေနေသေးသော ဝေခန္ဓာကိုယ်လေးသည် သူ့ရင်ကို နာကျင်စွာနှစ်စေသည်။

စိုးနေသော နဖူးမှ ချွေးသီးတို့ကို သူ့လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် အသာတိုပေးသည်။

ပြောင်တင်းသော နဖူးပြင်လေးကို ဖွဖွနမ်းပြီး နေရာမှ ထလိုက်သည်။

ဖလားဖြင့် ရေတစ်ခွက်စပ်ယူပြီး လက်ကိုင်ပုဝါကို နှစ်ပြီး ချက်ဝန်းနှင့် နဖူးပြင်တစ်လျှောက် တိုထိပွတ်သင်သည်။

အေးမြသောရေ၏ အထိတွေ့ကြောင့် ဝေး ခန္ဓာကိုယ်လေး တွန့်ခနဲမြစ်သွားတာ တွေ့ရသည်။

ခဏအကြာ ပေးဖို့တ်နေသော ဝေးမျက်ဝန်းအစုံတို့ ဆတ်ခနဲ ပွင့်လာသည်။

စီးမိုးကြည့်နေသော သူ့ကို တွေ့ပြီး ဝေး ထထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ရင်ဘတ်ကို ဆတ်ခနဲတွန်းလိုက်ရင်း ဝေး ရှိကိန်း၏။

“ကိုကြီး ယုတ်မာတယ်၊ ဝေးကို ပြန်ပို့ပေး”

မျက်ရည်တို့ဖြင့် စိုစွတ်သော ဝေးမျက်နှာနုလေးကို သူ စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“မပို့နိုင်ဘူးဝေးရယ်၊ ဝေးကို ကိုကြီး သိပ်ချစ်တယ်၊ လုံးဝ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး၊ ကိုကြီးကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား၊ ဝေး မပြန် ပါနဲ့တော့နော်”

ဝေးက တူးတူးခါးခါးငြင်းသည်။

“ပြန်မယ်၊ ကိုကြီးမပို့ရင် ဝေးဘာသာ ပြန်မယ်”

ပြောပြီး ဝေးက ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲထရပ်၏။

သူထိတ်လန့်တကြား ဝေးကို လှမ်းဆွဲလိုက်မိသည်။

ယိုင်လဲလှသော ဝေခန္ဓာကိုယ်ကို သူတင်းကြပ်စွာ တိုးဖက် လိုက်သည်။

“မပြန်ရဘူး၊ ဝေးကို လုံးဝပြန်မလွှတ်နိုင်ဘူး”

“လွှတ်လွှတ်၊ ကိုကြီး မယုတ်မာနဲ့၊ ဝေး ပြန်မယ်”

ပြောပြီး ဝေးက ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရင်း သူ့ကို ထုဖိုက်သည်။

နှစ်ဦးသား လုံးထွေးရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ငြိလဲကျသည်။

ထုဖိုက်နေသည့်ကြားမှပင် ဝေး မျက်နှာအနံ့အပြားကို သူ လိုက်နမ်းနေမိသည်။

စိတ်သည် ခန္ဓာကိုယ်မှ ကင်းကွာမြူ။

သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်တွင် ပူကနဲမြစ်သွားမှ ဝေး ကိုယ်ကို သူ့အလန့်တကြားလွှတ်လိုက်မိသည်။

ဝေးက ပန်းညှပ်သည် ကတ်ကျေးကို ကိုင်လျက် ခြေကြောင်း နေသော မျက်လုံးဖြင့်သူ့ကို တွေ့ဝေစွာ ကြည့်သည်။

သွေးစွန်းသော ကတ်ကျေးကို အထိတ်တလန့် လွှတ်ချရင်း
နေရာမှထလျက် အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းသည်။

ဝေးနေောက်သို့လိုက်ရန်အထဲတွင် ခေါင်းထဲမှိုက်ခနဲ ဖြစ်၏။

သွေးအဆုတ်မပြတ် စီးကျနေသော လက်မောင်းကို ဆုတ်ကိုင်
ရင်း နေရာမှ ထရပ်သည်။

ဝေးကိုမတွေ့ရတော့။

စေ့ရုံသာ စေ့ထားခဲ့မိသော ခြံတံခါးသည် ဖွင့်လျက်။

ကိုယ်ကိုထိန်းလျက် အိမ်ပေါ်မှဆင်းသည်။ ရပ်ထားသော
ကားအတွင်းဝင်ထိုင်၍ ခါးတွင်အသင့်ချိတ် ထားသော ကားသော့ကို
ထိုးထည့်သည်။

ပူးမှိုက်ပြာဝေနေသောကြောင့် ကားသော့ကို အတန်ကြာ
အောင် ထိုးထည့်မှ ရသည်။

ဝက်နှိုးလိုက်ပြီး ကားကို ခြံတွင်းမှ ကွေ့ထွက်သည်။

ဝေးကိုပီရန်စိတ်ဖြင့် ပူးဝေသောခေါင်းကို အာရုံမပြုနိုင်ဘဲ
လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဒဏ်ရာကို ဆုတ်ကိုင်ရင်း ကျန်လက်ဖြင့်
ငွေကိုထိန်းလျက် ခြံရှေ့မှ ကားလမ်းဆီသို့ ဦးတည်ရာ လမ်းတစ်
လျှောက် တဒိုက်ထိုးမောင်းထွက်သည်။

နှစ်ဖက်လားသော ကားကို သတိမထားမိလိုက်ပဲ လမ်းပေါ်သို့
ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကွေ့မောင်းထွက်လိုက်မိသည်။

မြန်းကန်တိုးဝင်လာသော ကားတစ်စီးကြောင့် ပျက်လုံးထဲတွင်
မှိုက်ကန်ဖြစ်ပြီး ကားဘရိုက်ကို ဆောင့်နှင်းလိုက်သည်။

ရသမြားအနုပညာ

ကျွန်ကန်မည်ပြီး ကားတုံကန်အရပ်တွင် တခြားဖက်မှ လာသော
အဝေးပြေးဟီးနှီးကားတစ်စီးက သူ့ကားလေး၏ ခါးလည်ဆီသို့
တည့်တည့်တိုးဝင်သည်။

“ဂုန်း” မည်သံကြားတွင် သူ့နားထဲ ဆူဝေသွားသည်။

အသိသည် ကိုယ်မှ ကွာထွက်၏။

အမြင်အာရုံသည် မှောင်မဲန့်မှအပ ဘာမျှမရှိတော့...။

စီးကျလာသောမျက်ရည်စတိုက် လက်ခုံဖြင့် တိုထိသုတ်သည်။

ပူနွေးသော မျက်ရည်တို့သည် လက်၌ စိုစွတ်၏။

ခဏကြာလျှင် ခြောက်သွေ့ပြီး ပျောက်ပျက်သွားမှာပါဟု
စိတ်၌တွေးမြင်သည်။

ကာလကြာအောင် မပျောက်နိုင်တော့မည် ဒဏ်ရာ တစ်ခုက
တော့ နှစ်လုံးသားအိမ်ဆီမှာလေ။

အချစ်ကြီးချစ်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဥပေက္ခာ ပြုလိုက်မိ
ခြင်းရဲ့ ရလဒ်ဟာ ကြေကွဲချခြင်းပါလား။

နှလုံးသားတွင် စူးစူးနစ်နစ် စွဲဝင်စိုက်ခဲ့ဖူးပါလျက် စိတ်မာန်
ကင်းပြီး ချစ်ခြင်းကို ထိန်းထားခဲ့တာ သူမသိခဲ့ပါလားကွယ်။

တစ်ခါဘူးမျှ မုန်းပါတယ်။ မချစ်ပါဘူးဟု မပြောခဲ့ဘူးပါလျက်
နှုတ်ထွက်ခက်သည့် စကားကို သူ မကြားခဲ့ ပါသလား။

ရသမြားအနုပညာ

တွယ်တာခဲ့ဖူးရသမျှတို့ကို အမျက်စကားတစ်ခွန်းကြောင့်
မျက်ထားခဲ့သည်ကိုများ ဘဝအဆက်ဆက်အထိ သယ်သွားခဲ့ပြီ
လားကွယ်။

ဝေးချစ်ခဲ့ပါတယ်။

ကိုကြီးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဝေး ချစ်ခဲ့မိပါတယ်။

ကိုကြီးလက်မောင်းကို ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်စေခဲ့တဲ့ အချိန်
ကစလို့ ကိုကြီးကို ဝေး တိုးသထက်တိုးပြီး ချစ်ခဲ့ရပါတယ်
ကိုကြီးရယ်။

ဒါပေမယ့်...

ကံကြမ္မာအကြောင်းတရားက...

မပေါင်းရအောင် တားခဲ့ပြီပေါ့...

အမုန်းဟူသမျှ မြူမှုန်မှကျေန်တော့ပါပဲ...

ပြုခဲ့သည့်ဒဏ်ရာချစ်ကြောင့်

အရှက်သည်းစွာ ဝေး ပြေးထွက်ခဲ့ရတာပါ။

ကိုကြီးရယ်...

ဝေးဘဝမှာ တစ်သက်မှာ တစ်ခါဆိုသလို ကိုကြီးကို
ရှုံးမိုက်စွာ တွယ်တာခဲ့မိရပါတယ်။

ဒါပေမယ့်...

အပြစ်စကားတစ်ခွန်းကို ပြောကြားဖို့အတွက်တော့

မောသွားအောင် နှုတ်ထွက်ခက်ခဲ့တယ်လေ။

ရသမြားအနုပညာ

ဘယ်သောအခါမှ မေ့ပျောက်ဖျက်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး
ကိုကြီး။

ဒေါသကြောင့် စကားကြမ်းတွေ ပြောထွက်ခဲ့ပေမယ့်

ပြောပြီးတဲ့အချိန်မှာပဲ ရင်မှာနှောင်တတရားတို့က ပြည့်နက်လို့

ဖြည့်စွက်မယ့် အချို့စကားကို နားမထောင်ဘဲ ကိုကြီး

ထွက်သွားရက်ခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့်...

အပြစ်မယူခဲ့ပါဘူး။

ဝေးရဲ့ ထာဝရချစ်သူဟာ...

ကိုကြီးပါပဲကွယ်။

♦ ♦ ♦

ရဲရင့်ရင့်ညို

ရသမြားအနုပညာ